

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER ALIEN PROTECTOR

VOXERAN FATED MATES

PRESLEY HALL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ONUN YABANCI KORUYUCUSU

Voxeran Kaderin Eşleri #6

PRESLEY HALL

Telif hakkı © 2021 Presley Hall

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İçindekiler

İletişim

1. Willow
2. Bohrir
3. Söğüt
4. Bohrir
5. Söğüt
6. Bohrir
7. Söğüt
8. Bohrir
9. Söğüt
10. Bohrir
11. Söğüt
12. Bohrir
13. Söğüt
14. Bohrir
15. Söğüt
16. Bohrir
17. Söğüt
18. Söğüt
19. Bohrir
20. Söğüt
21. Bohrir
22. Söğüt
23. Bohrir
24. Söğüt

Epilog

Presley Hall'un diğer eserleri

İletişim

En son yayınlarımdan haberdar olmak için [haber bültenime kaydolun!](#)

Kalixian Savaşçıları Serisi'nin Kader Eşleri

[Claimed - Kitap 1](#)
[Calınmış - Kitap 2](#)
[Kurtarılmış - Kitap 3](#)
[Bağlı - Kitap 4](#)
[Kırık - Kitap 5](#)
[Tüketilmiş - Kitap 6](#)
[Hasarlı - Kitap 7](#)
[Baştan Çıkarılmış - Kitap 8](#)
[Evcilleştirilmiş - Kitap 9](#)
[Takip Edilen - Kitap 10](#)
TBA - Kitap 11

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Eşleri Serisi

[Onun Uzaylı Prensi - Kitap 1](#)
[Onun Uzaylı Kurtarıcısı -](#)
[Kitap 2 Onun Uzaylı](#)
[Canavarı - Kitap 3 Onun](#)
[Uzaylı Savaşçısı - Kitap 4](#)
[Onun Uzaylı Haydutu - Kitap](#)
[5 Onun Uzaylı Koruyucusu -](#)
[Kitap 6 Onun Uzaylı Ası -](#)
[Kitap 7](#)
TBA - Kitap 8

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Güneş ufuktan yükselirken, pembe ve mor tonları sabahın erken saatlerinde ince bulutları renklendiriyor. Yukarıda, bu gezegeni çevreleyen halka gökyüzünde bir yay çiziyor ve şafak ışığında belirgin bir şekilde göze çarpıyor.

Dünya'nın etrafında da böyle bir halka var mı?

Dudaklarımı ısırarak ona bakarken, hatırlamaya çalışarak bu soruyu zihnimde çevirip duruyorum. Dünya'nın etrafında bir halka olduğunu sanmıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bu daha çok köydeki diğer kadınların söylediklerine dayanıyor, kendi gezegenimle ilgili gerçek anılarımdan değil.

Çünkü kendi gezegenimle ilgili hiçbir anım yok.

Birkaç yıl önce uzaylı korsanlar tarafından kaçırılmadan önce başıma gelen her şey bulanık, bazen rüyalarımda rastgele sesler veya görüntüler çıkaran, ama bunun dışında tüm sırlarını derinlerde saklayan karanlık bir deniz gibi.

Adımı biliyorum: Willow Morgan. Beni kaçırın korsanların lideri Gornok, insan bir cariyesi olduğunu sık sık övündüğü için, benim bir Terran, yani insan olduğumu biliyorum. Ama eski hayatım hakkında başka pek bir şey bilmiyorum.

Uzaylılar beni Dünya'dan kaçırmadan önce kimdim? Ne yapıyordum? Nelerden hoşlanıyordum? Geride kimseyi bıraktım mı?

Bunlar cevaplayamadığım sorular ve yıllarca hafızamı kurcaladıktan sonra, cevap bulabileceğime dair umudumu neredeyse tamamen yitirdim. Sahip olduğum tek anılar, kaçırıldığım andan sonraki zamanlara ait ve ne yazık ki, bunlar zihnimde çok net ve canlı.

Korku ve dehşeti, inanamama ve şoku hatırlıyorum. İlk başta Gornok ve adamlarına karşı direndiğimi, kaçmanın bir yolunu bulmaya kararlı olduğumu hatırlıyorum. Ve onlardan asla kurtulamayacağımı anladığım günü hatırlıyorum.

Korsan çetesi yanlış gemiyi soyduktan ve sonunda yakalandıktan sonra, kaderimin değişeceği, kurtarılacağım konusunda kısa bir umut ışığı belirdi.

Kurtarılmak üzere olduğumu umut ettim. Bunun yerine, Gornok ve adamlarının aldığı cezaya çarptırıldım: Nuthora'ya, etrafını çevreleyen halkayla tehlikeli bir gezegene sürgün edildim.

"Güzel, değil mi?"

Arkamdan gelen ses beni irkiltti ve kalbimin hızla atmasını sakinleştirmek için elimi göğsüme koydum.

"Özür dilerim. Seni korkutmak istemedim." Köyde yaşayan diğer insan kadınlardan biri olan Elizabeth, yerleşim yerini çevreleyen büyük kapının yanında yanıma gelerek bana gülümser. Elini yuvarlak karnına koyar. "Bu günlerde her zamankinden daha erken uyanıyorum ve biraz bacaklarımı esnetmek istedim."

Kafamı sallarım, cevap vermeden.

Bacaklarını uzatmak için yürüyüşe çıkabilme kavramı bana hala biraz yabancı geliyor. Kadınlar barakalarından kaçıp küçük köyü engelsiz bir şekilde geçebilmiş olmam bile bana garip geliyor. Gornok ve adamları beni çoğu zaman bağlı tutuyorlardı ve hiçbir zaman korumasız bir şekilde bir yere gitmeme izin vermiyorlardı.

Ama artık orada değilsin Willow, diye kendime hatırlatıyorum. Burada durum farklı.

İnci mavisi tenli ve kalın

beyaz işaretleri olan devasa savaşçı, kayıp bir uzaylı hakkında soru sormak için korsanların sığınağına girdiğinde, her zamanki gibi köşeden izledim — gözlemledim, ama mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalıştım.

Büyük uzaylı yine de beni fark etti. Neredeyse mor gibi görünen derin mavi gözleri benim yönüme döndü. Bir sarsıntı içimi kapladı, kalbim hızla çarpmaya başladı ve o anda her şey o kadar hızlı gelişti ki, hafızamda her şey bulanık.

Yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana doğru adım attı. Sonra aramızda duran korsanı kenara itti, beni yakaladı, omzuna attı ve harap binadan kaçtı. Şaşkınlıktan ne mücadele edebildim, ne de başka bir şey yapabildim. O anda, ya büyük mavi uzaylı tarafından öldürüleceğime ya da onunla Gornok arasındaki kavgada kazara öleceğime emindim.

Ama kavga hiç olmadı. Devasa uzaylı, Gornok ve adamlarını geride bıraktı. Ve beni öldürmek yerine, o ve onun gibi birkaç kişi beni köylerine geri götürdüler.

"Buraya alışabildin mi?" diye soruyor Elizabeth, keskin gri gözleriyle bana bakarak.

Yine başımı sallıyorum, bunun sorusuna gerçek bir cevap olmadığını biliyorum. Ama ne diyeceğimi bilmiyorum.

Bana biraz daha dönerek, yüzünde ciddi bir ifade belirir. "Biliyorsun, ihtiyacın olursa yardım istemekten çekinme. Konuşacak birine ihtiyacın varsa, içini dökmek ya da ağlamak istersen ya da... ya *da* herhangi *bir şey* için. Hepimiz bunları yaşadık. Gemimiz Nuthora'ya çarptığında hariç, diğer kadınlar ve ben birbirimize destek olduk. Gemimize saldıran korsanları birlikte savuşturduk ve başımıza gelenlerin şokunu ve travmasını birbirimize destek olarak atlattık." Başını eğip, biraz kaşlarını çatıyor. "Ama anladığım kadarıyla, senin böyle bir desteğin yokmuş gibi görünüyor. O korsanlarla tek başına kalmışsın gibi görünüyor ve bu gerçekten çok zor olmuş olmalı."

Boğazım düğümlenir. "Sorun yoktu. Hayatta kaldım."

Gülümsedi. "Öyle. Ve bu harika. Ama yine de yardıma ihtiyaç duymak normal. Eski hayatını özlemek ve geri dönmek istemek normal."

Omuzlarım gerilir ve ondan gözlerimi ayırıp yüzümü tekrar gökyüzüne çeviririm.

Gornok ve adamlarıyla birlikte tutulduğum Pascia şehrinden birkaç günlük yol uzaklıktaki bu köyde, yaklaşık iki düzine Terran kadını ve elliden fazla mavi tenli uzaylı savaşçı yaşıyor. Onlara Voxeranlar diyor. Hepsi barış içinde yaşıyor gibi görünüyor ve bazı kadınlar erkekleri *eşleri olarak* görüyor. Ancak yerleşimin görünürdeki sükunetine rağmen, kendimi rahatlatamıyorum ve hiçbirine güvenemiyorum.

Voxeranlar devasa ve korkutucu. Hiçbiri beni Gornok'tan kaçırın kadar büyük değil, ama hepsi de iri yarı. Kadınlarla aynı türden olmama rağmen, onlarla ilişki kurmakta zorlanıyorum.

Kendimi bir yabancı gibi hissediyorum. Buraya ait değilmişim gibi.

Raina adındaki Terranlı kadın, korsanların sığınağından kaçırıldıktan sonra ayak bileklerimdeki ve bileklerimdeki bağları kestiğinden beri kaçmayı düşünüyorum. Pascia'dan buraya gelirken her gün bunu düşündüm. Ve dürüst olmak gerekirse, bu yüzden her sabah güneş henüz doğmamışken ve köy sessiz ve sakinken kapının yanında duruyorum.

Çünkü şu anda bile kaçmayı düşünüyorum.

Elizabeth ağırlığını değiştirir, kaşlarını çatarak, yüzündeki ifadeden düşüncelerimi okuyup okuyamayacağını merak ederim. Yüzümü nötr tutmak için elimden geleni yaparım, bu Gornok ve diğer korsanlarla yaşarken mükemmelleştirdiğim bir şeydir.

"Ne zaman doğuracaksın?" diye soruyorum, karnındaki şişkinliğe bakarak. Konuşmayı benden uzaklaştırmak istiyorum.

O da benim bakışımı takip ediyor, karnının kıvrımlarını izlerken gülümsüyor. Beline bağlanmış bir deri etek ve benim giydiğim kıyafete benzeyen, kaba bir tişört şeklinde tasarlanmış başka bir deri giysi giyiyor. Gornok'un sığınağından kaçırıldığımda bir elbise giyiyordum, ama Voxeranlar köye vardığımda bana yeni kıyafetler verdiler.

"Muhtemelen iki ay kadar," diyor Elizabeth. "Küçükle tanışmak için heyecanlanıyorum, ama yabancı bir hapisane gezegeninde bebek sahibi olmak beni çok geriyor."

Başımı sallıyorum. Onu anlayabiliyorum. Gornok, döngümü bozan bir şey verdi, bu yüzden hamile kalma ihtimalim hiç olmadı ve buna seviniyorum. Kendi başıma hayatta kalmak çok zordu. Bir bebeği de nasıl koruyabileceğimi bilmiyorum.

"Bunu sana Voxeranlar mı yaptı?" diye soruyorum, sözcükler boğazımda biraz takılıyor.

Elizabeth, neden sorduğumu tam olarak anlıyormuş gibi bana sempatiyle bakar, sonra başını sallar. "Hayır. Bu küçük fasulye, Dünya'da kötü zamanlanmış bir gecelik ilişkiden kaldı." Gülümsemesi yumuşar. "Ama Axen onu büyütmemeye yardım edecek. Her açıdan babası olacak ve bebeği şimdiden ne kadar sevdiğini görünce, harika bir baba olacağından şüphem yok."

Doğru. Çünkü Voxeranlar Gornok ve adamları gibi değiller.

Bunu kendime sık sık hatırlatmam gerekiyor, ama kafamda bu sözleri kaç kez tekrarlarsam tekrarlayayım, onlara tam olarak inanmakta zorlanıyorum. Diğer ayakkabının düşmesini, perdenin kalkmasını ve bu yerin karanlık yüzünü görmemi bekliyorum. Erkeklerin göründükleri kadar onurlu olmadıklarını ve kadınların misafirden çok esir olduklarını.

Elizabeth yine yüzündeki gerginliği fark etmiş olmalı ki kaşlarını çatıyor. "Dünya'da özel biri var mıydı? Özlediğin biri?"

Tanıdık bir soğukluk göğsümü dolduruyor, kalbimin atışını yavaşlatıyor. Sanki içimden gelen soğuğu bir şekilde savuşturabilecekmişim gibi kollarımı kendime sarıyorum.

Buradaki kadınların hiçbiri, Dünya'daki hayatımı hatırlamadığımı bilmiyor. Hiçbirine hafıza kaybımdan bahsetmedim, aslında kendim hakkında pek bir şey anlatmadım. Esaret altında geçirdiğim zaman bana, artık gerçekten bana ait olan tek şeyin düşüncelerim ve duygularım olduğunu öğretti ve ben de onları Gornok'un lanet hazinesini koruduğu kadar dikkatle koruyorum. Kendimden verdiğim her parça, geri alamayacağım bir parça, daha sonra bana zarar vermek için kullanılabilecek bir bilgi parçası.

Burada kimsenin bana zarar vermeyeceğinden kesinlikle emin olana kadar, onlara gerekenden fazlasını vermek istemiyorum.

Ayrıca, onun sorusunun cevabını zaten bilmiyorum. Diğer Terran kadınlarının yaptığı gibi Dünya'yı anımsayamıyorum ya da orada özlediğim şeyleri ya da insanları konuşamıyorum. Onlarla hiçbir ortak nokta olmadığı için, onlardan biri olmasam da olur.

"Kışlaya dönmeliyim," diyerek ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Sonra görüşürüz."

"Tabii." Başını sallar, ben dönüp uzaklaşırken gözlerini hafifçe kısarak beni izler.

Aslında kışlaya dönmek istemiyorum. Köydeki tüm bekar kadınlar, yerleşim yerinin merkezine yakın büyük bir ortak binada yatıyor ve çok geçmeden daha fazlası uyanmaya başlayacak. Ama orada arka planda kaybolmak, Elizabeth'le yan yana durduğumuz zamankinden daha kolay olacak.

O çok gözlemci ve onunla Charlotte'un beni izlediğini biliyorum. Bu sabah, söylediği gibi sadece bacaklarını uzatmak için köyde dolaşmak yerine beni aramaya gelmiş olabilir. Neden beni bu kadar yakından izlediklerini tam olarak bilmiyorum, ama bu beni tedirgin ediyor.

Kadınların uyuduğu büyük binaya yaklaşırken adımlarım hızlanır, ayaklarım yolun sert toprağına vurur. Sonra önümdeki köşeden birkaç Voxeran belirir ve ben aniden dururum.

Dördü var ve bir bakışta *onun da aralarında* olduğunu anlıyorum. arasında olduğunu anlamak için bir bakış yeter.

Bohrir.

Beni Gornok'tan kaçıran adam.

Diğer savaşıçılardan bile birkaç santim daha uzun olduğu için onu fark etmek kolay. Kalın ve dağınık, koyu kahverengi saçları, neredeyse bir aslan yelesi gibi yüzünü çevreliyor. Taşıdığı kalın mızrağı tutuşunu düzeltirken, inci mavisi teninin altında belirgin, şişkin kol ve omuz kasları hareket ediyor.

Bohrir grubun arkasında. Önündeki diğer Voxeranlar, muhtemelen ava çıkmak için, benim geldiğim yöne doğru ilerlerken aralarında sessizce konuşuyorlar.

Beni gördüğü anda o da durur ve nabzım bir saniye öncesine göre daha da hızlanır.

Menekşe mavisi gözleri, köyü kaplayan ilk güneş ışınlarında parıldıyor ve derisindeki işaretler biraz parlıyor gibi görünüyor. Göz bebekleri benimki gibi yuvarlak değil, oval ve bana bakarken daha da genişliyor.

Ellerim yumruk haline gelir ve sonra açılır, ama hareket eden tek yerim ellerimdir. Ayaklarım hiç hareket etmiyor gibi görünüyor. Diğer Voxeranlar, grubun dördüncü üyesinin durduğunu fark etmeden yoluna devam eder ve onlar uzaklaşırken, etrafımdaki hava nefes almayı zorlaştıracak kadar yoğunlaşır.

Şu anda bu dar yolda sadece Bohrir ve ben varız ve aramızda birkaç metre mesafe olsa da, sanki hiç yokmuş gibi geliyor. Onu koşarken gördüm. İstersen o mesafeyi ne kadar hızlı kapatabileceğini biliyorum.

Neden onu gördüğümde hep böyle oluyor?

Ne olduğunu anlamıyorum, ama her zaman iri yarısı, kaslı Voxeran'ı gördüğümde nefes almayı unutuyorum sanki. Hayatımdan pek çok anıyı kaybettim, ama onun omzuna atıldığımda, kocaman kollarıyla beni tuttuğunda hissettiğim duyguyu çok net hatırlıyorum. Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi taşıdı. Beni Gornok'tan sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi kaçırdı.

Köydeki tüm Voxeranlar arasında, Bohrir beni en çok şaşırtan kişi.

Bir yanımdan korkuyor, beni bu kadar kolayca itip kakmasından ödüm kopuyor. Ama diğer yanımdan, tam olarak açıklayamadığım bir şekilde ona çekiliyor.

Sessizce birbirimize bakarken kaç saniye geçtiğini bilmiyorum. Ellerim sıkılıp sonra tekrar açılıyor. Kalbim göğsümde düzensiz bir ritimle atıyor.

Sonra Bohrir büyüü bozar. Yarım adım öne çıkar, konuşacakmış gibi ağzını açar ve bu küçük hareket beni donmuş halimden çıkarır. Ayaklarımın ucunda dönüp, biraz ilerideki geniş bir yola hızla girerim, küçük kulübeleri geçerek Voxeran savaşçısını geride bırakırım.

O beni takip etmediğini bilsem de, köyün uzak duvarına ulaşana kadar yürümeye devam ediyorum, hatta neredeyse koşuyorum.

Yine de kalbim sakinleşmek bilmiyor.

Koyu kırmızı saçlı küçük Terran kadını izliyorum, düzgün bacakları onu uzaklara taşıırken gözden kaybolmasını izliyorum. O gider gitmez, içimden küfrediyorum.

Akhi, Bohrir. Ne yaptığını sanıyordun?

Durmamalıydım. Onunla konuşmaya çalışmamalıydım.

Köye döndüğümüzden beri Willow'a zaman tanımaya çalışıyorum, umarım gardını indirir ve bize güvenmeyi öğrenir. Ama bu zor oluyor. Ne zaman yanına yaklaşısam, bakışlarım ona çekiliyor ve hikayesini öğrenmek için yoğun bir merak duyuyorum. Onun hakkında çok az şey biliyoruz. O, narin ve güzel bir pakete sarılmış bir gizem ve derin yeşil gözlerinde çok *rahatsız edici* bir şey var.

Bu, içimdeki koruyucu, savaşçı ve bekçiyi ortaya çıkarıyor. Geçmişte ona acı verenlerin kim olduğunu bilmek istiyorum, böylece hepsini bulup ödetmek istiyorum.

Fırsatım varken Gornok'u öldürmeliydim, diye düşünüyorum acımasızca.

Ancak ona doğrudan saldırmak çok riskli olurdu. Onun adamları sayıca benden çok fazlaydı ve Willow'u sağ salim kurtarabildiğim için şanslıydım. Onu alıp kaçmak yerine hepsiyle savaşmayı seçseydim, ikimiz de ölmüş olabilirdik.

Yine de, onun sefil hayatını sona erdirebilmiş olmayı dilemeden edemiyorum. Nuthora'da tanıştığım tüm suçlular ve alçaklar arasında, o en kötülerinden biriydi.

Willow, onu kaçırانları öldürdüğümü görseydi, belki de ona gerçekten zarar vermek istemediğime inanırdı.

Ya da belki de senden daha da çok korkardı, seni serseri aptal.

Hayal kırıklığıyla iç çekip tekrar yürümeye başladım, sabah avına başlayabilmemiz için diğer savaşçılara yetişmek için hızlıca yürüdüm.

Korsanlardan birini kenara itip bağlı Willow'u kollarımın arasına aldığımda, ne yaptığımı veya kim olduğumu açıklamaya vaktim yoktu. Onu çözmeye bile vaktim yoktu. Tek yapabildiğim onu omzuma atıp

ama onu korkuttuğumu biliyorum ve şimdi bana her baktığında gözlerinin büyümesi ve nefesinin kesilmesi hoşuma gitmiyor. Onun, benim de Gornok gibi bir adam olduğumu düşünme ihtimalinden nefret ediyorum — istediği şeyi tereddüt etmeden çalan, başka bir varlığı *sahip olunacak* bir nesne gibi gören bir adam.

Willow'u kurtarmaya çalışıyordum, onu çalmaya değil. Ama onun buna inanacağından emin değilim.

Göğsümde hoş olmayan bir ağrı yayılırken mızrağımı daha sıkı kavradım. Slanch, iyi bir ava ihtiyacım var. Kendimi tedirgin ve öfkeli hissediyorum ve umarım ormanda av peşinde koşarken zihnim bu düşüncelerden biraz olsun uzaklaşır.

Beklediğim gibi, diğer savaşçılar köy kapısının yanında beni bekliyorlar. Strome beni ilk gören olur ve sırtarak çenesini kaldırır.

"Yolunu mu kaybettin, Bohrir?" diye şaka yapıyor. "İstersen sana köyün haritasını çizebilirim."

Ona gülerek başımı sallıyorum. Onun alaycı tavırları beni rahatsız etmiyor. Beni rahatsız etmek çok zordur, bu yüzden son birkaç gündür göğsümde çalkalanan duygular çok sıra dışı.

"Son gelen, ilk öldüren olur," diyorum, iki parmağımla göğsümü tıklatarak.

Strome'un gülümsemesi genişliyor. "Bu bahsi kabul ediyorum, ihtiyar. Sanırım ilk avı *ben* yapacağım."

Ryxx ve Ochar gülüyorlar ve dördümüz köyü çevreleyen duvarın geniş kapısından geçiyoruz. Bu sabah hava nemli ve ağır, önümüzde orman uzanıyor, yeşil tonları ara sıra çiçekli bitkilerin parlak renkleriyle noktalanıyor. Köydeki en yaşlı Voxeranlardan biriyim, ama sadece bir iki yaş farkla, Strome'un dediği gibi *yaşlı* değilim.

Bazen Strome veya Kaide gibi daha genç Voxerans'larla aramda bir fark hissediyorum, ama bu yaşla değil, mizaçla ilgili. Onların sahip olduğu savaş sevgisine, heyecan arayışına sahip değilim. Hayatımın çoğunda savaşçı oldum, gençliğimden beri savaşmak için eğitildim. Büyük ve güçlüyüm, bu yüzden bu benim için doğal bir seçimdi, benden beklenen bir şeydi.

Ama yine de savaştan çok barışı hayal ediyorum.

"Pascia'dan getirdiğiniz gezegenler arası iletişim cihazıyla ilgili bir haber var mı?" diye sorar Ryxx, Ochar ve benim aralarında bakışarak,

çalıların arasından geçerek, sık sık rakon sürülerini bulduğumuz biraz uzaktaki bir bölgeye doğru ilerlerken.

"Rhesk ve Vael üzerinde çalışıyorlar." Bir tarafında çukur olan küçük siyah küpü düşünürken, dağınık saçlarımı elime alıp düzeltiyorum. "Cihazın hasarının çok kötü olmadığı konusunda hemfikirler, ancak onu tamir etmenin en iyi yolu konusunda henüz anlaşılamadılar. Yine de bunun mümkün olacağını düşünüyorlar."

"Bu iyi." Strome bize bakıyor, gözleri parlıyor. "Cihazı çalışır hale getirdiğimizde, Vox'taki müttefiklerimize ulaşabilir ve bizi bu kaygan kayadan kurtarmak için bir kurtarma operasyonu düzenleyebiliriz."

Ochar boğazından onaylayan bir ses çıkarır ve ben de başımı sallarım.

Tabii ki, iletişim cihazı tamir edilse ve evdeki dostlarımızla iletişim kurmayı başarsak bile, Strome'un söylediği kadar basit ve kolay olmayacak. Prens Droth'un tahtını gasp eden amcası Drokar, ona karşı başarısız bir isyan girişiminden sonra bizi Vox'tan sürgün etti. Droth'un babası öldükten sonra, kral unvanı prensime geçmeliydi, ama Drokar araya girip tahtı kendine aldı ve korku ve sindirmeyle hüküm sürdü.

Belki isyanımız başarılı olabilirdi, ama Droth'un kardeşi bize ihanet etti ve Drokar'a planlarımızı haber verdi.

Sürgüne gönderilmemizin üzerinden beş yıl geçti ve bu süre zarfında Vox ile hiçbir iletişimimiz olmadı. Davamıza sempati duyan tüm Voxerlar da ortadan kaldırılmış ve öldürülmüş ya da sürgüne gönderilmiş olabilir. Vox'ta çok şey değişmiş olabilir ve iletişim cihazını çalışır hale getirip onlara ulaşmaya çalışana kadar müttefikimiz kalıp kalmadığını bilemeyeceğiz.

Sonra, sıkı gözetim altında olan bu gezegenden bir kurtarma operasyonu düzenleme meselesi var ki, bu da başlı başına imkansız olabilir.

Ancak planımızın işe yaramayabileceği tüm olasılıklar üzerinde durmanın bir anlamı yok. Şu anda hasarlı olsa da, iletişim cihazı bizi Vox'a dönüp başladığımız işi bitirme hedefimize bir adım daha yaklaştırıyor ve bu hepimize umut veriyor.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken rahatça konuşuyoruz, ancak bir süre sonra seslerimiz alçalıyor ve sonra tamamen kesiliyor. Daha önce rakon sürüleriyle karşılaştığımız bölgeye yaklaşıyoruz ve bu yaratıklar Nuthora'da yaşayanların çoğu kadar tehlikeli olmasa da, kolayca ürküyorlar. Dikkatli olmazsak, bir veya iki rakonu yakalama fırsatını kaçıracağız

yakalama fırsatını kaçıracamız, ya da daha kötüsü, bir kaçışın ortasında kalıp yüzlerce toynak altında ezilerek öleceğiz.

Avlanmaya odaklanıyorum, etrafımızdaki ağaçlar biraz seyrekleşmeye başladığında bakışlarım etrafa kayıyor. Uzaklardan gelen her sese kulaklarımı dikiyorum ve kendim ses çıkarmamak için adımlarımı hafif tutuyorum.

Avlanırken giydiğimiz peştamallar, dişlerden veya boynuzlardan pek koruma sağlamıyor, ancak hantal giysiler veya zırhlar olmadan daha iyi savaşabiliyoruz. İleride, Strome yumuşak bir ısıık çalar; bu ses, ağaçlardaki bir kuşun ötüşüyle karıştırılabilecek bir sestir. Ancak bu, avımızı gördüğünün işaretidir ve geri kalanımız bunu duyar duymaz, rakons sürüsünü kuşatabilmek için alıştırma yaptığımız pozisyonlara geçeriz. Onları istediğimiz yöne doğru sürer ve bir veya ikisini avlarız.

geride kalanlar.

Ormanın içinden sessizce geçip ağaçların arasından çıktığımda, rüzgârda dalgalanan kalın çimlerde otlayan rakonsları gördüm. Çimlerin rengi, Willow'un gözlerini hatırlatan koyu yeşildi ve birdenbire onun narin yüzü gözümün önüne geldi.

Bu sabah onunla karşılaştığımda, tehlike sezen bir rakon gibi donakaldı. Ağzımı açtığımda ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, sessizliğe daha fazla dayanamayacağım, bana saldırmak üzere olan bir avcıymışım gibi bakmasına tahammül edemeyeceğimdi.

Odaklan, Bohrir, diye kendime hatırlatıyorum ve düşüncelerimi geri şimdiki zamana çekiyorum. Rakonlar, savaşmak zorunda kaldığımız diğer yaratıklardan çok daha az tehlikelidir, ancak av sırasında dikkatin dağılması ölümcül bir hata olabilir. Sevimli, korkmuş Terran kadını düşünmeden duramadığım için savaşçı arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Pozisyonumu almak için adımlarımı biraz hızlandırdım, sonra ısıık çaldım ve diğer savaşçıların da hazır olduklarını bildiren sinyallerini beklerken mızrağımı daha sıkı tuttum. Rakonlar uzun otları otluyor, iri gözlerini uyuşukça kırıştırıyorlardı. Çizgili kürkleri güneş ışığında parıldıyordu ve sırtlarından keskin olmayan koyu renkli boynuzlar çıkıntı yapıyordu.

Ochar sinyali veren son kişidir ve ısıığı kulağıma ulaşır ulaşmaz, vahşi bir kükremeye rakonlara doğru koşarım. Sessizce saldırabiliriz, ama stratejimizin işe yaraması için rakonları korkutmak *istiyoruz*. Kaçmalarını istiyoruz.

Ve kaçıyorlar.

Dört dev savaşçının onlara doğru koştuğunu gören rakons, ilkel avcı içgüdülerini harekete geçirir ve sürü tek vücut olarak hareket eder, dönüp bizden uzaklaşır. Peşlerinden koşarken ayaklarımız yere vurur. Hayvanlardan biri biraz geride kalır, dudaklarından bir çığlık çıkar ve ben bu fırsatı kaçırmam.

Mızrağımı fırlatıyorum ve boynuna saplanıyor. Rakon düşerken çığlığı aniden kesiliyor ve Strome, kendi silahını nişan alarak yanımda daha hızlı koşarken bir çığlık atıyor.

Rakonlardan birinin bacağına mızrağını saplar ve hayvan sendeleyip bağırarak yavaşlar. Birkaç saniye sonra, Ryxx'in mızrağı canavarın hayatını sonlandırır.

Sürünün geri kalanı hala kaçıyor, toynaklarının gücü, gittikçe uzaklaşırken yeri biraz sallıyor. Kısa süre sonra mızraklarımızın bile ulaşamayacağı bir mesafeye ulaşıyorlar, ama bu önemli değil. İki tanesini indirdik ve bu yeterli. Hayvanlar uysal ama iri, bu da köye bol miktarda yiyecek sağlayacak. "Aferin," diyorum Ryxx'e, iki devrilmiş canavara yaklaşırken. "Bu temiz bir avdı."

"Seninki kadar temiz değil," diyor, sesinde hayranlık var, hala boynunda mızrağım saplı olan, benim öldürdüğüm rakon'a bakıyor.

Onun sözlerine onaylayarak başımı eğiyorum, ama mızrağımı almak için öne adım attığımda, Willow'un yüzü nedense yine aklıma geliyor.

O haklı. Temiz bir infazdı. Verimli ve ölümcül.

Benim işim bu. Ben bir savaşçıyım. Bir avcı. Bir katil.

Bu işlerde iyiyim. Bu hayvanların benden korkması umurumda değil, düşmanlarımın benden korkması da hoşuma gidiyor. Yine de, benden korkmamasını istediğim bir yaratık var.

Ama onun beni bir canavardan başka bir şey olarak görmesini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum.

UYANDIĞIMDA, gerçek dünyaya geri dönmek için çabalarken küçük yatağımdan neredeyse düşüyordum.

Küçük yatak altımda sallanıyor ve devrilmesini önlemek için diğer tarafa yuvarlanıyorum. Kalbim deli gibi atıyor, zihnim hala rüyadan dolayı bulanık. Elimin içini göğsüme koyup, elimden geldiğince sertçe bastırırken, loş ışıklı kadınlar barakasının içini gözlerimle tarıyorum.

Ani hareketlerimle birilerini uyandırmış olmaktan korkuyorum, ama diğer kadınların hepsi hala uyuyor gibi görünüyor. Rahatlamış, titrek bir nefes vererek, otururum ve sonra titrek bacaklarımla ayağa kalkar, baraka kapısına doğru yürürüm. Şafak sökmeden önce dışarı çıkarım, havadaki soğuğu önlemek için kollarımı kendime sararım.

Bu, normalde uyandığım saatten bile daha erken, ama umurumda değil. Yürümem, hareket etmem gerekiyor. Artık hatırlamadığım bir rüyanın parçalarını toplamaya çalışarak yatakta öylece uzanamam.

Bu daha önce de olmuştu. Derin uykumdan, sanki dipsiz bir okyanusun derinliklerinden warp hızıyla, o kadar hızlı ki acı veren bir şekilde çekiliyormuşum gibi, neredeyse yüreğimi parçalayan bir hisle uyanmıştım. Bazen geçmişimi rüyamda gördüğümü düşünüyorum ve bu keskin ve hoş olmayan uyanışın, zihnimin bir parçası olarak bilinçaltımla bilincimi birbirine bağlamaya çalıştığını, rüyalarımda hatırlayabildiklerimle uyanırken boş bir sayfa haline gelenler arasındaki boşluğu doldurmaya çalıştığını merak ediyorum.

Ama rüyalar her zaman çok çabuk kayboluyor. Bir veya iki kez, bir şeyin belirsiz bir görüntüsünü hatırlayabildim. Bir ses, bir renk veya belirli bir koku. Ama bunların hiçbiri net değil ve bunların bir anlamı olup olmadığını asla emin olamıyorum.

Nefesimi verirken, ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltarak yanaklarımı şişiriyorum. Farkında olmadan, ayaklarım beni yine köyün kenarına götürmüş ve uzaktan gökyüzünün aydınlanmaya başladığını izlerken duvarın kapısının yanında duruyorum.

Güneş doğmak üzere olmasına rağmen, ufuk her zamankinden daha karanlık görünüyor ve bir an sonra bunun fırtına bulutlarının orada toplanmasından kaynaklandığını anlıyorum. Nuthora'da şiddetli fırtınalar olabilir ve şiddetli rüzgarlar nedeniyle sağanak yağmur neredeyse yanlamasına yağar. Bir keresinde Gornok'un sığınağının arkasında kıvrılmış, dışarıdaki gök gürültüsünü dinlerken, binanın yapısındaki birçok çatlaktan yağmur suyu damladığını hatırlıyorum.

Bu anı hatırlayınca tüylerim diken diken oluyor. Fırtına saatlerce sürdü ve ben tüm bu süre boyunca Gornok ve adamlarıyla birlikte içeride mahsur kaldım.

Onun yüzünü zihnimden silmeye çalışıyorum, onun keskin hatları ve acımasız gülümsemesinin görüntülerini bastırmak için daha fazla anım olmasını diliyorum. Ama pek fazla yok. O, neredeyse tüm anılarımda var, hatırlayabildiğim hayatımın tek bölümünde sürekli bir varlık.

"Siktir et onu."

Bu sözleri fısıldayarak mırıldanıyorum ve sessiz olsalar da acı bir tınıları var. Çok sık küfür etmem ama evrende bildiğim tüm küfürleri hak eden tek bir adam varsa, o da Gornok'tur.

Bu sözler hiçbir şeyi değiştirmiyor, ama kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. Köyün kapısında durup, düşüncelerime dalmış olarak ormana biraz daha bakıyorum. Arkamdaki yerleşim yerinde sesler yükselmeye başlıyor, Voxeran erkekleri birbirlerine sesleniyor, kadınlar barakalardan çıkıp günlerine başlarken gülüyorlar. Her şey çok... *normal* geliyor, bu da nedense bana yabancı geliyor.

Bir avcı grubu köyden çıkarken yanımdan geçince, hızla kenara çekilip geçmelerine izin veriyorum ve kirpiklerimin arasından gizlice onlara bakıyorum.

Aralarında Bohrir'i aradığımı itiraf etmekten nefret etsem de, öyle olmalıydım, çünkü bu sabah ava çıkan savaşçılar arasında iri yarı Voxeran'ın olmadığını fark edince omuzlarımın gevşediğini hissediyorum. Hissettiğim duygunun rahatlama mı yoksa başka bir şey mi olduğunu tam olarak anlayamıyorum, ama avcılardan biri bana bakınca, Bohrir bana baktığında olduğu gibi nefesim kesilmiyor.

Küçük Voxeran erkek grubu uzaklaşırken, arkanı dönüp köye geri dönüyorum.

Yaklaşan fırtınanın gri bulutu günün büyük bir kısmında her şeyin üzerinde asılı duruyor ve beni rahatsız edici bir önseziyle dolduruyor. Hava gergin görünüyor, ensemdeki ince tüyler diken diken oluyor, ama

köyün diğer sakinleri bundan rahatsız görünmüyor, ben de rahatsız değilmişim gibi davranmaya çalışıyorum.

Sonra, herkes akşam yemeği için toplanmaya başladığı sırada, gökyüzü açılıyor açılır.

Sanki biri bir düğmeye basmış gibi. Tek bir iri yağmur damlası alnımdan, ve bir kalp atışı ile bir sonraki arasında, yüzlerce tane daha eklenir. Yağmur sağanak halinde yağmaya başlar ve beni anında sıırılsıklam eder. Etrafımdaki Terranlar ve Voxeranlar aynı anda tepki gösterir, herkes sığınacak bir yer ararken şaşkınlık içinde küfürler ve bağırışlar duyulur.

Köyü çaprazlayan toprak yollar çoktan ıslanıp çamurlanmaya başlamıştır ve ben de sığınacak bir yer bulmak için koşarken neredeyse kayıp düşüyordum.

"Dikkat et."

Arkamdaki sert ses yağmurun sesinden zar zor duyuluyor ve güçlü eller kollarımı yakalıyor. Şaşkınlıkla irkiliyorum ve boynumu uzatıp beni yakalayan adama bakmak için omzumun üzerinden bakıyorum. Adını tam hatırlayamadığım Voxeran savaşçılarından biri. Rhesk olabilir mi? Yağmur, koyu renkli saçlarını kafasına yapıştırmış ve kolumu çekerken gözlerindeki suyu silkeliyor.

"Bu tarafa."

Gök gürültüsü onun sözlerini keser ve şimşek yakınlardaki gökyüzünü aydınlatır, ben de tekrar sıçrarım. Gök gürültüsü bir kez daha çakarken, Voxeran beni yolun bir tarafındaki küçük bir binaya doğru çeker ve bir kolunu kaldırarak yağmurdan biraz korunur. Fırtınanın sesini bastırmak için sesini yükselterek diğer iki adama seslenir ve onlar da bize doğru koşarlar. İçlerinden biri binanın kapısını açar ve Rhesk beni içeriye iter, hemen arkamdan gelir. Diğer adamlar da peşimizden içeri girerler ve kapıyı gürültüyle kapatırlar.

Etrafa bakındığımda, burada sığınan birkaç Voxeralı daha görüyorum. Bir saniye sonra, geçici bir sağlık tesisinde olduğumuzu anlıyorum. Elizabeth, köye vardığımızdan kısa bir süre sonra beni buraya getirmiş ve sınırlı ekipmanla bazı testler yapıp fiziksel olarak iyi olduğumdan emin olmuştu. Bana sağlık raporu vermişti, ancak beni muayene ederken gözlerindeki sempati dolu bakış, yaşadıklarımın en azından bir kısmını tahmin edebildiğini açıkça gösteriyordu.

Giymiğim deri giysilerim ıslak, cildim ve saçlarım sıırılsıklam. Kollarımı kendime dolayarak titriyorum, tüylerim diken diken oluyor.

Bir başka gürültü tüm binayı sarsıyor ve şimşekler parlak bir şekilde çakıyor.

"Akhi." Rhesk adında olduğundan emin olduğum adam küfürler savurarak küçük pencereden dışarı bakıyor. "O şimşeklerden biri kulübeye çarparsa, başımız belaya girer."

"O kadar yakınlar mı?" diğer Voxeranlardan biri soruyor.

"Son yıldırım köy duvarlarının hemen dışına düşmüş gibi görünüyor," diyor Rhesk. "Tanrıların bize yardım etmesini ummalıyız."

Birkaç adam, Voxeran dilinde bir dua gibi bir şeyler mırıldanıyor, ancak ne dediklerini tam olarak anlayacak kadar iyi duyamıyorum. Küçük alana yerleşmeye başlıyorlar ve burada başka hiç kimse olmadığını fark edince, ben de duvara doğru biraz geri çekiliyorum — sadece ben ve bir grup Voxeran adam var.

İstemedim, Pascia'yı vuran fırtına sırasında Gornok ve adamlarıyla birlikte kapana kısıldığım anılar zihnimden geçiyor.

Bu aynı şey değil, diyorum kendime, bu sözleri tekrar tekrar söylüyorum. Aynı şey değil. Artık Gornok'un esiri değilsin.

Ama bu mantıklı düşünce, zihnimdeki anıların bataklığına nüfuz etmekte zorlanıyor. Adamlar aralarında konuşurken, akşam yemeğini kaçırdıklarından şikayet edip fırtınanın yakındaki akarsuları sel basıp basmayacağını yüksek sesle merak ederken, ben kendimi duvara yaslıyorum. Birkaç tanesi merakla bana bakıyor ve ben, cildim rahatsız edici bir şekilde karıncalanırken onların bakışlarından kaçınıyorum.

Burada kalamam.

Bu farkındalık içimde kabarıyor, panik halindeki düşüncelerime ve acımasız korsanlar tarafından esir tutulduğum anılarıma katılıyor.

Buraya ait değilim ve burada kalamam.

Henüz kimse bana zarar vermeye çalışmadı, ama her gün ip üzerinde dengede duruyormuşum gibi hissediyorum, düşeceğim anı bekliyorum. Her gün risk alıyorum, güvenliğimi ve özgürlüğümü neredeyse hiç tanımadığım bu insanların ellerine teslim ediyorum.

Gornok başlangıçta beni bağlamadı, kaçmaya çalıştığımda bağlamaya başladı. Yani *şu anda* köyde serbestçe dolaşmama izin verilse de, bunun böyle devam edeceğinin garantisi yok. Belki Voxeranlar da Gornok gibi fikirlerini değiştirir ve kaçmak için tek şansımı kaçırmış olurum.

Bunun olmasına izin veremem. Bunu bir daha yaşayamam.

Etrafımda erkeklerin gülüşleri ve gürültülü konuşmaları, duyularıma bir saldırı gibi geliyor, bu küçük alanda benim için çok fazla gürültü.

Gök gürültüsü biraz azaldı, ancak şiddetli yağmur hiç dinmiş gibi görünmüyor. Yine de, bu benim en iyi şansım olabilir.

Duvardan uzaklaşarak, kalbim göğsümde çarparak kapıya doğru sürünerek ilerliyorum. Konuşmalarıyla meşgul olan adamların hiçbiri, kapıya doğru ilerlerken beni fark etmiyor. Ama kapıyı açtığımda, rüzgârın ve yağmurun uğultusu daha da yükseliyor ve Rhesk bana doğru bakıyor.

Donup kalıyorum, adrenalin vücudumu kaplıyor. Nabzım daha da hızlanıyor ve boğazım düğümleniyor, ama yine de zorla konuşmaya başlıyorum.

"Ben... kadınların barakasına geri dönüyorum," diye mırıldanıyorum.

Voxeran adam bir şey söylemek için ağzını açar, ama ona fırsat vermiyorum. Küçük binadan çıkıp arkamdan kapıyı kapatıyorum, rüzgâr ve yağmurun şiddetiyle neredeyse düşüyordum.

Tıp merkezinden uzaklaşmak için acele ediyorum, geçtiğim binalara olabildiğince yakın duruyorum. Her yönde birkaç metreden fazlasını görmek zor, ama arkama baktığımda beni takip eden kimseyi görmüyorum.

Hafif bir rahatlama nefesiyle, gözlerimdeki yağmuru silerim ve ortak malzeme kulübesine doğru yönelirim.

Neyse ki içinde kimse yok ve bir duvara yaslanmış bir saklama yerinden küçük bir çanta alırken, şiddetli yağmurdan kurtulmanın keyfini çıkarıyorum. Karanlıkta hızlı ve beceriksizce hareket ederek, ihtiyacım olacağını düşündüğüm birkaç şeyi çantaya dolduruyorum. Çanta yaklaşık dörtte üçü dolduğunda, onu sırtıma yüklüyorum.

Artık ayrılmaya karar verdiğim için, her kalp atışımda göğsümde aciliyet hissediyorum. Bu yola girdim ve artık geri dönüş yok.

Malzeme kulübesinden çıktığımda köy yolları hala boştu, bu yüzden yağmurdan korunmak için başımı eğerek yürürken beni gören kimse yoktu. Duvardaki kapıya kadar geldim, kapıyı itip açtım ve durdum.

Uzun bir süre, ötesindeki karanlık ormana bakıyorum.

Sonra omzumun üzerinden geriye dönüp bakıyorum.

Belki bu delilik. Belki bu, ölüm arzusunun eşdeğeri. Ama hatırlayabildiğim tüm yıllar boyunca, tutsak olarak yaşadım. Hayatım bana ait değildi.

Bunun tekrar olmasına izin veremem. Kimseye güvenme riskini alamam.

Nuthora'nın ormanlık alanı tehlikeli bir yer ve orada neyle karşılaşacağımı bilmiyorum.

Ama en azından özgür olacağım.

Sırt çantamı omuzlarıma daha sıkı takarak, kapıdan geçiyorum.

Yağmur fırtınasından sonra ^{hava} her zaman kendine özgü bir kokuya sahiptir. Vox kurak bir gezegendir, bu yüzden Nuthora'ya gelmeden önce bu kokuya aşına değildim, ama hoşuma gidiyor.

Toprak ve yeşil yapraklar gibi kokuyor ve köyün kenarındaki küçük kulübemde yataktan kalkarken burnumu gıdıklıyor. Sabahın erken saatlerinde güneş ışığı içeri sızıyor ve fırtınanın dinip bulutların dağıldığını haber veriyor.

Bir peştamal bağlayıp dışarı çıkıyorum, kapıdan geçerken başımı biraz eğiyorum. Ayaklarımın altındaki zemin çamurlu ve Dhelzu ile Talik'in dün gece rüzgârın devirdiği tabaklama rafını tamir etmeye çalıştıklarını görüyorum. Her yerde kopmuş dallar ve çubuklar var ve fırtınadan biraz zarar görmüş birkaç bina fark ediyorum. Daha sonra Droth ile konuşup, onarım için yardım teklif edeceğim. Neyse ki, bu hasar, Churbac ve adamlarının köyümüzü saldırıp birkaç binayı yakarak verdikleri hasarın yanında devede kulak kalır. Bu onarımlar nispeten kolay olmalı.

Farkında olmadan ayaklarım beni giriş kapısına doğru götürüyor. Willow'un sabahları sık sık orada olduğunu fark ettim ve mümkün olduğunda onu görebilmek için o yoldan geçmeye başladım, ancak onun beni görmemesi için elimden geleni yapıyorum. Benden açıkça korkuyor ve bunu düzeltmenin bir yolunu bulana kadar, onu korkutmamak için uzaktan gözlemlemeye çalışıyorum.

Bu sabah orada olmadığını fark edince hayal kırıklığına uğruyorum, ama başımı sallayıp saçlarımı elime alıyorum.

Bu muhtemelen iyi bir şey, diye kendime hatırlatıyorum. Belki de diğer kadınlarla birlikte fırtınanın ardından enkazları temizliyor ya da barakalarda sızıntı olup olmadığını kontrol ediyorlardır.

Kapının ötesindeki manzaraya bakarken ayrılmayı düşündüğünü sık sık merak ederdim, bu yüzden belki de bu sabahki yokluğu, köye yerleşmeye başladığının bir işaretidir.

Onun güzel yüzünü görememiş olmanın pişmanlığını bir kenara bırakıp, arkasını dönüp Droth'u bulmaya gidiyorum, ne temizlik yapılması gerektiğini öğrenmek için.

Kulübesine yaklaşırken adımlarım yavaşlar. Droth, Charlotte'un yanında, kulübenin önünde durmaktadır. Terran kadının kaşları çatılmıştır ve etrafında toplanan diğer kadınlara alçak ve acil bir sesle konuşmaktadır. Droth, dudaklarını sıkıştırarak endişeyle onları izlemektedir.

"Ne oldu?" diye soruyorum onlara yaklaşırken, fırtınada birinin yaralanmış olabileceğinden endişelenerek.

"Willow kayboldu." Charlotte yeşil gözlerini kaldırıp benim bakışlarımla buluşturur ve heyecanla başını sallar. "Bu sabah kadınların barakasında değildi. Fırtınanın yarattığı kaos nedeniyle, dün gece birkaç kadın başka binalara sığındı, bu yüzden şimdiye kadar kimse onun kaybolduğunu fark etmedi."

Kanım damarlarımdaki buz gibi donuyor, tüm uzuvlarım soğuyor. "Kayıp mı?"

O, dudağını ısırarak başını salladı.

"Erkeklerle haber verdim," diyor Droth. "Birisi bir şey görmüş olmalı. Bir yere sığınmış ve hala uyuyor olabilir."

Çenemi sıkıyorum. Onun sözleri bana umut vermeli, ama vermiyor. Göğsümü kaplayan endişeyi hiçbir şey bastıramıyor.

"Onu aramana yardım ederim," diyorum, bakışlarımı prensimden eşine çevirerek.

"Teşekkür ederim." Charlotte bana yarı gülümser, gözleri endişeyle kararmıştır. Resmi olarak onların lideri olmasa da, köydeki Terran kadınlarından sorumlu olduğunu biliyorum — sadece onunla birlikte düşen gemiyle gelenlerden değil, hepsinden.

Diğer kadınlardan da birkaç kişi yardım etmek için gönüllü olur ve köyü didik didik aramaya başlarız, fırtınadan saklanabileceği her yeri kontrol eder ve onu gören var mı diye sorarız. İlk başta şansım yaver gitmez, ama Rhesk'i durdurup Willow'un nerede olabileceğini biliyor mu diye sorduğumda, başını sallar.

"Kadınların barakasında," diyor.

Kaşlarımı çatarak kaşlarımı çattım. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Çünkü dün gece sağlık tesisinden ayrılırken oraya gideceğini söyledi. Onu fırtınadan kurtarmak için oraya götürdüm, ama kalmak istemedi."

Midem sıkışır. "Onu en son o zaman mı gördün?" Şaşkın bir ifadeyle gözlerini kırpar. "Evet. Neden?"

"Çünkü o kayboldu." Rhesk'in gözleri büyüdü. "Ne?"

Öfke ve hayal kırıklığı içimde ani bir dalga halinde yükselir ve ben dönüp yakındaki bir kulübenin duvarına yumruk atarım. Ağrım koluma yayılır ve çarpmanın etkisiyle ahşap titrer, ama ben bunu görmezden gelerek Rhesk'e dönerim.

"Neden onu eşlik etmedin? Neden fırtınada tek başına dolaşmasına izin verdin?" diye soruyorum, sesim neredeyse bağırıma yakın bir tona yükseliyor.

Rhesk bana bakar ve şaşkınlığını hissedebilirim. Nadiren öfkeyle sesimi yükseltirim, ama şu anda kendimi tutamıyorum. Hâlâ içim kaynıyor ve çenemi sıkarken ellerimi yumruk yapıyorum.

"Onu korkutmak istemedim," diyor Rhesk, savunmacı bir şekilde ellerini kaldırarak. "Onu sığınağa çekmek için yakaladığımda, neredeyse ödü patlayacaktı. Onun nasıl olduğunu gördün. Çok korkmuş görünüyordu, bu yüzden kadınların barakasına geri dönmek istediğini söylediğinde, onu bıraktım." Başını sallar. "Slanching köyünden ayrılacağını düşünmemiştim!"

Bu beni duraksatır. Willow'un nasıl olduğunu gördüm — ürkek ve temkinli, her an kaçmaya veya gerekirse savaşmaya hazır yaralı bir hayvan gibi. Rhesk, Willow'u dün gece kendi güvenliği için olsa bile kulübede kalmaya zorlasaydı, bu yarardan çok zarar verebilirdi. Bir gün bize güveneceği son umudunu yok edebilirdi.

Ama ormanda ölürse bize güvenme şansı hiç olmayacak, diye bir ses içimden fısıldıyor.

Bunun olmasına izin veremem.

Burun deliklerimden derin bir nefes alıp, Rhesk'ten bir adım geri çekildim, böylece artık onun üzerinde durmuyordum.

"Neden öyle davrandığını anlıyorum," diyorum ona.

Bunu içtenlikle söylüyorum ama sözler dudaklarımdan çıkarken içimi yakıyor. Willow'u neden bu kadar koruduğumu bilmiyorum ama öyle hissediyorum. Onun için sorumlu hissediyorum, sanki onu Gornok'un elinden kurtaran ben olduğum için, onun Gornok'un kontrolü dışında mutlu bir hayat sürmesini sağlamak benim görevimmiş gibi.

"Üzgünüm, Bohrir." Başını sallar. "Onun gideceğini hiç düşünmemiştim. Onu aramana yardım edeceğim. Köy duvarlarının çok uzağına gitmiş olamaz."

Doğrusu, onun bu konuda haklı olduğundan emin değilim. Dün geceki fırtına sırasında ayrıldıysa, büyük bir avantaj elde etmiş demektir ve narin bir kız olmasına rağmen, aynı zamanda da cesurdur. Pascia'dan dönüş yolculuğunda onu gözlemledim ve çok konuşmasa da, şikayet etmeden uzun yürüyüş günlerini kolayca bizimle aynı hızda tamamladı. Bazen derin yeşil gözlerinde parıldayan kararlılığı gördüm ve Willow dün gece köyümüzü terk etmek niyetiyle ayrıldıysa, şimdiden bizden oldukça uzaklaşmış olduğunu hissediyorum.

Bu da demek oluyor ki, bir an bile boşa harcayamam.

"Teşekkürler, ama yardımına ihtiyacımız yok," diyorum Rhesk'e. "Enerjini en çok fayda sağlayabileceğin yere odakla, gezegenler arası iletişim cihazını onarmaya devam et. Halkımız sana ve Vael'e güveniyor ve bunu başarabileceğini biliyorum."

Omzunu tutup başımı sallıyorum, sonra dönüp uzaklaşıyorum. Niyetim Droth'u bulmak, ama birkaç adım atamadan, Charlotte'un yanında bana doğru yürüyen onu görüyorum.

"Prensim," diye selamlıyorum onu, dalgınlığımdan dolayı saygı ifadesine geri dönerek. Droth hepimize, bu gezegende hepimiz eşit olduğumuz için, burada olduğumuz sürece ona "prens" diye hitap etmemize gerek olmadığını söylemişti, ama çoğumuz zaman zaman bunu unutuyoruz.

O ve Charlotte önümde dururlar ve ben de Rhesk'in bana az önce söylediği şeyi onlara hemen anlatırım, Willow'un kaybolmasından Rhesk'in sorumlu olmadığını açıkça belirtmeye özen göstererek. Nazik Terran kadının Nuthoran'ın bilinmeyen tehlikeleriyle tek başına karşı karşıya olduğu düşüncesi hâlâ içimi öfkeyle dolduruyor, ama bu öfkeyi hak etmeyen birine yöneltmeyi reddediyorum.

"Demek gitti." Charlotte alt dudağını ısırır, yüzünde hüznün belirir. "Raina bana bu olasılıktan endişelendiğini söylemişti. Elizabeth de bir şey söylemişti. Onu rahat hissettirmeye çalıştık ve kendini kapana kısılmış ya da köşeye sıkışmış hissetmemesini sağladık. Bu zor bir işti ve açıkça başarısız olduk."

Droth kolunu beline dolayarak onu kendine doğru çekti. Bu tanıdık, rahatlatıcı bir hareketti, eşlerin neredeyse bilinçsizce birbirlerine yaptıkları türden bir şeydi ve omuzlarındaki kasların biraz gevşediğini gördüm.

Onun ve diğer Terran kadınlarının ellerinden geleni yaptıklarını biliyorum ve karşılaştıkları ikilem, benim karar vermeye çalışırken mücadele ettiğim ikilemle tamamen aynı.

Willow'a yaklaşmalı mı yoksa uzak durup onu rahat bırakmalı mı?

"Görünüşe göre hepimiz bu konuda başarısız olduk," diye mırıldanıyorum. "Hepimiz yanlış yaklaşımı seçtik. Ama ben bu hatayı düzeltmeye niyetliyim." Bakışlarımı Charlotte'tan Droth'a çevirip çenemi kaldırıyorum. "Onun peşinden gideceğim. Willow nereye gitmiş olursa olsun, onu bulup güvende olduğundan emin olacağım."

"Onu köye dönmeye zorlayamazsın, Bohrir," diyor, başını sallayarak.

"Niyetim de o değil." Gözlerine bakarak, yüzümdeki kararlılığı görmesini sağladım. "Ama ne olursa olsun, onu güvende tutacağım."

Prens, sözlerimin tam anlamını, yüksek sesle söylemediğim tüm kelimeleri kavrayınca gözleri biraz büyüdü. Sonra bir adım yaklaştı ve sesini biraz alçaltarak konuştu.

"Bohrir. İletişim cihazı..."

"Hazır olduğunda kullan," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Mümkünse halkımızı eve getir."

Charlotte, ben konuşurken ağzını açar. Daha önce planladığım şeyi tam olarak anladığından emin değilim, ama şimdi kesinlikle anlamıştır. Ne söyleyeceğini bilemiyor gibi görünüyor, ama önemli değil. Zaten konuşacak vaktim kalmadı. Geçen her an, Willow'un korumasız bir şekilde tehlikeli ormanda kaldığı bir an daha demek. Onu bulmak için kalan azıcık şansımı kaybetmeden önce malzemeleri toplayıp yola çıkmam gerekiyor. Yağmur onun geçtiği izleri silip süpüreceği için şansım zaten çok az.

"Gitmeme izin var mı?" diye Droth'a soruyorum. Bu soru formaliteden ibaret, çünkü içimde yanan amaç duygusu, Willow'u bulup güvende olduğundan emin olana kadar bana huzur vermeyecek. Ama prensime yıllardır onur ve sadakatle hizmet ettim ve onun onayını almayı tercih ederim.

"İznin var." Ciddiyetle başını sallar. "Dikkatli ol dostum."

Omuzlarımı dikleştirip başımı sallayarak karşılık veriyorum. "Teşekkürler. Dikkatli olacağım."

Böyle bir gezegende, ikimiz de "dikkatli"nin her zaman "güvende" anlamına gelmediğini biliyoruz. Köye asla dönemeyebilirim. Ama daha önce de tehlikeyle karşılaştım ve bunun, yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yapmama engel olmasına hiç izin vermedim. Bu da farklı değil.

Droth ve Charlotte'a hızlıca veda ettikten sonra, ortak depo kulübesine gidip bir çanta alıp dolduruyorum. Köyün geri kalanının vazgeçemeyeceği hiçbir şeyi almıyorum, sadece gerekli olacak temel malzemeleri alıyorum.

Nuthora'nın vahşı doğasında çok işime yarayacak. Bunu hallettikten sonra, silahlarımı almak için kendi kulübeme uğrayıp, köyün girişine doğru yola çıkıyorum.

Yanlarından geçerken birkaç savaşçı arkadaşım bana meraklı bakışlar atıyor ve Willow'un peşine düşme kararımın küçük yerleşim yerinde henüz yayılmadığını merak ediyorum. Bakışlarımız kesiştiğinde onlara başımı sallıyorum, ancak köyden hızla geçerken diğer Voxerans'larla konuşmak için durmuyorum.

Tanrılar izin verirse, hepsini tekrar göreceğim.

Orman zemini son yağmurdan dolayı nemli ve süngerimsi, ağaçlardan birkaç büyük dal düşmüş. Onların arasından yolumu bulmaya çalışırken, Willow'un geçtiğine dair herhangi bir iz ararken bakışlarım sağa sola kayıyor. Dün gece fırtına sırasında ayrılmışsa, zeminde belirgin ayak izleri bırakma konusunda endişelenmesine gerek kalmazdı, ama sınırlı görüş ve şiddetli rüzgar nedeniyle yavaş hareket etmek zorunda kalırdı.

Onun narin, ince vücudunun sert hava koşullarına karşı direndiğini düşününce çenem sıkılıyor. Onun rüzgâr ve yağmurla boğuşmasını düşünmekten nefret ediyorum, ama onun gücüne de saygı duymaktan kendimi alamıyorum. Ben ve savaşçı arkadaşlarım bile gökyüzü böyle açıldığında sığınak ararken, Willow fırtınanın içine doğru yürüdü.

"Nereye gittin, küçük Terran?" diye fısıldıyorum, tüm duyularım tetikte, bir ipucu ararken.

Bu uzun zaman alıyor.

İlk başta köye yakın kalıyorum, hiçbir şeyi kaçırmamak için yavaşça ilerliyorum. Güneş gökyüzünde ilerliyor, yağmurdan kalan nemi yakıp yok ediyor, ama ben hala aramaya devam ediyorum.

Sonunda, onu gördüm.

Toprakta, yağmurla tamamen silinmemiş küçük bir iz.

Bir ayak izi.

Gözlerimi korumak için elimi ^{kaldırıp} uzağa bakıyorum. Yön duygum pek iyi değildir, ama haklıysam, Pascia'dan köye ulaşmak için kullandığımız yoldan hafifçe çapraz olarak yürüyorum.

Kesinlikle şehre geri dönmek istemiyorum — o pislik yuvasında hiçbir yerde güvende olacağıma dair hayaller kurmak için çok fazla şey gördüm — ama en azından şimdilik, daha önce yürüdüğüm yola biraz yakın kalmak kendimi daha iyi hissettiriyor. Nuthora'nın manzarası ve yaratıkları hakkında hikayeler duydum ve tamamen bilinmeyen bir yöne doğru gitme ve yanlışlıkla bir bataklığa falan sapma riskini almak istemiyorum. Pascia'ya yaklaşımadan önce yeni bir yön seçeceğim ve şehri geniş bir çemberle dolaşacağım.

En azından şimdilik stratejim bu. Dürüst olmak gerekirse, dün gece köyden ayrıldığımda tam olarak planlanmış bir planım yoktu.

Ama pişman olamam.

Adımlarımda uzun zamandır hissetmediğim bir hafiflik ve göğsümde bir rahatlık var. Belki burada tek başıma mücadele edeceğim. Belki öleceğim bile. Ama hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, kelimenin tam anlamıyla, tamamen kendi başımayım. Seçimlerim *bana ait*, başkasına değil, ve bu his, karşılaşılabileceğim her türlü tehlikeye değer.

Dün gece, birkaç saat yürüdükten sonra, yorgun, sırılsıklam ve iliklerime kadar üşümüş bir halde durdum. Bir mağara ya da başka bir yer bulmaya çalışıp, Nuthoran'ın yerli canavarlarını rahatsız etmek akıllıca görünmedi, bu yüzden yere doğru sarkan, bir tür perde gibi kıvrımlı dalların altında sığındım. Orası tamamen kuru değildi, ama yapraklar en şiddetli yağmuru engelledi ve biraz uyuyabilmemi sağladı.

Güneş doğmadan önce kalktım ve yola devam ettim. Köyden biri peşimden gelecek mi bilmiyorum, ama gelirlerse hazırlıklı olmak istiyorum.

Gornok'un kaçmaya çalışırken beni yakaladığında bana yaptıklarını düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. Benim pişman olmam için elinden gelen her şeyi yaptı.

Çenemi sıkarak, eski esir alanımın düşüncelerini kafamdan silip attım. Artık benim üzerimde hiçbir gücü yok. Kimsenin yok. Ve korsan ve adamları tarafından esir tutulduğum korkunç anıları düşünerek, yeni kazandığım özgürlük ve bağımsızlığımın bir saniyesini bile boşa harcamayacağım.

Bunun yerine, çevreme odaklanıyorum, geçtiğim bitki ve ağaçları katalogluyorum, böylece bu bölgenin yapısını daha iyi öğrenmeye başlayabilirim. Giysilerim ve saçlarım çoktan kurudu ve biraz önce durup birkaç tane meyvesi yedim, bu yüzden kendimi rahat ve enerjik hissediyorum. Yürüyüşümün sabit temposu bile bana iyi geliyor.

Mutluyum.

Canlı

hissediyoru

m.

Bunu yapabilirim. Nuthora'nın vahşi doğası kesinlikle tehlikeli bir yer olabilir, ama en azından şu anda, bunun üstesinden gelebileceğim bir zorluk olduğunu hissediyorum.

"Belki de Dünya'da bir kaşifmişimdir," diye mırıldanıyorum, kendime hafifçe gülümsüyorum.

Hayatımın o kısmı zihnimde tamamen boş olduğu için, bazen kendime bir arka plan hikayesi uydurmayı seviyorum, yetenekli, güçlü veya belirli bir meslekte çok becerikli biriymişim gibi davranıyorum.

Hiçbir şekilde doğru düzgün şarkı söyleyemediğim için profesyonel bir şarkıcı olamayacağımı kabul ettim. Ve yanılıyor olabilirim ama herhangi bir enstrüman çalmadığımı düşünüyorum. Gornok bir keresinde bana bir yaylı enstrüman çalmayı öğretmeye çalışmıştı, aynı gün bana şarkı söylemeyi öğretmeye çalıştığı gibi. Sığınağa iş için gelen başka bir uzaylı suçluyu etkilemek istiyordu. Enstrümanın tellerini birkaç kez çaldım, nasıl çalınacağını anlamaya çalışıyordum, ama ne yaparsam yapayım açıkça yanlış yapıyordum. En azından Gornok bir daha bana çalmayı öğretmeye çalışmadı, ama beni "yararlı" kılmak için başka birçok yol buldu.

Lanet olsun. Onu yine düşüncelerine sokuyorsun Willow, diye kendimi azarlıyorum. Benden çaldıklarından daha fazlasını ona vermek istemiyorum ve kafamın içinde yaşamasına izin vermeyeceğim.

Kafamı boşaltmaya çalışıyorum, yürürken kendimi neredeyse meditatif bir duruma bırakıyorum. Gornok'un anıları yavaşça zihnimin köşelerine kayboluyor ve temizleyici bir nefes alıyorum.

Ama sonra, istemeden, zihnimin gözüne yeni bir yüz belirir.

Kabarık siyah saçlarla çerçevelemiş, inci mavisi tenli ve mavi ile mor arasında değişen kedi gibi gözleri olan bir yüz.

Bohrir.

Onu düşününce kalbim biraz daha hızlı atıyor ve ellerimi meşgul edecek bir şeye ihtiyaç duyduğumdan, geçerken yere eğilip yerden büyük, pürüzsüz bir sopa alıyorum. Onu baston olarak kullanıyorum, her adımında bir ucunu yumuşak toprağa vuruyorum.

Bohrir.

Neden yüzü hafızamda bu kadar canlı, neden en küçük ayrıntısına kadar onu hayal edebiliyorum, bilmiyorum. Neden Gornok'u aklımdan çıkardığımda, yerine Bohrir'in aklıma geldiğini bilmiyorum.

Onun nesi var ki?

Artık önemi yok, diye kendime kararlı bir şekilde söylüyorum. *Onu bir daha asla görmeyeceksin.*

Bu düşünce göğsümde garip bir acı uyandırır ve boş elimin topuğuyla orayı ovuştururum ve adımlarımı biraz hızlandırırım, sanki daha hızlı yürüyerek bu duyguyu geride bırakabilirmişim gibi. Elbette bu pek mümkün değildir, ama etrafımdaki sesleri dinleyerek ve duyduğum farklı kuş seslerini takip etmeye çalışarak bir süreliğine dikkatimi başka yöne çekmeyi başarıyorum. Sonra, yemek için mola verip, daha fazla tari meyvesi ve yenilebilir olduğunu bildiğim birkaç fındık topluyorum.

Gece için mola verdiğimde, Gornok'u, Bohrir'i veya başka bir şeyi düşünemeyecek kadar yorgunum. Büyük bir ağacın altına kıvrılıp derin ve rüyasız bir uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah, güneşin doğuşuyla uyanır ve yoluma devam ederim, bir amaç sahibi olmanın ve yiyecek ve su bulmanın basit zevklerinin tadını çıkarırım. Dün kullandığım bastonumu yanımda tutarım ve yoğun ormanda ilerlerken birkaç kez işime yarar. Ağır bastonumu, özellikle yoğun çalılardan arasından yol açmak için ve öğleden sonra bana doğru koşarak gelen küçük bir kemirgen sürüsünü uzaklaştırmak için kullanırım. Bana saldırmaya mı çalışıyorlar yoksa sadece sırt çantamın içindekilere mi ilgi duyuyorlar, bilemiyorum, ama her halükarda onları uzak tutmak istiyorum.

Güneş gökyüzünde yavaşça ilerliyor ve ben de zamanımı, Dünya'daki farklı geçmiş yaşamlarımı hayal ederek geçiriyorum, giderek daha tuhaf olasılıklar bulup kendimi eğlendiriyorum.

Bir zamanlar kraliçe olduğumu hayal ederken, ensemden bir karıncalanma hissettim. Vücudum

içgüdüsel olarak alarma geçiyor. Henüz bu vahşi doğada etobur hayvanlarla karşılaşmadım, ama burada olduklarını biliyorum. Bu ormanda kemirgen benzeri hayvanlardan çok daha ölümcül yaratıklar var.

Arkamdan düşük bir hışırtı sesi geliyor ve düşünmüyorum, sadece harekete geçiyorum.

Yürüyüş bastonumu iki elimle kavrayarak, arkamda ne varsa ona dönmek için hızla döndüm ve büyük, pürüzsüz bastonu geniş bir yay çizerek salladım.

Bohrir'in kafasına bastonum çarpmadan önce, şaşkın mor-mavi gözleri fark edecek kadar zamanım var.

AKH!!

Etkiyi biraz hafifletmek için tam zamanında kolumu kaldırmayı başardım, ama Willow'un elindeki büyük sopa yine de kafama hafifçe vurur. Yana doğru sendelerim, gözlerimde yıldızlar dans ederken düşük bir homurtu çıkarırım.

Willow'u gördüğün anda her şeyi gözden kaçırdığın için başına gelen bu, seni aptal, diye içimden alaycı bir şekilde düşünüyorum, başım dönüyor.

Savaşçı ve avcı olarak aldığım eğitim genellikle bana daha fazla yardımcı olur ve kimsenin beni sürpriz bir saldırıyla gafil avlamasını zorlaştırır. Ama sonunda önümdeki ağaçların arasında yürüyen Willow'u gördüğümde, beni saran rahatlama duygusu o kadar güçlüydü ki, diğer her şeyi bastırdı. Sadece ona yaklaşmak, gerçekten iyi olduğundan emin olmak istedim ve bu dürtü beni dikkatsiz ve özensiz yaptı.

"Oh, lanet olsun!"

Willow'un hafif, melodik sesi kulaklarıma ulaştı, ses tonunda panik vardı. Benim şaşkınlığımı fırsat bilip ormana doğru koşmaya başlayacağını, benden kaçmak için bir avantaj elde edeceğini düşünüyordum, ama o bunun yerine bana yaklaştı. Geniş gözlerle bana bakarken elindeki büyük sopa parmaklarından düştü.

"İyi misin? Özür dilerim, ben..."

Sözünü kesip, parmak uçlarıyla şakağımı okşadı.

Ellerini geri çektiğinde, parmakları mavi lekelerle kaplıdır. Benim kanım.

Yüzümü buruşturdum. Darbe deriyi yırtmış olmalıydı.

Elimi kaldırıp yaraya kendim dokundum ve orada oluşmaya başlayan morluğu görünce yüzümü buruşturdum. Yüzümün yanından ıslaklık süzülüyordu ve Willow onu görünce alt dudağını ısırды. Sonra omuzlarından büyük sırt çantasını indirdi ve içinde bir şeyler aradıktan sonra küçük bir bez parçası çıkardı.

"Al. Buraya baskı uygulaman gerekiyor."

Bezi küçük bir kare şeklinde katlar ve şakağıma tutabilmek için öne doğru adım atar. Boy farkımız o kadar fazla ki, alnıma kolayca ulaşabilmek için bana çok yakın durması gerekiyor ve vücutlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakınlaştığında, küçük vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Çürük şakağıma uygulanan baskı biraz acı verici ama bu hisleri neredeyse hiç fark etmiyorum. Onun yakınlığının verdiği his beni çok fazla rahatsız ediyor, geniş gözlerinde kayboluyorum. Koyu yeşilin içine, ağaçta tomurcuklanan yapraklar gibi çok küçük, daha parlak yeşil renkli benekler karışmış.

Onu kaldırıp Gornok'un ininden çıkardığımdan beri ilk kez bu kadar yakınımda ve kendi isteğiyle bu kadar yakınımda olduğu tek an bu. Onu korkutup kaçırmaktan korktuğum için neredeyse hareket etmeye cesaret edemeden, tamamen hareketsiz duruyorum.

"Neden kafasına vurduğumu bilmiyorum," diye mırıldanıyor, yüzümdeki kanı silmek için bezi hareket ettirirken yüzünü buruşturuyor.

"Nuthora'da yaşayan yırtıcı hayvanlar göz önüne alındığında, doğrudan kafayı hedef almak iyi bir içgüdüdür," diyorum ona, hafifçe gülümseyerek. "Sen bir savaşçının içgüdülerine sahipsin."

Bir an için sözlerim onu etkilemiş gibi görünüyor. Utangaç ve gururlu bir gülümseme dudaklarında yayılırken, biraz daha dik durur. Sonra aniden kendine gelir gibi görünür. Duruşu sertleşir, şakağımdaki kanlı bezi çıkarır, elime tutuşturur ve geri adım atar.

"Burada ne yapıyorsun?" diye şüpheyle sorar. "Beni mi takip ettin?"

"Evet," diye itiraf ettim. Bu gerçeği gizlemenin bir anlamı yoktu. İnkâr etsem bana inanmazdı, ayrıca onun güvenini kazanmaya çalışıyordum. Yalan söylemek buna yardımcı olmazdı.

"Ne istiyorsun?" Benden bir adım daha uzaklaşır ve bakışlarının sopasını düşürdüğü yere kaydığını fark ederim.

Kesinlikle sopayla tekrar kafama vurmaya düşünüyor ve bunu yapmamasını içtenlikle umsam da, gücüne hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum.

Bir elimle bezi şakağıma bastırırken, diğer elimi avucum açık olarak ona doğru uzatıyorum. "Seni güvende tutmak istiyorum. Hepsi bu."

Muhteşem yeşil gözleri kısıılır. "Köye geri dönmeyeceğim." Sesindeki kararlılığa rağmen, onda da korku görebiliyorum.

Hassasiyet. Bu, göğsümdeki bir şeyi çekiyor ve yüzündeki o korkmuş ifadeyi silmek

"Neden gittin?" diye soruyorum sessizce.

Dudaklarını yalıyor, bakışları yüzümden etrafımızdaki ormana kayıyor ve tekrar yüzüme dönüyor. Kaçmayı düşündüğünü, en iyi kaçış yolunu aradığını anlayabiliyorum.

"Anlayacağını sanmıyorum," diyor bir süre sonra, vücudu hala gergin.

Omuz silkiyorum. "Belki anlamam. Ama bana anlatıp öğrenebilirsin."

Willow, bu cevaba şaşırmış gibi gözlerini kırıştırır. Sonra yutkunur ve "Ben sadece... Kendi başıma kalmam lazım. Oraya ait değilim," der.

Bu tam olarak doğru değil. Gözlerinde bana söylemediği bir şey olduğunu görebiliyorum. Ama köye geldiğinden beri davranışlarını gördükten sonra, bir şey benim için çok açık. Gornok tarafından esir tutulduğu gibi, tekrar esir tutulmaktan korkuyordu. Onu güvende ve özgür hissettirmek için elimizden geleni yapsak da, yüksek duvarlarla çevrili bir yerleşim yerinde bir grup yabancıyla birlikte yaşıyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra, bizim için bir sığınak gibi görünen yer, ona bir hapishane gibi gelmiş olmalı.

Başımı eğip, kanamanın zaten yavaşlamaya başladığını düşünmeme rağmen, bezi şakağıma sıkıca bastırmaya devam ettim. "Bence bu konuda yanılıyorsun. Ait olmama konusunda. Ama bu konuda önemli olan benim fikrim değil, senin fikrin. Bu yüzden seni köye dönmeye zorlamaya niyetim yok."

Çenesi hafifçe açılır. Bu sözlerimden önceki sözlerimden daha da şaşırmış görünür ve sesini bulması biraz zaman alır.

"O zaman... neden buradasın?" diye tekrar

sordu. "Sana söyledim. Seni korumak için."

"Bu ne anlama geliyor?"

Şakağımdaki kanlı bezi indiriyorum. Ona bir adım yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapatma isteği çok güçlü, ama direniyorum ve ayaklarımı olduğu yerde tutuyorum. "Bu, sen bu ormanda kaldığın sürece benim de burada kalacağım anlamına geliyor. Seni köye geri götürmeyeceğim ve sana zorla eşlik etmeyeceğim, ama yakınlarda kalacağım. Ve yardıma veya korumaya ihtiyacın olursa, sana yardım etmek için orada olacağım."

Kaşlarının arasında bir çizgi belirir. Sanki bir serap görmeye çalışır gibi bana bakıyor ve yüzünde birkaç farklı ifade beliriyor

ama bunların ne anlama geldiğini tam olarak anlayamıyorum. Sonunda konuşmaya başladığında sesi çok sessiz.

"Neden?"

Tereddüt ediyorum. Bu soruya nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilmiyorum. Onu Gornok'un ininden kurtaran kişi olduğum için kendimi sorumlu hissettiğimi mi söylemeliyim? Onurumun, yardıma ihtiyacı olanları korumamı gerektirdiğini mi söylemeliyim? Yoksa köyden ayrıldığını fark eder etmez göğsümde bir şeylerin kıpırdadığını ve huzursuzlandığını, onun peşinden ormana girmesem bu hissin hiç geçmeyeceğini mi söylemeliyim?

Bunların hepsi doğru, ama hepsinin onu daha da korkutacağından endişeleniyorum. Bu yüzden ona en basit gerçeği söylüyorum, onu takip etme kararımın temelinde yatan gerçeği.

"Senin incinmeni istemiyorum," diyorum.

O bu sözleri sindirirken uzun bir sessizlik olur, yeşil gözleri alt dudağını ısırırken yüzümü dikkatle inceler. Sonra yavaşça eğilir ve bastonunu alır.

Kaslarımı gevşetmeye ve rahat tutmaya zorluyorum. Onunla kavga etmeye veya onu kovalamaya hazırlanıyormuşum gibi görünmektense, kafama tekrar darbe alma riskini göze almayı tercih ederim. Dikleşirken bakışları üzerimde kalıyor ve bana dönük olarak birkaç adım daha geri atıyor. Şakaklarımdaki yaraya hızlıca bakıyor ve yanakları biraz kızarıyor.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldanır. "Sana zarar vermek istemedim."

Ağzı sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi tekrar açılır, ama bunun yerine ağzını kapatır ve benden uzaklaşarak tekrar ormana doğru yola çıkar. Bir anlığına onun arkasından bakarım, her adımında hafifçe sallanan kalçalarını ve sırtına dökülen koyu kırmızı saçlarını izlerim. Omuzlarındaki sırt çantası onu ağırlaştırırsa da, içsel bir zarafet ve incelik taşır — sanki bu dünyanın bir yaratığı değil de, içinde süzülen bir ruhmuş gibi.

Onu gözden kaybetmemek için dikkat ediyorum ve benden yeterince uzaklaştığında, ben de yürümeye başlıyorum, onun peşinden kalın çalılıkların arasından geçiyorum. Söylediğimde ciddiydim. O istemediği sürece ona irademi dayatmayacağım ya da onu köye geri döndürmeyeceğim.

Ama bunu uzaktan yapmak zorunda kalsam bile, onu güvende tutmaya kararlıyım. güvende tutmaya kararlıyım.

KALBİM göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, her ağır atış göğüs kafesimi sarsıyor. Yürüyüş bastonumu sıkıca kavıyorum, terli avucumun pürüzsüz ahşap üzerinde kaymasını hissediyorum.

Şimdi tam olarak arkamda neyin, tam olarak kimin olduğunu biliyorum. Ama bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Sadece bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Dönüp sopayı salladığımda, beni yem olarak seçmiş vahşi bir hayvan, bir yaratık bekliyordum. Bohrir'i göreceğimi hiç beklemiyordum.

Şakağındaki yaradan mavi kanın sızdığını hatırlayınca dudağımı ısırđım. İçimde suçluluk ve endişe uyandı, ama omzumun üzerinden geriye bakıp yaranın hala kanayıp kanamadığını görmek için duyduğum dürtüye direndim.

Onun arkamda olduğunu biliyorum. Beni takip ettiğini saklamaya çalışmıyor, ancak sesinden anlaşıldığı kadarıyla birkaç metre arkamda yürüyor ve mesafesini koruyor.

Neden buraya kadar geldi? Ne istiyor?

Beni alıp köye geri götürmek için gelmiş olsaydı, bunu anlayabilirdim - ama yine de sonuna kadar direnirdim. Ama bana öyle bir niyeti olmadığını söyledi ve şu ana kadar sözünün aksini yapacak hiçbir şey yapmadı.

Kabul etmek istemem ama, istese beni neredeyse kesin olarak alt edebilir. Kafasına vurduğum darbeyle onu sersemletmem tamamen şans eseriydi ve bunu bir daha yapamayacağımdan eminim. Yani beni yakalamaya çalışmamasının nedeni dövüş becerilerimden korkması değil.

Peki o zaman... nedir?

Beni güvende tutmak istediğini söyledi, ama bunu olduğu gibi kabul etmekte zorlanıyorum. Deneyimlerime göre, geçmişte beni güvende tutmaya çalışan tek erkekler, beni bir insan olarak önemsedikleri için değil, mülklerini korumak için bunu yaptılar.

Gornok hayatımı birden fazla kez kurtardı, ama aynı zamanda bana kötü davrandı, beni esir tuttu ve başka zamanlarda beni öldürmekle tehdit etti, böylece benim hakkımda gerçekte ne hissettiğini açıkça gösterdi.

Birkaç dakika yürüdükten sonra, artık kendimi tutamıyorum. Hareketimi küçük ve ince tutmaya çalışarak, omzumun üzerinden bakıyorum. Bohrir'in uzun, heybetli vücudu ormanın yeşil ve kahverengi renkleri arasında göze çarpıyor ve görünüşe göre bezi kaldırmış. Yüzünün yan tarafında hala koyu mavi bir iz var, benim bakışımı yakalayıp bana başını sallarken, güneş ışığı altında parlıyor.

Başımı geriye çeviriyorum, nabzım daha da hızlanıyor. Nedenini bile tam olarak bilmiyorum. Bana saldırmadı ya da tehditkar bir hareket yapmadı. Tek yaptığı bana bakmaktı, ama kalbim sanki bir mil koşmuşum gibi hızla atıyor. Gözleri koyu, derin mavi, morla sınırdaki ve çok fazla şey görüyor gibi görünüyorlar. Bana her baktığında, sanki beni çözmeye çalıştığı bir bulmaca, çözmeyi umduğu bir gizemmişim gibi hissediyorum.

Ve en kötüsü, başarılı oluyor gibi hissediyorum.

Sanki benim hakkımda çok şey biliyormuş gibi, oysa birbirimizle neredeyse hiç konuşmadık.

Köyden ayrıldıktan sonraki ilk günümde hissettiğim heyecan ve güven duygusu, arkamda Bohrir'in olduğunu sürekli fark ederek yürüdükçe yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Daha önce cevaplamak için acele etmediğim sorular şimdi daha da büyüdü ve kendimden şüphe etmeme neden oldu.

Planım *ne*? Nereye gitmeliyim?

Ya durmam ya da yakında yeni bir yöne sapmam gerekiyor, yoksa istediğimden daha fazla şehre yaklaşacağım. Ama yeni bir yolun beni nereye götüreceğini bilmiyorum ve ne aradığımı da tam olarak bilmiyorum. Bohrir hemen arkamda, varlığı sırtımda sabit bir yük gibi dururken, ne yaptığımı bildiğimi kanıtlamam gerektiğini hissediyorum.

Güneş batmadan önce durup, uzun, eğri dalları olan ağaçlardan birinin diğer bitki ve çalıların arasında durduğu bir alan seçiyorum. Sırt çantamı yere koyup omuzlarımı gererek ağrıyan kaslarımı gevşetiyorum. Son birkaç haftada, hayatımda hiç bu kadar yürüdüğümü hatırlamıyorum — en azından hatırladığım kadarıyla.

Boynumu çevirirken midem yüksek sesle guruldadı ve elimi mideye bastırarak Bohrir'in duyup duymadığını gizlice kontrol ettim. Ben durduğumda o da durdu, ancak yürürken olduğu gibi aramızdaki mesafeyi korudu.

yürürken olduğu gibi aynı mesafeyi korudu. Ama birkaç metre uzakta olmasına rağmen, ses kesinlikle ona ulaşmıştı.

"Yiyecek aldın mı? Et var mı?" diye soruyor, yere koyduğum çantama bakarak.

Ona cevap vermemeyi düşünüyorum. Beni köye geri götürmeye niyetli olmadığını açıkça belli etti, bu yüzden bir yanım, onu görmezden gelirsem, beni takip etmekten sıkılıp gideceğini umuyor. Ama gözlerime bakmak için başını kaldırdığında, gözlerinde gördüğüm endişe beni dengesizleştiriyor. Bilinçli olarak konuşmaya karar vermeden önce sözler dudaklarıma geliyor.

"Biraz," diye itiraf ettim. "Ama hepsini yedim."

"Geri kalanını da topladın mı?"

"Evet."

Meyveler, çilekler, fındıklar gibi birçok potansiyel besin kaynağını es geçtiğimi söylemiyorum çünkü bunların beni öldürüp öldürmeyeceğinden emin değildim. Tanıdığım ve daha önce yediğim şeyleri toplamaya özen gösterdim, bu da ne yazık ki vücudumun istediği kadar yemek yiyemediğim anlamına geliyor. Her gün kilometrelerce yürümek dünyadaki en yorucu egzersiz değil, ama zamanla birikiyor.

Bohrir'in bakışları, karnımdan gelen küçük bir gurultu sesiyle karnıma düşüyor ve ben kızarıyorum. Açıkça bu topraklarda yaşamak için gerekli tüm becerilere sahip olmadığım halde tek başıma yola çıkmanın ne kadar aptalca olduğunu söylemesi ya da bu fırsatı kullanarak beni tekrar onunla köye dönmeye ikna etmeye çalışması için kendimi hazırlıyorum.

Ama o bunların hiçbirini yapmaz. Bunun yerine, bakışlarını benden ayırır ve sarkık ağaçlarla çevrili küçük açıklığa bakar.

"Bu gece burada kalacak mısın?"

"Evet," diye cevap veriyorum, biraz savunmacı bir tavırla. *Bu yerin nesi var ki?*

Seçimimi eleştirmeden, başını sallar. Sonra yakınlarda bulunan, kalp şeklinde yaprakları ve parlak kırmızı meyveleri olan küçük bir çalıyı gösterir.

"Onlar yenilebilir."

Bu sözlerle arkasını dönüp ormana doğru uzaklaşır.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak arkasından bakarım.

Şimdiden gidiyor mu?

Göğsümde garip bir sızı hissederek yüzümü buruşturuyorum. Az önce, beni takip etme gibi garip görevinden vazgeçmesini umduğumu düşünüyordum, ama bunu bu kadar çabuk yapacağını beklemiyordum. Ve günün büyük bir bölümünü

bir kısmını onun varlığını görmezden gelmeye çalışarak geçirdim, yine de yalnız kaldığım anda onu özlediğimi fark ettim.

Belki de sadece yiyecek arıyordur, diye düşünüyorum. Bana meyveleri gösterdi, şimdi de kendisi için bir şeyler aramaya gidiyor.

Devasa Voxeran'ı aklımdan çıkarmak için elimden geleni yaparken, onun işaret ettiği çalılığa doğru yürür ve meyveleri toplamaya başlarım, onları çantamdan çıkardığım başka bir küçük bez parçasına saklarım. Çalışırken birkaç tanesini tadarım ve tatlı, hafif topraksı bir tadı olduğunu fark ederim. Meyve suyu dilimin üzerinde patlar ve bana hem susadığımı hem de acıktığımı hatırlatır. Daha önce geçtiğim bir dereden doldurduğum bir su tulumum var, bu yüzden meyveleri topladıktan sonra sırt çantama geri dönüp birkaç uzun yudum su içiyorum.

Elimin tersiyle ağzımı silerken, etrafıma bakıyorum. Bilinçli bir düşünce olmadan, bakışlarım Bohrir'in ormana kaybolduğu yere kayıyor ve alt dudağımı dişlerimin arasına çekiyorum.

Onun ormanda ortaya çıkması, Voxeran köyünden buraya kadar beni takip etmesi konusunda ne hissedeceğimi hâlâ bilmiyorum. Uzaylı erkeklerle olan önceki deneyimlerime bakılırsa, bu durum ona karşı daha da güvensiz olmamı gerektirir. Ama nedense öyle olmuyor.

Bohrir ile ilgili düşüncelerim ve hislerim tamamen karışık.

Sırt çantamın yanına çömelip su tulumunu yerine koyarken iç çekiyorum. *Eh, geri dönmezse, ona karşı hislerimin bir önemi kalmaz zaten.*

Sanki düşüncelerim onu çağırmış ve beni yanılttığını kanıtlamaya kararlıymış gibi, devasa Voxeran bir an sonra ormandan çıkagelir, sırtında küçük bir geyik benzeri hayvan taşır. Onu gördüğümde kalbim biraz hızlanır ve sırt çantamla meşgul gibi davranmama rağmen, kirpiklerimin altından ona bakmaktan kendimi alamam.

Şakağındaki küçük yara izi onu tehlikeli ve vahşi gösteriyor, omuzlarından düşürdüğü hayvanı yere indirirken göğsündeki ve kollarındaki kaslar geriliyor. Tüm Voxeranlar gibi o da sadece bir peştamal giyiyor ve vücudunun büyük bir kısmı açıkta olduğu için ona bakmak neredeyse uygunsuz geliyor.

Ölü hayvanın az önce olduğu gibi omzuna atılmanın nasıl bir his olduğunu hiç unutamadım. Dehşet ve şokun içinde bile, sırtındaki kasların gerginliğini,

derisinin kokusunu ve koşabilmek için beni sıkıca tutarken kollarının gücünü fark ettim. Neredeyse her santimetrekaresini bir şekilde ona dokunuyormuş gibi hissettim ve bu beni çok etkiledi.

O çok... *güçlü*. Gördüğüm diğer Voxeranlardan daha büyük ve daha güçlü. Yine de, bazen onda, heybetli yapısıyla hiç uyuşmayan bir nezaket ve özen görüyorum.

Aramızda birkaç metre mesafe bırakarak Bohrir ateş yakmaya başlar ve kısa sürede çıtır çıtır yanan bir ateş yakar. Ben küçük, geçici kampımı kurarken, o avladığı hayvanın derisini yüzüp temizler ve ateşte kızartmak için birkaç büyük çubukla bir şiş hazırlar. Bu noktada onu izlediğimi gizlemeyi bıraktım, ormanda kendini ne kadar kolay evinde hissettiğine hayran kaldım ve merak ettim.

"Nuthora'ya gelmeden önce avlanmayı biliyor muydun?" diye soruyorum sonunda, pişmekte olan etin kokusu burnumu gıdıklarken.

Bohrir başını kaldırıp bana bakar. Avdan döndüğünden beri bana pek bakmıyor, ama onun benim varlığımın farkında olduğu gibi, benim de onun varlığının farkında olduğumu hissediyorum. "Fazla değil," der derin, gürleyen sesiyle. "Ama nasıl savaşılacağını biliyordum. Bu becerilerin çoğu avlanmaya da uyarlanabilir ve öğrendiğim diğer her şeyi hızlıca öğrendim."

"Kendi gezegeninde de bunu mu yapıyordun? Savaşmak mı?"

Ona soru sormak muhtemelen aptalca, biliyorum. Bu sadece onu burada istediğimi, varlığının hoş karşılandığını düşünmesine neden olur. Ve benim geçmişimle ilgili soruların gelmesine yol açar, ki bu da düşünmekten kaçınmak için çok uğraştığım bir şey. Bilinmeyenin boş uçurumuna bakmak rahatsız edici ve tedirgin edici.

"Evet." Bohrir şişi biraz ayarladı ve dikkatini tekrar kızartılan hayvana çevirdi. "Vox'ta bir savaşçıydım, aslında hayatımın çoğunda öyleydim. Gençken çırak oldum. O zamanlar bile çoğu akranımdan daha iriydim. Ve savaşma yeteneğim vardı, bu yüzden herkesin beklediği, benim için doğal bir meslek seçimi oldu."

Söyleyiş şekli bir şey yüzünden kaşlarım çatıldı. "Bunun yerine yapmak istediğin başka bir şey var mıydı? İzlemek istediğin başka bir yol?"

Bohrir'in gözleri birden açılır, menekşe mavisi bakışları benimkilerle buluşur. Sanki bu soruyu sormamı beklemiyormuş gibi şaşkın bir ifade takınır. Sonra başını sallar ve hüzünlü bir gülümsemeyle şöyle der:

"Öyleydi, ama savaşçı olmaktan hiç pişmanlık duymadım. Bu tanrının unuttuğu yerde bile prensime hizmet etmekten gurur duyuyorum." Etrafımızı işaret ettikten sonra tekrar bana bakar, yüzünde neredeyse utangaç bir ifade belirir. "Ama gençken çiftçi olmak istiyordum."

Neredeyse gülmek üzereydim. Komik olduğu için değil, onun böyle bir şey söyleyeceğini hiç tahmin edemediğim için.

"Gerçekten mi?"

Gülümsemesi genişledi, ağzının bir tarafı diğerinden daha yukarı doğru kıvrıldı. Onu pek gülümserken görmediğimi fark ettim. Kaşlarını çatarken ya da öfkeyle yüzünü buruştururken de görmedim. Çoğu zaman yüzünde ciddi, ağırbaşlı bir ifade vardı.

Gülümsemesini daha çok seviyorum.

"Evet, gerçekten," diyor sessizce gülerken. "Hayal etmesi ne kadar zor olsa da." Gözleri biraz uzaklara dalarken, ateşteki şişi çıkarıyor ve bıçağıyla pişmiş eti dilimlere ayırmaya başlıyor. "Vox, büyük bir kısmı çöl olan kurak bir gezegendir. Bazı topraklar işlenmesi çok zor olabilir, ama ihtiyacımız olan yiyecekleri yetiştirmek için sulama sistemleri ve teknikleri geliştirdik. Toprağı ikna ederek bitkilerin gelişip büyümesi için gerekli olan her şeyi sağlamak, herkesin yapabileceği bir şey değil, ama ben her zaman bu konuda iyi olabileceğime inandım."

Nedenini bilmiyorum, ama elleri toprağa batmış, narin bitki filizlerinin büyümesini teşvik eden bu iri yarı savaşçının görüntüsü, omurgamdan bir ürperti geçmesine neden oluyor. Ancak bu, korku veya tiksinti nedeniyle değil. Bu duygulardan daha sıcak ve yumuşak bir şeyden kaynaklanıyor.

Bir süre sonra Bohrir, kızarttığı hayvanı kesmeyi bitirir, ancak kemiklerde biraz et bırakır. Birkaç parça eti kenara ayırır ve ateşin önüne oturup akşam yemeğini yemeye başlar. Bir süre sessizce onu yemek yerken izledim, sonra o fazla et parçalarını benim için ayırdığını fark ettim. Yaptığı her şeyde olduğu gibi, bu konuda da zorlamak istemiyor gibi görünüyordu, ama eminim ki o parçaları benim istemem ihtimaline karşı kenara ayırmıştı.

Parmak uçlarımı uyluklarıma vurarak içimden tartışıyorum. Topladığım meyveleri henüz bitirmedim, çünkü küçük kampımı kurmadan önce yemek yemek istemedim. Etin kokusu ağzımı sulandırıyor; iki gün süren uzun yürüyüşün ardından vücudum doyurucu ve besleyici bir şeyler istiyor.

Ve onun eti zehirlemediğini biliyorum. Öncelikle, kendisi de yiyor. İkincisi, bu gezegendeki herkese güvensizlik duymaya doğal bir eğilimim olmasına rağmen, onun böyle bir şey yapabileceğini düşündürecek hiçbir şey yapmadı.

Bu yüzden, onun niyetini hala tam olarak anlamasam da, çilek dolu çantamı alıp onun kurduğu küçük ateş çukuruna yaklaşıyorum. Onun karşısına yere oturuyorum, çantayı açıp ateşin yanına, aramıza koyuyorum. Sonra benim için ayırdığı et parçalarından birini alıp ısıtıyorum.

Sıcak ve sulu, çiğnerken farkında olmadan zevk dolu bir ses çıkarıyorum. Sandığımdan daha da açım.

Cildim farkındalıkla karıncalanıyor ve Bohrir'e bakmamı sağlıyor. Yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor, oval göz bebekleri ateşin ışığında büyük ve karanlık. Düşüncelerini tahmin edemiyorum, ama bakışlarının yoğunluğu beni kızartıyor.

Kahretsin. O kadar yüksek sesle inledim mi?

Sanki kendini hatırlamış gibi, iri Voxeran bakışlarını benden ayırıyor. Yemeğe devam ederken seslerimi en aza indirmeye dikkat ediyorum, ama yemeği tıkmaktan kendimi alamıyorum. Bitirdiğimde, bıçağını alıp birkaç parça daha et kesiyor ve sessizce bana uzatıyor.

Onları alıyorum, sonra çileklerle dolu bez çantayı ona biraz daha yaklaştırıyorum. Fazla bir şey olmadığını biliyorum, ama sunabileceğim tek şey bu.

Bana küçük bir gülümseme ve baş sallama ile karşılık veriyor, sonra uzanıp birkaç tane sulu çilek alıyor ve ağzına atıyor. O yerken, göğsümde küçük bir gurur kabarcığı yükseliyor. Topladığım çilekler fazla değil, ama *yine de* bir şey. Beni endişelendiği için buraya kadar takip etmiş olabilir, ama Nuthoran vahşi doğasında iki gün boyunca hayatta kalmayı başardım ve bu, onun saygı duyduğu bir başarı.

Bu benim için önemli. Belki olmamalı, ama önemli.

Yemeğin geri kalanı çoğunlukla sessiz geçer ve yediğimiz hayvanın ikinci porsiyonunu bitirdiğimde, hoş bir şekilde doymuş ve uykulu hissediyorum. Güneş tamamen batmış ve ateş yavaş yavaş sönerek sadece birkaç alev ve köz kalmıştır.

Boğazımı temizleyip ayağa kalkıyorum ve çileklerin bulunduğu, artık boş olan çantayı almak için eğiliyorum. Bohrir'in bakışları hareketimi takip ediyor, sonra

yüzüme bakıyor, loş ışıkta koyu mavi gözlerini okumak zor. "Teşekkür ederim," diyorum sessizce. Eminim bu tam olarak doğru sözler değil, duygularımı ifade etmek için daha uygun kelimeler olduğunu biliyorum, ama şu anda aklıma gelmiyor.

O da başını salladı, hala beni izliyordu.

"*Teşekkür ederim.*" Ne için?

Çilekler için mi? Kaçmadığım ve ona tekrar sopayla saldırmaya çalışmadığım için mi? Ateşin başında birlikte vakit geçirdiğimiz için mi?

Sormuyorum. Ona sadece garip bir şekilde el sallıyorum ve sonra sırt çantamı bıraktığım yere geri dönüyorum. Sarkan ağaçlardan birinin dibine küçük bir uyku alanı kuruyorum ve oraya ulaşmak için ince, esnek dalları kenara itiyorum.

Dalların arkama düşmesiyle, yıldız ışığının bir kısmını engelliyorlar ve Bohrir ile ateşin kalıntılarını kısmen görüşümden gizliyorlar.

Ama yere uzanıp uyku beni ısrarla çekse de, onun varlığını çok net bir şekilde hissediyorum.

NUTHORA'YA VARDIKTAN SONRA, sayamayacağım kadar çok kez yıldızların altında uyudum. Hepimiz, yerleşecek bir yer bulup bu gezegendeki vahşi doğada küçük köyümüzü kurana kadar günlerce açık havada uyuduk ve seyahatlerimiz sırasında çeşitli zamanlarda yerde uyudum — en son, Pascia'ya yaptığımız seyahatte.

Ama bu gece uykuya dalmakta zorlanıyorum.

Bunun nedeni, altımda sert zemin ya da alışık olmadığım çevre değil. Willow yüzünden. Aramızda mesafe bırakmaya özen göstermeme rağmen, onun yakınında olduğunu çok iyi hissediyorum. Akşam yemeğini benimle paylaştıktan sonra bir rasklar ağacının altına saklandı ve geceyi geçirmek için hazırlanırken hareket ederken hafif hışırtı sesleri duyabiliyordum.

Şimdi, yıldızlı gökyüzüne bakarken, onun sessiz, düzenli nefes alıp verme sesini duyabiliyorum. Uyuyor gibi görünüyor, bunun için minnettarım. Bu gezegen sert ve tehlikeli, ve Willow'un benim ve savaşçı arkadaşlarımdan daha kötü sınavlarla karşılaştığını biliyorum. Ama bu an için, onun huzur bulabildiğini hayal etmek hoşuma gidiyor. Belki de benim yakınında olduğumu bilerek biraz daha rahat uyuyabilir.

Yalnız olmadığını bilmek.

Bakışlarım, ateşin karşısında oturan ona geri dönüyor. Alevlerin ışığı yüzünde dans ederken, güzel ve gizemli görünüyordu. Narin bir çiçek kadar kırılgan, ama bir şekilde de güçlüydü. İçindeki güç, içinden yayılıyor, koyu yeşil gözlerinden parlıyor gibiydi.

Bu, bir hayatta kalanın gücüydü.

Tanrılar, keşke Gornok'u öldürseydim. Bunun çok büyük bir risk olacağını, Willow'u alıp kaçmanın daha akıllıca olacağını biliyorum. Ama onun hala dışarıda olduğunu ve başka bir varlığı esir gibi yaptığı gibi yaptığı gibi Doğru, yaptığı gibi kaybettiği onun değerli

ben onu kaçırdığımda en değerli varlığını kaybetti—ama o bundan çok daha kötüsünü hak etmişti. Boğazına bir bıçak saplanmayı hak etmişti.

Ellerim yumruk haline geldi, ama onları gevşetmeye zorladım, derin bir nefes alıp verdim. Bu tür şiddet içeren, acımasız düşünceler bana yakışmıyor. Willow'a, dövüşme yeteneğime rağmen her zaman daha basit ve huzurlu bir hayat istediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum.

Gerektiğinde kavga ettim, ama bundan hiç zevk almadım.

Yine de, fırsatım olsaydı Gornok'u yüzümde bir gülümsemeyle öldürürdüm.

Kısa bir süre bu fanteziye kendimi kaptırırken, yumuşak bir ses dikkatimi çekti. Bir inilti.

Dik oturup, başımı eğerek etrafımdaki karanlık ormanı taradım.
ben.

Ses tekrar geldiğinde, hayal etmediğimden eminim. Ses Willow'un altında uyuduğu rasklar ağacından geliyor.

Onun için duyduğum korku içimi kaplar ve ayağa fırlayarak yanımda bıraktığım hançeri kaparım. Başka bir ses gelir, bu sefer daha yüksek, inlemekten çok çığlık gibidir ve korkunç olasılıklar zihnimde uçuşurken ağacın yanına koşarım.

Yırtıcı bir hayvan dalların altına gizlenmiş olabilir mi?

Saldırıya mı uğradı?

Yoksa bitkiler ona saldırıyor mu? Dikenli sarmaşıklar genellikle güneş ışığı alan yerleri tercih eder, ama belki de rasklar ağacının altında bir grup sarmaşık vardır.

Birkaç uzun adımda ağaca ulaştım, Willow'u ona saldıran şeyden kurtarmak için savaşılmaya hazırlanırken dalları kenara ittim. Ama karanlık alanın içine bir göz attığımda durdum.

O hala... uyuyor.

Ona hiçbir şey zarar vermemiş. Hiçbir şey ona saldırmıyor. Gözleri kapalı, yanına kıvrılmış, narin eli yanağının altında. Gözlerimi kırıyorum, kalbim hala göğsümde hızla atıyor. Terran kadınının tehlikede olmadığını anlamam uzun bir süre alıyor ve sonunda anladığımda, bir adım geri çekilip dalların yerine düşmesine izin veriyorum. Eğer benim korumama ihtiyacı yoksa, uyurken onu izlemem için bir neden yok — ve en son istediğim şey, uyanıp beni bulması.

onun üzerinde dikili duruyorum. Bu, onun bana olan güvensizliğini kesin olarak pekiştirebilir.

Uykuda kıvrılmış halinin ne kadar sevimli ve yumuşak göründüğünü unutmaya çalışarak, kendi küçük geçici kampıma dönmek için arkayı dönüyorum. Ama bir adım atmadan, ağacın sarkan dallarından başka bir yumuşak ses geliyor.

Willow'un sesi, ama bu sefer sadece yumuşak bir homurtu ya da ağlama değil. Bu sefer konuşuyor.

"...Max'i buldum," diye mırıldanıyor. Anlayamadığım başka bir şey mırıldanıyor ve sonra, "Bulacağımı biliyordum," diyor.

Hareketsiz duruyorum, kaşlarımı çatarak daha fazlasını duymak için kulaklarımı dikiyorum. Max mi? Onun bu ismi söylediğini hiç duymadım, ama gerçekte, neredeyse hiç konuşmadık. Bu isim, Gornok'un çetesindeki korsanlardan birinin adı olabilir, ama öyleyse bile, benim tanıştığım biri değil.

Ve nedense, öyle olduğunu sanmıyorum. Sesinde, uykudan dolayı boğuk olsa da, bir yumuşaklık var. Önceki esir alanlarına karşı hissettiği bir sevgi olduğunu sanmıyorum.

Peki kim bu?

Göğsümde garip ve hoş olmayan bir his yayılıyor. Neredeyse kıskançlık gibi bir şey, ama bu hiç mantıklı değil. Bu kişinin kim olduğunu bile bilmiyorum. Willow'un hayatında olduğu için neden kıskanayım ki? Onun rüyalarının bir parçası olduğu için mi?

Yine de, mantıksız olsa da, *kıskanıyorum*.

Onun hayatında bilmediğim çok şey var ve daha fazlasını öğrenmek için neredeyse çaresiz hissediyorum. Willow, gizemli ve çekici, kilitli güzel bir kutu gibi. Onun hakkında çok az şey bilmeme rağmen, ona çekiliyorum ve onun sessiz dış görünüşünün altında ne olduğunu öğrenmek, ona daha çok değer vermemi sağlayacakmış gibi hissediyorum.

Belki ona anlatmasını sağlayabilirim. Belki hala onun güvenini kazanma ve kalbinin etrafına ördüğü duvarları aşma şansım vardır.

Bu düşünce beni ani bir kararlılıkla dolduruyor ve denemeye karar veriyorum. Onu köye geri götürmeye niyetim olmadığını açıkça belirttikten ve o da benim varlığımı kabul etmiş gibi göründükten sonra, aramızda küçük bir pencere açılmış gibi hissediyorum. Köyün dikkat dağıtıcı unsurlarından uzak, bu vahşi doğada birbirimizi tanımak için kırılğan, belirsiz bir fırsat.

Bir iki saniye daha olduğum yerde donup kalıyorum, Willow'un uykusunda tekrar konuşup konuşmayacağını görmek için bekliyorum. Konuşmayınca, sessizce daha önce uzandığım yere geri dönüp yere uzanıyorum. Hançerimi

Gece boyunca herhangi bir tehlike ortaya çıkarsa diye yakınımda kalarak, yavaşça uykuya dalarken yeni seslere kulaklarımı dört açıyorum.

Ağaçların arasından süzülen şafak ışığı beni uyandırır ve sırt üstü dönerek hafifçe gerinirim. Dün gece hava biraz serinlemiş ve etrafımdaki çimler ince bir çiğ tabakasıyla kaplanmıştı.

Aklım hemen Willow'a gider, umarım yeterince sıcak kalmıştır. Bugün daha fazla yol almayı mı yoksa burada kalmayı mı planladığını bilmiyorum, ama her halükarda, ona battaniye yapabileceğim bir şey bulmayı öncelikli görevim olarak belirlerim. Yeterince büyük bir hayvan avlayabilirsem, hayvan derisi bu iş için çok uygun olur.

Köyden ayrılmadan önce sadece en gerekli eşyaları yanına almış gibi görünüyor ve bir yandan ihtiyaç duyduğundan fazlasını çalmayı reddetmesini takdir etsem de, diğer yandan daha fazla malzeme getirmiş olmasını dilerdim.

Ama önemli değil. Artık buradayım ve ihtiyacı olan her şeyi ona sağlayabilirim.

Ayağa kalkıp kaslarımdaki son gerginliği gidermek için tekrar esniyorum. Bunu yaparken, rasklar ağacının dalları kenara itilir ve Willow sarımsı sabah ışığına çıkar. Esner, gözlerini ovuşturur ve göğsüm sıkışır. Yerde uyuduğu için biraz dağınık görünür, deri giysileri hafifçe eğrilmiş ve koyu kırmızı saçları dağınıktır. Cildi neredeyse parlıyor gibi görünür ve yanaklarında soluk pembe bir renk belirir.

Onu daha önce gördüğüm hiçbir anda olmadığı kadar, bu anda gardı düşmüş gibi görünüyor ve ona bu şekilde bakmak neredeyse çok samimi geliyor.

Bana bir bakış atıyor ve gözlerinde tanımlayamadığım birkaç duygu geçiyor. Ne düşündüğünü veya hissettiğini bilmiyorum, ama omuzları hala gevşek, duruşu açık ve sakin. Birkaç saniye boyunca, benim burada olduğum için mutlu gibi görünüyor.

Sonra biraz gerginleşir, yutar ve başka yere bakar.

Akhi.

Kendimi çok hayal kırıklığına uğratmamaya çalışıyorum. Dün gece hissettiğim kararlılık hala göğsümde yanıyor ve beni ileriye doğru itiyor. Onun savunmasını aşmanın kolay olmayacağını, zaman alacağını hep biliyordum. Ama Nuthora'nın vahşi doğasında, sahip olduğumuz tek şey zaman.

"İyi uyudun mu?" diye hafifçe soruyorum, kendimi çantamla meşgul ederek onun kendini çok yakından izlendiğini hissetmemesi için.

"Evet." Tatlı sesi biraz tereddütlü. "Köyden ayrıldıktan sonra uyuyabileceğimden emin değildim, ama uyudum. Sanırım tüm bu yürüyüşler beni yoruyor ve bu günlerde kapalı alanlardan çok açık alanlarda daha iyi uyuyorum."

Bu mantıklı. Uzun süre esir tutulduktan sonra, *her türlü* duvar muhtemelen çok kısıtlayıcı geliyordur. Diğerleri açık alanlardaki potansiyel tehditlere odaklanırken, o özgürlüğe odaklanıyor.

O hala köydeyken tüm bunları düşünmediğim için kendimi içimden lanetliyorum. Diğerlerinin de yaptığı gibi, onun kendi türünden olanlarla, bir zamanlar toplantı salonumuz olan büyük binada uyuyan Terran kadınlarıyla en rahat hissedeceğini düşünmüştüm. Ama varsayımlarda bulunmak yerine Willow'un ne istediğini öğrenmek için daha fazla çaba göstermeliydim.

Geçmişteki hatalarımdan kaynaklanan hayal kırıklığımı bir kenara bırakıp, esnek vücutlu kadına tekrar bakıyorum. "Bugün seyahat edecek misin?"

Keskin bir bakışla bana baktı, cevap verip vermemeyi tartışır gibi dudaklarını ısırdı. Sonra başını salladı. "Hayır. Pascia'ya çok yaklaşma riskini almak istemiyorum ve nereye gitmek istediğime karar verene kadar bilinmeyen bölgelere gitmek çok riskli görünüyor. Burayı bir tür ana kamp olarak kullanıp birkaç gün boyunca biraz keşif yapıp, büyük bir adım atmadan önce çevredeki araziye tanımaya karar verdim."

Bu kadar mantıklı düşünmüş olmasına hayran kaldım. Nuthoran vahşi doğasında körü körüne ilerleyecek kadar dürtüsel davranmadığı için de minnettarım. Hiçbir yeri gerçekten güvenli değil, ama bazı bölgeler diğerlerinden kesinlikle daha tehlikeli ve onun bunu anladığını bilmek içimi rahatlatıyor.

Voxeran köyünden ayrıldığında büyük bir risk aldı, ama açıkça ölüm arzusu yok.

Yaşamak istiyor.

Başarılı olmak istiyor.

Ve ben ona bu konuda yardım etmek istiyorum.

"Bir fikrim var," diyorum, bir elimle pazı ve ön kolumda uzanan beyaz izleri okşayarak. "Dün gece aklıma geldi."

Willow cevap vermez, ama başını eğerek merak ve ihtiyat karışımı bir ifadeyle bana bakar.

"Hayatta kalma konusunda iyi bir içgüdün var gibi görünüyor," diyorum ona. "Terra'da buna benzer manzaralarda zaman geçirmiş miydin bilmiyorum, ama gördüğüm kadarıyla, hayranlık uyandıran bir hızla uyum sağladın."

Yüzü kızarır, sanki sözlerim onu incitmiş ya da kızdırmış gibi ifadesi sertleşir. Hızlıca konuşmaya devam ederim, ancak şimdiye kadarki tepkisine bakılırsa, teklifimi kabul edeceği konusunda pek umudum yok. "Yıllardır Nuthora'nın vahşi doğasında yaşıyorum. Bu süre zarfında, burada hayatta kalmak için çok şey öğrendim. Dün gece konuştuğumuz gibi, avlanmayı öğrendim. Yiyecek bulmayı öğrendim ve bu gezegenin bu bölgesinde yaşayan birçok hayvan ve bitkiyi görerek tanıyabiliyorum."

Başımı eğiyorum. "İstersen, bildiklerimi sana öğretebilirim."

Willow gözlerini kırptırır, şaşırmış gibi görünür. Az önce gözlerinde gördüğümü sandığım acı dolu bakış artık yoktur. Bunun yerine, şaşkın ve hatta... heyecanlı görünür.

"Bunu yapar mısın?" diye sorar, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak burnunu kırıptırır. "Bana bu topraklarda nasıl yaşayacağımı öğret."

"Seni güvende tutmak istediğimi söylemedim mi?" diye soruyorum, dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Bu arazide yolunu bulmak için ne kadar donanımlı olursan, o kadar güvende olursun. Yani evet, tabii ki sana öğretmek isterim."

Beni uzun bir süre inceler, hala dudağını ısırmaktadır. Sonra yavaşça başını sallar. "Tamam. Bunu isterim." Başını biraz geriye çekip gözlerini kısar. "Ama bu yine de köye geri dönmek istediğim anlamına gelmez. Üzgünüm, ben... ben yapamam."

"Mesele o değil," diye ısrar ediyorum.

Sözlerimi kabul etmekte bu kadar zorlanması, daha önce kendisine yalan söylendiğini, kötü muamele gördüğünü, kandırıldığını açıkça gösteriyor. Bana olan güvensizliği ne kadar sinir bozucu olsa da, bunun kolay bir çözümü olmadığını biliyorum. Ona, onu asla aldatmayacağımı ve incitmeyeceğimi tekrar tekrar göstermek dışında yapabileceğim hiçbir şey yok.

"İstersen kahvaltı için yiyecek arayabiliriz," diyorum, Willow'a doğru küçük bir adım atarak. "Sonra sana tuzak kurmayı gösterebilirim. Küçük hayvanları yakalamak için kolay bir yoldur ve büyük hayvanları avlamaya çalışmaktan çok daha az tehlikelidir."

. Tek başına bile, bitkilerin sunduklarına güvenmek yerine taze et elde edebilirsin."

Heyecanla gözleri tekrar parladı ve sırt çantasını alıp omuzlarına astı. Ben de aynısını yaptım, sonra dönüp dün bana vurduğu bastonu aldığını gördüm. Bakışlarımın bastona takıldığını fark edince biraz kızardı ve başımın yanındaki küçük yaraya baktı.

"Tehlikeli bir şeyle karşılaşırsak diye yanımda tutmam iyi olur diye düşündüm," diyor, neredeyse özür dilercesine.

Gülümserim. "İyi fikir. Zaten onu nasıl kullanacağını biliyorsun biliyorum."

Yüzü daha da kızarıyor, ama gülümsemem genişledikçe, yemin ederim ki dudaklarının köşelerinde hafif bir gülümseme belirdiğini gördüğümü yemin edebilirim. Haklı olup olmadığını görmek için ona yaklaşma isteğiyle mücadele etmek zorunda kalıyorum. Günlerce onun yüzünü inceleyebilirim, ama bunun onu rahatsız edeceğinden eminim.

Ormana giriyoruz ve kahvaltı için yiyecek topladıktan sonra seçtiğimiz kamp alanına geri dönebilmek için geçtiğimiz yerleri not alıyorum. Dün gece kaldığımız yerden çok uzak olmayan bir yerde, banyo yapmak için kullanışlı olacak küçük bir göl var.

Willow ile aramda biraz mesafe bırakıyorum, ancak dün olduğu gibi onun arkasında yürümiyorum. Yürürken çeşitli bitkileri gösteriyor, isimlerini ve kullanımlarını, ayrıca olası tehlikelerini anlatıyorum. Dikenli sarmaşıkların olduğu bir alana yaklaştığımızda, Willow'un benim söylememe gerek kalmadan bir tarafa sapmasını görmekten memnun oluyorum. Hızlı öğreniyor ve bu, burada ona çok yararlı olacak.

Bir süre sonra, aroona kökleri toplamak için duruyoruz. Willow'a bitkileri saplarından nasıl tanıyacağını ve onları kırmadan yerden nasıl çekeceğini gösteriyorum. Dikkatli ve hevesli, ciddi gözlerle beni izliyor ve sonra diz çöküp kendisi deniyor.

Onun çalışmasını izlerken, dün gece mırıldandığını duyduğum sözleri hatırlamadan edemiyorum ve sonunda merakım galip geliyor.

"Max kim?" diye soruyorum.

Willow keskin bir şekilde başını kaldırır. Hafif esintiyle birkaç koyu kahverengi saç teli yanağına çarpar, kaşları çatılır. "Ne?"

"Max. O kim?"

Gözlerini kırıştırır, yüzünde tuhaf bir ifade belirir. "Ben... Bilmiyorum."

"Ah." Çıkardığım aroona kökünü bırakıp toprağa oturdum. Ses tonunda çok tuhaf bir şey vardı. Bu kişiyi tanımadığını söylerken yalan söylediğini düşünürdüm neredeyse, ama yüzünde herhangi bir aldatma belirtisi görmedim. "Boş ver o zaman."

"Neden 'Max'in kim olduğunu bildiğimi düşündün?" Willow, yüzü biraz solgun bir şekilde sorar.

Omuz silkiyorum. "Dün gece uykunda bu ismi söylediğini duydum. Belki tanıdığın biridir diye düşündüm."

Açıklamamla rahatlamak yerine, yüz hatları daha da gerginleşir. Yutkunurken boğazı hareket eder ve aniden ayağa kalkar, kucağında duran küçük kök yığını yere döker.

"Ben..." Ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor. *Hayalet* görmüş gibi. "Biraz yürüyüş yapmam lazım."

Yakınlarda yerde duran sopasını kapar, aroona köklerini toplamaya başlamadan önce çıkardığı sırt çantasını bile umursamaz. Ne diyeceğimi düşünmeden, ormanın kalın çalılıkları arasında uzaklaşır.

Gözlerimi kırıştırtarak arkasından bakıyorum.

Akhi. Az önce ne oldu?

Belli ki üzgün, ama nedenini bilmiyorum. Soruyu sorarken niyetim bu değildi. Tam tersine.

Ayağa fırlayıp onun peşinden koşmaya başlıyorum, sırt çantamı da geride bırakarak. Onu daha sonra almaya gelebilirim, zaten içinde o kadar önemli bir şey yok. Willow'un iyi olduğundan emin olmaktan daha önemli bir şey yok.

Hızlı hareket ediyor, sanki kendi düşüncelerinden kaçmaya çalışır gibi hızlı adımlarla yürüyor.

"Willow!" Onu ileride görünce sesleniyorum. "Bekle!"

Omuzları gerginleşir ve yürümeye devam ederken başını çevirip bana bakar.

Sonra tökezledi.

Ayaklarının altındaki kayalar ve çimler yerinden oynar ve ben dehşetle onun orman zemindeki küçük bir çatlağa kayboluşunu izlerim.

Midem bulanırken boğazımdan ^{bir çılgılık} kopar. Her şey o kadar hızlı hareket ediyor ki, orman zeminiyle dolu bir boşluğa doğru kayarken dünya, kafamı karıştıran bir bulanıklıktan ibaret kalıyor.

Neyse ki çok derin değil ve küçük kayalar, çakıl taşları ve toprak etrafıma yağarken "oomph" diye bir sesle dibe çarparım. Son adımım, zeminin yeterince dengesiz olduğu ve basitçe çöktüğü küçük yarıkın tam kenarına basmış olmalı.

Uzaklardan Bohrir'in bağırdığını duyuyorum, ama sesi algılamam zor. Düşerken nefesim kesildi ve ciğerlerim öfkeyle kaskatı kesildi, nefes almayı ya da vermeyi reddediyor. Nefes nefese, üstümdeki parlak gökyüzüne bakıyorum.

Zihnim, arka arkaya gelen çok fazla şoktan dolayı hala sersemlemiş durumda ve odaklanmaya çalışıyorum.

Buradan nasıl çıkacağım? Bu küçük yarıkın duvarları neredeyse dikey ve en az dört metre yüksekliğinde. Tırmanarak çıkmayı deneyebilirim, ama ayağımın altında zeminin çöktüğünü düşünürsek, korkarım çökmeye devam edecektir.

Düşerken biraz incinen kaburgalarım elimi koyarak dikkatlice oturuyorum.

Sonra yumuşak, düşük bir ses dikkatimi çekiyor ve başımı çeviriyorum. Çatlak dar, genişliği iki fitten az, gölgeli ve loş ama yine de sesin kaynağını bulmam uzun sürmüyor.

Büyük bir yılan ile kırkayak arası bir yaratık, yarıkın bir ucundan bana doğru yavaşça sürünüyor.

Kalbim hızla çarpmaya başlar, adrenalın vücudumu o kadar güçlü bir şekilde sarar ki, uzuvlarım titremeye başlar. Dizlerimin titremesini ve ciğerlerimin hala düzgün çalışmadığını görmezden gelerek ayağa kalkarım. Yürüyüş bastonum yakınımda durmaktadır — yarıкта kayarken düşürmüş olmalıyım

ve onu kapıyorum, gözlerimi sürünen yaratıktan hiç ayırmadan.

Yılan gibi pulları var gibi görünüyor, ama vücudundan düzinelerce böcek benzeri bacak da çıkıyor. Kafası geniş ve düz, üst çenesinde iki diş aşağı doğru kıvrılıyor. Dört boncuk gibi gözü bana odaklanmış, kafasının her iki yanında ikişer tane, ve gözlerini kırpmadan bakışları tüylerimi diken diken ediyor.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Yürüyüş bastonumu iki elimle sıkıca kavrayarak, yılan benzeri yaratığın kafasına vurmak için ona saldırıyorum. Nişanım onu öldürecek kadar iyi mi bilmiyorum, ama buna gerek yok. Onu korkutup, geri dönüp benden uzaklaşmasını sağlamam yeterli.

Yürüyüş bastonumun ucu tam önündeki yere çarptığında yaratığın başı geri çekilir ve bana tıslar. Ama geri çekilmek yerine, dişlerini göstererek bana doğru atılır. Dehşet içinde çığlık atar, bastonla tekrar ona vururum, hareketlerim çaresiz ve sarsıntılıdır.

"Willow!"

Bohrir'in derin sesi kulaklarıma ulaşır, ama saldırgan yılan yaratıktan gözlerimi ayıramam. Vuruşlarımdan birini atlatır, vücudu bir kırbaç gibi kıvrılır, sonra tekrar ileri atılır, böcek gibi bacakları hızla hareket eder ve bana doğru fırlar.

Geriye doğru sendeledim, hala sopamla vurmaya devam ediyordum, ama yarık uçtan uca çok uzun değildi ve ucuna ulaştığımda duvarların etrafımı sardığını hissedebiliyordum.

Sonra, aniden, gözlerimin önünde metalik bir parıltı belirir. Ne olduğunu anlamaya bile zamanım olmadan, Bohrir'in bıçağının ucu yılan yaratığın kafasına saplanır ve onu yere yapıştırır. Vücudu çılgınca çırpınır, ileri geri sallanır ve ölüm sancıları hayvanı sararken yarıkların duvarlarına çarpar.

"Willow!"

Bohrir tekrar seslendi ve ben nihayet dikkatimi önümdeki yılan benzeri şeyden ayırıp ona baktım. O, muhtemelen karnı üzerinde uzanmış, yarık kenarına eğilmişti. Mor-mavi gözlerinde korku parıldıyordu ve bana elini uzattı.

"Oradan çıkmalısın," diyor, sesi gergin. "Arkanda başka bir kheeril var."

Gözlerimi tekrar yarıкта zemine indiriyorum, diğer ucundaki duvardaki bir delikten başka bir yaratığın çıktığını görünce tüylerim diken diken oluyor.

. Hızla bana doğru geliyor ve korku beni neredeyse felç ediyor, ama kendimi harekete geçmeye zorluyorum.

Bastonum bu yaratıklara karşı yeterli bir savunma aracı değil, ama belki yine de bana yardımcı olabilir. Bohrir'in eline ulaşmak için çok aşağıdayım ve duvarda tutunacak bir yer bulmaya çalışacak vaktim yok. Bu yüzden bastonumu daha sıkı tutuyorum ve yukarı doğru sallayarak Bohrir'in uzattığı eline doğru yönlendiriyorum.

"Yakaladım!" Parmaklarını etrafına doladı, sonra diğer eliyle de tuttu. Bir anlığına gözleri benimkilere takıldı. "Sıkı tutun," diye emretti. Ben de öyle yaptım, o beni yukarı çekirken tüm gücümle kalın sopayı sımsıkı tuttum. Yılan benzeri yaratık öfkeli bir tıslama çıkardı, üst vücudu yerden kalkarak bana saldırdı, ama ben onun ulaşamayacağı kadar yükseğe çıkmıştım.

Bohrir sopayı yukarı doğru çekiyor, sonunda beni yukarı çekip kenarın üzerinden geçiriyor. Biraz sendeliyorum, o da beni dengelemek için kollarımı tutuyor ve beni yarık kenarından daha uzağa çekiyor.

"İyi misin?" diye sert bir sesle sorar. "Evet," diye nefes nefese cevap veririm, kalbim hala hızla atıyor.

Benim sıkı sıkı tuttuğum bastonu elimden alır ve bir kenara atar, endişeli bakışlarıyla yüzümü tarar, sanki sözlerime inanamıyormuş gibi. Sonra yüzünde bir değişiklik olur. Gözleri büyür, omuzları gerilir, yüzünde şok ifadesi belirir. Oval göz bebekleri o kadar genişler ki, gözleri neredeyse siyah görünür.

"Rhael," diye fısıldar sessizce.

Gözlerimi kırıştırdım. Bu kelimenin anlamını bilmiyordum. Gornok ve adamlarının beynime yerleştirdikleri çeviri çipi, genellikle herhangi bir dil konuşan uzaylıları anlamamı ve onlar tarafından anlaşılmanımı sağlıyordu, ancak birkaç kelimenin geçerli bir çevirisi yok gibiydi.

Ona anlamını sormak için ağzımı açtım, ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Nedense, sanki yine nefesim kesilmiş gibi hissediyorum, sanki ciğerlerim ve kalbim göğsümde çok fazla yer kaplıyor ve kaburgalarım tarafından sıkıştırılıyor gibi.

"Willow..."

Bohrir tekrar konuşur ve *bu* kelimeyi tanıdığım halde, nasıl cevap vereceğimi hala bilmiyorum. Ses tonunda, konuşurken bana bakışında, kendi kafamın içinde bile tutarlı cümleler kurma yeteneğimi elimden alan bir şey var.

Boynumu uzatıp onun yoğun bakışlarına karşılık verirken, sersemlemiş, neredeyse başım dönüyor gibi hissediyorum. O benden çok daha uzun, çok daha iri ve geniş. Eskiden ondan korkmamın nedenlerinden biri de buydu.

Ama şu anda korkmuyorum. Sadece... bunalmış hissediyorum.

Sanki hava birdenbire normalden daha ağır hale gelmiş, üzerimize çökmüş ve her nefes almamızı ekstra çaba gerektirir hale getirmiş gibi.

"Ben..." Bohrir'in elleri kolumu bırakır ve parmak uçlarıyla yanağımı okşayacakmış gibi elini yüzüme doğru kaldırır. Midem altüst olur, kalbim göğsümde çarpıntı yapar...

Ama sonra durur.

"Kheeril tarafından ısırılacağından korktum," diye mırıldanır ve elini indirir.

Bir adım geri çekildi ve önümdeki heybetli varlığının kaybolması o kadar şaşırtıcıydı ki, aramızdaki mesafeyi tekrar kapatmak için neredeyse bir adım öne atıyordum. Ama ayaklarımın olduğu yerde kaldım ve kalbim tekrar normal atmaya başladığında zorlukla yutkundum.

"Ben de öyle olacağından korktum," diye itiraf ettim. "Pascia'da hiç öyle bir şey görmedim."

"Evet." Bohrir kuru bir kahkaha atar, ancak gözleri hala benim tam olarak anlayamadığım bir yoğunlukla yanmaktadır. "Kheeriller sadece vahşi doğada karşılaşabileceğin bir tehdittir. Ancak şehirde başka tür canavarlar da vardır."

Eminim Gornok ve adamlarından bahsediyor, ben de şiddetle başımı sallıyorum. "Evet. Var."

Aramızda bir an sessizlik olur ve Bohrir sanki söylemek istediği başka bir şey varmış gibi bana bakar. Ne olabileceğini hiç bilmiyorum ve konuşmasını ummakla konuşmamasını ummak arasında kalıyorum.

Bohrir boğazını temizler, bir kenara adım atar ve az önce elimden aldığı bastonu alır. Bastonu bana geri verir ve ben onu alırken nazikçe gülümser.

"Bunu şimdiye kadar iki kez kendini savunmak için kullandın," diyor. "Yanında tut. Yine hayatını kurtarabilir."

"Teşekkürler." Bastonu alıyorum. Çatlakta yılan yaratığı öldüren şey bu değildi, ama elimde tanıdık ağırlığını hissetmek kendimi daha iyi hissettiriyor. "Ve... öyle kaçtığım için özür dilerim. Aptalcaydı. Nereye gittiğime daha dikkat etmeliydim."

"Önemli değil." Bohrir başını sallar, dağınık koyu saçları alnına biraz düşer. "Seni üzmemek istemedim Willow."

"Biliyorum." Boğazım düğümlenir ve duygularımı bastırırken bastonumu biraz daha sıkı tutarım. "Sadece... Max adında kimseyi tanımıyorum."

"Tamam."

Başını sallar, daha fazla bilgi almaya çalışmaz, ama gözlerinde merak olduğunu görebiliyorum. Muhtemelen, benim tanımadığım bir ismin beni neden bu kadar üzdüğünü merak ediyordur. Cevap, dilimin ucunda dans ediyor, ama ağzımı kapalı tutuyorum.

Gornok ve adamlarına, Dünya'daki önceki hayatımla ilgili tüm anılarımı kaybettiğimi asla söylemedim. Bir süre, hafıza kaybımın sorumlusunun Gornok olabileceğini, beni uysal tutmak veya kaçmamı engellemek için zihnime bir şey yaptığını düşündüm. Ve bunun o *olmadığına* nispeten emin olduktan sonra, gerçeği öğrenirse bu bilgiyi bana karşı kullanacağını bildiğim için, onun bunu öğrenmemesi için büyük çaba sarf ettim.

Artık sırlarımı sıkı sıkıya saklamak benim için ikinci bir doğa haline geldi.

"Daha fazla yiyecek toplamak ister misin? Yoksa kampa dönmek mi istersin?" diye soruyor Bohrir, ben aptalca kaçmadan önce topladığımız aroona köklerinin olduğu yeri işaret ederek.

"Daha fazla yiyecek toplamalıyız," diyorum. Vücudumda kalan adrenalin yüzünden hâlâ biraz telaşlı ve başım dönüyor, ama yiyeceğe ihtiyacımız var. Ve Bohrir'in beni zayıf ya da çaresiz biri olarak görmesini istemiyorum. Onun görüşünün benim için neden bu kadar önemli olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama öyle.

Onu takip ederek, sırt çantalarımızın hala yerde durduğu alana geri dönüyorum. Sessizce çalışıyoruz, birkaç düzine aroona kazıp, çantalarımıza koymadan önce elimizden geldiğince temizliyoruz. İşimizi bitirip kampa geri dönmeye başladığımızda, kalp atışlarım yavaşlamış ve yarıktaki sıkışık kalmanın verdiği adrenalin vücudumdan kaybolmuştur.

Ama yine de kendimi... *garip* hissediyorum.

Cildim çok hassas ve hava hala yoğun ve ağır geliyor. Bohrir bana her baktığında, vücut ısıml birkaç derece yükseliyor ve midem sanki bir sürü kelebek yutmuşum gibi çırpınıyor.

Küçük kamp alanımızın yanındaki gölün yanından geçerken ona gizlice bir bakış attım.

Bu adamda ne var böyle?

EŞİM.

Willow benim eşim.

Bütün vücudum bu sözlerle rezonansa giriyor, daha önce ona bakarken içimi kaplayan derin ve kalıcı bir bilgiyle.

Bunu daha önce nasıl fark etmedim? Neden onun bir kheeril tarafından ısırılmasını görmek zorunda kaldım ki, kalbim ve ruhum şok olup gerçeği fark edebilsin?

Kamp alanımız önümüzde görünürken, zihnim hala karışık bir halde saçlarımı okşuyorum.

Belki de bir parçam bu bağı bugünden çok daha önce fark etmişti. Şimdiye kadar, onu Gornok'tan kurtarmak, köyde güvende ve korunaklı olmasını sağlamak ve o ayrıldığında onu takip etmek için neden bu kadar güçlü bir dürtü hissettiğimi hiç sorgulamamıştım. Nedenini anlamadan önce bile Willow'un değerli olduğunu biliyordum. Onun özel ve nadir olduğunu. Savaşmaya değer biri olduğunu.

Belki de bu bağın kıvılcımı onu ilk gördüğüm anda çaktı, ama onu tanıdıkça, ona karşı ilk hissettiğim duygular daha da sağlamlaştı ve derinleşti. Hala onun hakkında bilmediğim çok şey var, ama geçmişini bilmesem de, birlikte geçirdiğimiz sürede onun hakkında çok şey öğrendim.

Onun narin olmasına rağmen güçlü olduğunu öğrendim. Onun bir savaşçı olduğunu öğrendim. Bir *hayatta kalan*.

Ve yaşadığı tüm korkunç olaylara rağmen, şefkatini kaybetmediğini öğrendim.

O benim eşim.

Bu düşünce kafamda tekrar yankılanıyor ve ardından o kadar güçlü bir sevinç dalgası geliyor ki, ifademi nötr tutmak için çaba sarf etmem gerekiyor.

Bağlantıyı hissettiğim anda ona neredeyse söyleyecektim. Sözcükler dilimin ucundaydı, ama onları yakalayıp dudaklarımın arkasında hapsettim. Onun da bir şeyler hissettiğini biliyorum, gözlerinin

ve nefesinin kesilmesinden anlayabiliyordum. Ama ona bunun eş bağı olduğunu söylersem, yine kaçacağından korkuyorum.

Öğrendiğim her şeyden, köyden kaçmasının sebebinin tuzağa düşmekten korkması olduğuna neredeyse eminim ve Gornok ve adamlarının elinde yaşadıklarından sonra, onu bunun için suçlayamam. Tek amacımızın onu yerleşimimize kabul etmek, ona güvenlik ve bir topluluk sağlamak olması önemli değil. Travma ve korkunun her zaman mantığa uymadığını çok iyi biliyorum.

Ama şimdi ne yapacağımı bilemiyorum. İçimdeki her şey bana eşimi sahiplenmemi, onu kollarıma alıp ona tapınmamı, küçük vücudunu bana yaslamasını hissetmemi haykırıyor. Ama böyle davranırsam, onun benden daha da çok korkmasına neden olacağımı bildiğim halde, bunu nasıl yapabilirim?

Kampa varıyoruz ve sırt çantalarımızı çıkarıyoruz. Aklım hala karışık olsa da, düşüncelerimin yüzüme yansımaması için uğraşıyorum. Eş bağı hakkında her düşündüğümde, sevinç ve umutsuzluk arasında kalıyorum. Kaderin benim için Willow gibi bir kadın seçmiş olması büyük bir şans, ama ona şu anda olduğumdan daha yakın olamayacağımı düşünmek göğsümü sıkıştırıyor.

Ona zaman tanı, diye kendime hatırlatıyorum.

Topladığımız yiyeceklerden biraz yedikten sonra, ayrı ayrı küçük kamplarımıza ayrıldık. Willow'un yerleşirken ağacının dallarının altında hareket ettiğini fark ediyorum, ama ona çok sık bakmamaya ve açıkça dikizlememeye çalışıyorum. Bunun yerine, kendi işlerimle meşgul oluyorum, daha büyük bir ateş çukuru oluşturup etrafını küçük taşlarla çevreliyorum. İşime dalıyorum ve biraz zaman geçtikten sonra Willow'a tekrar bakıyorum.

Ama... o orada değildi.

Ayağa fırlıyorum, adrenalin vücudumu kaplıyor.

Hepsini mahvettim. Onu kısıtlamamak için o kadar kararlıydım ki, hareketlerine yeterince dikkat etmedim. Bu, tam da onun ertesi sabaha kadar kimse fark etmeden köyden kaçma fırsatı bulmasının sebebiydi.

Öfke ve kendini suçlama duygusu göğsümde çalkalanıyor, kalbimin daha hızlı atmasına neden olan endişeyle karışıyor.

Ona bir şey olmayacak, diyorum kendime. Nerede olursa olsun, ona bir şey olmayacak. Kendini defalarca savundu, zeki ve hızlı düşünen biridir.

Terk edilmiş kamp alanına hızlıca göz gezdiriyorum ve onun bastonunun da kaybolduğunu fark ediyorum. İyi. En azından o var.

Bıçağım hala yarıktadır, ama çantamda ikinci bir bıçak var, onu hızla çıkarıyorum. Birçok Voxeran arkadaşımın aksine, benim silahım mızrak değil, ama yine de bir mızrak getirmiş olmayı diliyorum.

Bu gerçeği daha fazla üzülerken zaman kaybetmeden, geçici kamp alanının etrafındaki ormanda hızlıca ilerleyerek Willow'un izini arıyorum. Onu bir kez buldum. Tekrar bulabilirim. Sadece çok geç kalmamayı diliyorum.

Attığım her adımda, ona olan endişem ve korkum artıyor. Strome veya Kaide gibi iyi bir kavga için hiç can atmamış olsam da, kaslarımın gerildiğini, bıçağımın sapını daha sıkı kavradığımı hissedebiliyorum. Şu anda, gerekirse çıplak ellerimle savaşmayacağım tek bir yaratık bile yok bu lanet olası gezegende. Willow'u güvende tutmak için gerekiyorsa.

Daha önce geçtiğimiz göle ulaştığımda, ileriden gelen bir sıçrama sesi dikkatimi çekti. Bakışlarım sesin kaynağına yöneldi ve donakaldım.

Willow suda. Ve
çıplak.

Gölün parıltıyan suyu beline kadar geliyor ve o da avuçlarıyla suyu alıp cildini ovuyor.

Onun yumuşak hatlarını, göğüslerinin kıvrımlarını ve suyun soğuğuyla sertleşen koyu pembe meme uçlarını gördüğümde, ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalır.

Tanrılar adına, hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Ses çıkarmadığımdan eminim, ama Willow aniden kaskatı kesiliyor, başını çevirip hemen beni görüyor. Şaşkın bir ses çıkarıyor, ellerini göğüslerini kapatmak için havaya kaldırırken suya daha derin dalıyor.

"Özür dilerim," diyorum, sesimin arzuyla gergin ve kaba çıkmasını görmezden gelmeye çalışarak. Boğazımı temizliyorum. "Seni rahatsız etmek istemedim. Kampta olmadığını fark ettim ve endişelendim."

"Oh."

Willow gözlerini kırptırır, şaşkın görünür. Vücudunun çoğu, artık göğsünün üst kısmına kadar ulaşan suyun altında gizlidir. Koyu kırmızı saçları nemli bukleler halinde birbirine yapışmıştır ve bana bakarken onları geriye doğru taramak için elini uzatır.

"Ben... Endişeleneceğini fark etmemiştim." Başını sallar. "Bir şey söylemeliydim. Üzgünüm. Sadece daha önce düştüğümde üzerime bulaşan kir ve pisliği yıkamak istedim."

yıkamak istedim. Son birkaç gündür yaptığım tüm yürüyüşlerden bahsetmiyorum bile."

Gülümsüyorum. "Anlaşılabılır bir durum. Ben de iyi bir ovuşturmaya ihtiyacım var."

Güneş ışığı sudan yansıyor, onun koyu yeşil gözlerine yansıyor ve onları mücevher gibi parlatıyor. Gözlerimi onlardan ayırmak zor oluyor, ama kendimi zorlayarak uzaklaşıyorum ve dönüp gidiyorum.

"İstersen sen de yıkanabilirsin."

Willow'un sesi beni durdurur.

Omzumun üzerinden baktığımda, gölü işaret ederken yanaklarında hafif bir kızarıklık belirir.

"Yeterince büyük," diye ekler, hafifçe omuz silkerek.

Kalbim göğsümde hızla atıyor. Dönüp dikkatlice su kenarına doğru yürüyorum, onda herhangi bir korku belirtisi var mı diye onu izliyorum. Korkmuş görünmüyor, ancak ellerim peştamalımı sabitleyen bağlara uzandığında bakışlarını kaçırıyor. Peştamalı hızla yere bırakıp suya giriyorum. Onunla aynı derinlikte olduğumda Willow tekrar bana bakıyor.

Bir anlığına, sanki bulanık sudan alt tarafımı görebilecekmiş gibi bakışları aşağıya kayıyor. Penisim hemen sertleşiyor, suyun soğukluğuna rağmen yarı sertleşiyor. Bakışları tekrar yüzüme dönüyor, yanakları şimdi biraz daha koyulaşmış.

"Kamp yeri için iyi bir yer seçmişsin," diyorum, sırf bir şey söylemek için. "Yakında bir göl olması çok işimize yarayacak."

"Aslında şans eseriymiş," diye itiraf eder, ama bana utangaç bir gülümseme atar. "Geceyi burada geçirmeyi kararlaştırdığımda burada olduğunu bilmiyordum."

"Nuthora'da yaşamak söz konusu olduğunda, şansın yanında olması asla zarar vermez."

"Evet. Doğru."

Gölü seyrederken yüzünde hafif bir hüznün belirir ve bir an için yine yanlış bir şey mi söyledim diye düşünürüm. Bu Terran kadını daha iyi anlamaya başlıyorum, en azından öyle sanıyorum, ama yine de onun tepkilerini her zaman tahmin edemiyorum.

Willow bana bakıyor, yeşil gözleri beni araştırıyor. "Dün gece söylediğim isim neydi?"

Daha önce ona çok acı vermiş gibi görünen bir konuyu gündeme getirdiği için şaşırarak gözlerimi kırıştıyorum. "Max."

Alt dudağını ısırarak başını sallar. "Peki ben ne demiştim? Hatırlıyor musun?"

Hepsini hatırlıyorum. Willow'un uykusunda konuşmasını duymak tuhaf gelmişti, ona olan merakım da eklenince, her kelime hafızama kazındı.

"Evet," diyorum. "Sen, *'Max'i buldum. Bulacağını biliyordum'* demiştin."

Uzun bir süre düşünür, ıslak saçlarını parmağıyla kıvrır, gözleri odaklanmaz. Sonra boğazından sessiz bir ses çıkarır, dudakları aşağı doğru kıvrılır.

"Hayır. Kim olduğunu bilmiyorum."

"Sorun değil," diye onu sakinleştirerek, ona bir adım daha yaklaştım. "Belki de sadece rüyalarında var olan biriydi."

"Belki." Derin bir nefes alır ve tekrar su yüzeyine bakar. "Ya da belki de değildir. Belki de eskiden tanıdığım biridir, ama diğer tüm anılarımla birlikte o anıyı da kaybettim."

Yumuşak sesi hem acı hem de kabullenmeyle doluydu ve ben onun söylediklerini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum. "Diğerlerinin hepsiyle birlikte mi?"

Willow yutkunurken boğazı hareket eder ve sanki sudan çıkıp tekrar koşmaya niyetliymiş gibi ağırlığını değiştirir. Ama sonra iç çeker. Gözlerini kapatır, ıslak saçlarını tekrar geriye tarar ve bana bakar.

"Nuthora'ya gelmeden öncesini hiç hatırlamıyorum," diyor. "Herkes bana öyle söylediği için Terran olduğumu biliyorum. Ama Dünya'yı ya da orada yaşadığım hayatı hiç hatırlamıyorum."

Sözler ağzımdan çıkar ^{çıkamaz}, kalbim dakikada bir mil hızla atmaya başlar.

Neden böyle bir şey söylediğimi bilmiyorum. Neden kendim hakkında bu kadar büyük bir sırrı açığa vurdum? Yıllarca Gornok ve diğer korsanlarla birlikte yaşadım ve onlara bu gerçeği hiç itiraf etmedim, ama Bohrir ile ormanda bir buçuk gün geçirdikten sonra ona içimi döktüm.

Bu mantıklı değil. En azından mantıken değil. Ama olan biten her şeyden sonra, Bohrir bu olayların bir parçası gibi görünüyor ve ondan gerçeği daha fazla saklamak adil gelmedi.

Burada, vahşi doğada yalnız kalmayı planlamıştım, ama o burada olduğu için, ikimiz de birbirimize güvenmek zorundayız. Ve şimdiden, o benim hayatımı kurtardı. Az önce kamp alanını terk ettiğim için endişelendiği için peşimden koştu.

Gardımı indirmek ne kadar zor olsa da, Bohrir'in benim en acı sırrımı bana karşı kullanmaya çalışacağına dair en ufak bir kanıt bile bulamıyorum.

O benim sözlerimi dinlerken, bakışlarını kaçırmamaya ve fazla savunmasız görünmemeye kararlı olarak onun bakışlarını karşıladım. Hafıza kaybımla barıştım zaten, en azından elimden geldiğince, bu yüzden onun tepkisi ne olursa olsun, bununla başa çıkabilirim.

"Willow..." Bohrir adımı yumuşakça mırıldanarak bana bir adım daha yaklaştı. Başlangıçta birbirimizden oldukça uzaktaydık, *o kadar da* yakın değildik, ama aramızdaki mesafe sanki yokmuş gibi geliyor. Sanki hiç var olmamış gibi. "Neden bana söylemedin? Hiçbirimize söylemedin?"

Dudaklarımı yaladım. Sesindeki sempati, gözlerimi ağlayacakmışım gibi yakıyordu — üzüntüden değil, duygularımın aşırı yüklenmesinden. Göğsümde aniden yükselen bu duygular, güçlü, kafa karıştırıcı ve adlandırılması zordu, konuşabilmek için birkaç kez yutkunmam gerekti.

"Kimseye söylemedim. Gornok bilseydi, bununla bana eziyet etmenin bir yolunu bulurdu, bu yüzden onun asla öğrenmemesini sağladım. Sonra da bunu sır olarak saklamaya alıştım. Köye gittiğimde, diğer Terran kadınları oradaydı ve ben... Onlara benim onlardan biri olmadığımı nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Gerçekten." Titreyerek nefes alıyorum. "Dünya'da özlediğim şeyleri anlatamıyorum. Geçmişimle ilgili hikayeleri paylaşamıyorum, çünkü onları bilmiyorum. Her şey... boş."

Bohrir, düşüncelerini toparlar gibi bir an ciddiyetle bana bakar. Sonra iç çeker.

"Kötü kalpli, tahtı gasp eden bir kralı devirmeye çalıştığım için bu gezegene sürgün edildim," diyor. "Buraya ait olduğumu düşünmüyorum, ama en azından Nuthora'ya sürgün edilmeme neden olan şeyi biliyorum. Ve bu gezegene geldiğim andan itibaren hiç yalnız kalmadım. Kardeşlerim, savaşçı arkadaşlarım, tüm bu zaman boyunca benimleydiler ve bana kim olduğumu ve nereden geldiğimi hatırlattılar."

Başını sallarken yüzü yumuşar. "Ama sen, Willow? Sen benim kadar bile buraya ait değilsin. Hiçbir suç işlemedin ve eski hayatından seni çalan adamların suçları için cezalandırılıyorsun. Bütün bu süreçte yalnız kalmış olmanı hiç sevmiyorum. Terra'da kim olduğunu sana hatırlatacak, dayanabileceğin kimse olmamasına üzülüyorum. Keşke bunu senin için yapabilseydim. Keşke hatırlamana yardım edebilseydim."

Bohrir bir an beni inceledi, sonra devam etti. Ben de nefesimi tuttum, bakışları yüz hatlarımı tararken.

"Ama eski hayatında seni hiç tanımamış olsam da," diyor bana sessizce. "Yine de kim olduğunu biliyorum. Tanıştığımız günden beri her gün bana kim olduğunu *gösterdin*. Cesursun. Beceriklisin. Naziksin. Ve güçlüsün."

Sesindeki derin inanç, onun sözlerini inkar etmeyi imkansız kılıyor. Benim hakkımda söylediklerine inanmasam da, *onun* inandığı açık.

Suyun soğukluğuna rağmen tüm vücudum ısınmış gibi hissediyorum ve ellerimi etrafımdaki soğuk sıvının içinde gezdiriyorum.

"Umarım ben de öyleyimdir," diye fısıldıyorum. "*Öyleydi*. Geçmişimin büyük bir kısmı gizemle örtülü olduğu için, bazen kendimi yarım bir insan gibi hissediyorum. Sanki... tam olarak oluşmamışım gibi."

"Üzgünüm," diyor Bohrir yüzünü buruşturarak. "Keşke bilseydim."

Omuzlarımı hafifçe silkiyorum. "Bilmediğin için suçlu olan benim. Sana ya da diğerlerine söyleyebilirdim. Sır olarak saklamaya o kadar alışmıştım ki." Tereddüt ettikten sonra eklerim, "Bazen rüyalarımnda geçmişimin parçalarını hatırladığımı düşünüyorum. Ama uyandığımda, her şey çok bulanık oluyor ve net olarak hatırlayamıyorum. Gerçek görüntüleri veya insanları hatırlayamıyorum, sadece duyguları ve izlenimleri hatırlıyorum."

"Bu iyi," diyor cesaret verici bir şekilde. "Bu, şu anda bilinçli olarak erişemesen de, o anılar hala kafanın içinde olduğu anlamına geliyor. Hepsi hala orada. Ve bu, bir gün anılarını geri kazanacağın umudunu bana veriyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Göğsümde umut yeşerir. Bohrir'in insan beyni veya hafıza kaybı konusunda tam bir uzman olmadığını biliyorum, ama yine de onun güveni moralimi düzeltir.

"Evet, öyle düşünüyorum." Gülümsüyor ve bu, onu her zamanki stoik ifadesinden çok daha genç gösteriyor. "Bir fikrim var. Uykunda yine konuşursan, sana daha sonra ne söylediğini anlatmamı ister misin? Max isminin hafızanı canlandırmadığını biliyorum, ama belki başka bir şey canlandırır. Belki o kilitli gibi görünen kasaya girmenin bir yolunu bulursun. Hafızan ile bilinçli zihnin arasındaki engeli aştığında, daha fazla anı akmaya başlayacakmış gibi hissediyorum."

Heyecanla doluyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, bu harika olur. Şimdiye kadar uykumda konuştuğumu bilmiyordum, bu yüzden tekrar olacağını garanti edemem. Tek seferlik bir şey olabilir, ama beni tekrar duyarsan, söylediklerimi hatırlamaya çalış. Belki bu beni doğru yöne yönlendirebilir."

Bohrir başını sallar, derin mavi gözleri parlar. "Öyle yapacağım."

Konuşurken bana biraz daha yaklaştı, aramızda bir metreden az mesafe kaldı. Beni harekete geçiren şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama kendimi durduramadan ona doğru adım atıyorum. Elim göğsüne koyuyorum ve kalbim dokunuşuma tepki veriyor gibi, avucumun altında daha hızlı ve daha güçlü atıyor.

Benim kalbim de daha hızlı atıyordu ve onun bakışlarına karşılık vermek için başımı yukarı kaldırmam gerekiyordu. Artık onun boyutu beni eskisi gibi korkutmuyordu, muhtemelen onu bir tehdit olarak değil, bir koruyucu olarak görmeye başladığım içindi.

Bir yabancı değil, bir arkadaş olarak.

Bohrir bir elini sudan çıkarır ve benim elimin üzerine koyar, benim küçük elimi onun eli ve göğsünün sıcak, pürüzsüz derisi arasında sıkıştırır. İnci mavisi rengi, üzerine yapışan küçük

su damlacıklarıyla daha da büyüleyici görünüyor ve gövdesinde ve kollarında dönen beyaz işaretler yumuşak mavi bir ışıqla parlıyor.

Aniden, ikimizin de hala çıplak olduğunu hatırlıyorum. Su hemen hemen her şeyi örtse de, sessizce dururken ona karşı yoğun bir farkındalık hissediyorum. Tanıdık olmayan bir sıcaklık dalgası vücuduma yayılıyor ve nefesim kesiliyor. Gornok ve adamları tarafından yıllarca kullanıldıktan sonra, bir daha hiçbir erkeğe, , özellikle de bir uzaylıya.

Ama bunun ne olduğunu şokla fark ettim. Bu *arzu*.

Bohrir objektif olarak yakışıklı. Tüm Voxeranlar öyle. Hepsi uzun boylu ve kaslı, güçlü yüz hatlarına ve çekici yüzlere sahipler. Yine de, daha önce buna pek dikkat etmemiştim. Uzun zaman önce, birinin dış görünüşünün içini yansıtmayabileceğini öğrenmiştim. Evrende birçok güzel canavar var.

Yani beni ona çeken sadece Bohrir'in dış görünüşü değil. Başka bir şey. Adını koyması daha zor bir şey. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, sesim yumuşak.

"Elbette, canım..." Bohrir sözünü keser, sonra boğazını temizler. "Elbette."

Kendini durdurmadan önce ne söylemek üzere olduğunu bilmiyorum, ama onu zorlamıyorum. Bunun yerine, hafifçe başımı sallıyorum. "Sadece uykumda konuştuğumu duyarsan bana söylemeyi kabul ettiğin için teşekkür etmiyorum. Her şey için teşekkür ediyorum. Az önce hayatımı kurtardığın için. Köyden ayrıldığımda yalnız kalmayacağımı sağladığın için." Boğazıma gelen ani yumruyu yutuyorum. "Yalnız kalmak istediğimi sanıyordum. Ama şimdi yanıldığımı düşünüyorum."

"Asla yalnız kalmayacaksın, Willow." Bohrir'in sesi yumuşak bir gürültü gibi, derin ve samimiyetle dolu. "Senin yanında kalmama izin verildiği sürece."

İçimde biriken sıcaklık daha da alevlenir ve elimi onun elinin altından çekiyorum. Ama onu suya geri indirmek yerine, kendime rağmen onun büyüüne kapılarak, elimi uzatıp güçlü çenesinin kıvrımlarını hafifçe okşuyorum.

Voxeran savaşçının burun delikleri genişler ve göz kapakları neredeyse tamamen kapanana kadar düşer. Sanki bu basit dokunuş, benim hayal edebileceğimden çok daha fazla etki yaratmış gibi, neredeyse *uyuşturulmuş* gibi görünür.

Midem altüst olur, çılgınca titrer. Erkeklerin beni zevkleri için kullanmasına alışkınım, ama bu tamamen farklı bir şey. Neredeyse hiç temas etmiyoruz, ama yine de Gornok veya adamlarıyla yaptığım her şeyden daha samimi geliyor.

Bir yanımdan korkuyor, göğsümde çalkalanan güçlü duygular ve vücudumdaki alışılmadık tepki beni korkutuyor. Ama ne kadar tedirgin olsam da, Bohrir'e dokunmayı bırakmak istemiyorum. Aramızdaki bağı koparmak istemiyorum.

Bu yüzden durmuyorum.

Parmaklarımla çenesini okşadıktan sonra, onları yukarı doğru hareket ettirip dolgun alt dudağına dokunduruyorum. Ağzı biraz açılıyor ve nefes almaya başladıkça, nefesinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyorum.

Onu böyle dokunmak bağımlılık yapıyor. Sadece onun güçlü, erkeksi özelliklerini keşfetmek değil, buna verdiği tepki de. Bakışlarım yukarı doğru kayarak onunla buluştu ve gözlerinde yanan ateş, ayak parmaklarımı yumuşak göl yatağına kıvırdı. Sanki hayatında benim gibi birini hiç görmemiş gibi bana bakıyordu. Sanki evrende başka hiçbir şey yokmuş gibi.

Sadece

ben.

Sadece

o.

Sadece aramızdaki bu an.

"Willow..."

Dudakları, başparmağımın altında hareket ederken adımı fısıldıyor ve bu hem bir soru hem de bir cevap gibi geliyor.

"Bohrir," diye fısıldıyorum, kalbim o kadar hızlanıyor ki, artık tek tek atışlarını ayırt edemiyorum.

Ona doğru eğildim, ayaklarımın ucuna yükselerek başımı biraz daha yukarı kaldırdım ve o da bana doğru eğildi, parmaklarım nihayet ağzından uzaklaştığında başını eğdi. Onları dudaklarımla değiştirdim, nefesimi tutarak dudaklarını dudaklarıma bastırdım.

Bir an için, sadece dudaklarımız yumuşak bir öpücükle birbirine değiyor. Sonra Bohrir kollarını bana dolayarak beni kendine daha sıkı çekiyor. Kollarım otomatik olarak boynuna dolanıyor ve vücutlarımız birbirine yapışırken öpücüğümüz derinleşiyor. Onun pürüzsüz, sıcak teninin benim tenime değmesi, vücudumu okşayan soğuk suyla o kadar zıt ki, ağzına nefesimi tutuyorum.

O inliyor ve derin, neredeyse çaresizce çıkan bu ses, kollarımda tüylerimi diken diken ediyor.

Hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır bir erkekle öpüşmemiştim. Belki de hatırlayamadığım hayatımın bir döneminde, Dünya'da öpüşmüş olabilirim, ama Gornok'u veya adamlarını hiç öpmedim. Hiçbiri denemedi bile, çünkü beni bunun için istemiyorlardı.

Ama Bohrir beni aklıktan ölen bir adam gibi öpüyor ve ben evrende kalan tek yiyecekmişim gibi. Büyük ellerinden biri belimin alt kısmına uzanıyor ve beni kendisine sıkıca sarıyor, diğer eli ise başımın arkasına geliyor. Dudaklarının benim dudaklarıma dokunuşunda hem şefkatli hem de şiddetli bir şey var, sanki beni tamamen yutmak istiyor ama aynı zamanda beni kırmaktan da korkuyor gibi.

Ama o anda kırılğan hissetmiyorum. Kendimi yenilmez hissediyorum.

Güçlü hissediyorum.

Benden pek çok seçenek alındı. Tüm geçmişim, unutulmuş anıların sisinde kayboldu. Ama tam burada, tam şu anda, kim olduğumu ve ne istediğimi biliyorum.

Bunu istiyorum.

Parmak uçlarımda daha da yükseğe çıkarak, parmaklarımı Bohrir'in kalın, koyu saçlarının arasında gezdiriyorum. Henüz suya dalmamış, bu yüzden saçları hala kuru ve tenime ipek gibi dokunuyor. Göğsü benimkine sıkıca yapışmış ve meme uçlarım ona sürtünerek sertleşip hassaslaşıyor.

Penisi alt karnıma bastırıyor, aramızda nabız gibi atıyor ve iç kaslarım klitorisimi zonklatacak şekilde kasılıyor.

Güzel kokuyor. Çok güzel. Bu kokuyu bildiğim hiçbir kelimeyle tarif edemem, ama misk gibi ve zengin, erkeksi ve vahşi bir koku.

"Willow," diye mırıldanıyor ve beni öpmeye devam ederken adım boğuk bir şekilde çıkıyor. Güçlü kolları beni o kadar sıkı sarıyor ki, neredeyse tüm ağırlığımı o taşıyor. Ayak parmaklarımın altında göl yatağını hala hissedebiliyorum, ama zar zor. Bacaklarımı onun beline dolamak, karnıma bastırılan sert, kalın uzunluğa sürtünmek, dünyadaki en kolay şey olurdu.

Daha fazlasını istiyorum.

Belki de daha önce yanılmışım. Belki de aç olan benim, çünkü Bohrir'i öptükçe içimdeki bu arzu daha da güçleniyor

. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, en azından hatırladığım kadarıyla, ve bunun hiç bitmemesini istiyorum.

"Tadın... çok güzel," öpüşmelerin arasında nefes nefese, ne dediğimin farkında bile değilim. Ama bu doğru.

"Akhi." Voxeranca küfür kelimesini dudaklarıma doğru homurdanıyor, ama kulaklarımda çınlayan seslerden dolayı neredeyse duyamıyorum.

Sonra yeni bir ses duyuyorum, Bohrir ve beni çevreleyen balonu parçalayacak kadar yüksek bir ses. Islak ve sert bir ses, sanki biri ağzı açık gargara yapıyormuş gibi, ve büyük savaşçı da bu sesi duymuş olmalı ki, birden kaskatı kesiliyor.

İkimiz de aynı anda hareket ederiz, dudaklarımız ayrılır ve başlarımız garip sesin geldiği yöne doğru çevrilir.

Üç çift yarık göz benimkilerle buluştuğunda midem düğümlenir.

Willow'un öpücüğünün etkisiyle kafam hala karışık, ama yılların eğitimi sayesinde içgüdüsel olarak hareket ediyorum ve kafamdaki sersemlik bulutunu aşıyorum.

Üç başlı yaratık sudan bize doğru atılır, Willow'u arkama itip ona dönerek yumruğumu sallarken savaş çılgılığı atarım. Yumruklarım canavarın kafalarından birine çarpar ve yumruğumun gücü hayvanı yana doğru savurmaya yeter. Diğer iki kafası tiz çılgınlık atar ve pullu vücudu suda kıvrılır.

Bu şeyin adını bilmiyorum, daha önce hiç görmedim ya da duymadım, ama onu bir tehdit olarak tanımak için adına ihtiyacım yok. Uzun, esnek bir vücudu var, neredeyse benimki kadar kalın ve dört kısa bacağı var. Üç kafasının her biri de uzun ve sivri, ağızlarında ise çok keskin dişler var.

Yaratık suda hızla dönerek benim darbesinden kurtulur ve tekrar bize doğru fırlar, vücudu kıvrımlı bir şekilde dalgalanır. Willow nefesini tutar ve ben tekrar kükrerim.

Bu sefer bize saldırdığında hazırdım, ama canavar akıllıydı. Bir kafasına saldırdığımda, diğeri ön kolumu ısırır.

"Slanch!"

Kolumu geri çekerim, ama keskin dişler etimi sıyrır. Kan fışkırır, tenimde koyu mavi bir leke oluşturur. Canavarın üç kafası da kan kokusuyla kışkırtılmış gibi tıslar. Arka ayakları üzerinde yükselir, üst kısmı sudan çıkarak üzerimize eğilir ve Willow boğazından boğuk bir ses çıkarır.

"Kıyı," diye fısıldadı. "Kıyıya ulaşmalıyız."

Haklı. Yaratık muhtemelen suda olduğu kadar karada da hareket edebiliyor, ama gölün dışında daha yavaş olacaktır. Bu, şansımızı eşitler ve onu yenmemiz için daha iyi bir fırsat verir.

Ama kıyı çok uzak ve bu yaratığa sırtımızı dönmek kesin ölüm anlamına gelir. Su, bu derinlikte benim göğsüme kadar, Willow'un ise göğsüne kadar geliyor.

Yanımda bir silahım yok, ama tüm eğitimim boyunca, savaşçıyı silahın değil, kararlılığın, savaşma ruhunun ve *koruma* arzusunun oluşturduğunu öğrendim.

Ve şu anda, evrende ki en değerli şeyi koruyorum.

Eşim.

"Koş," diyorum Willow'a alçak sesle. "Kıyıya doğru koş ve oraya ulaşana kadar durma."

Arkama durduğu için yüzünü göremiyorum, ama keskin nefes alışı beni duyduğunu gösteriyor. Tartışmak için ağzını açtığını *hissedebiliyorum*, ama ona bu şansı vermiyorum.

"Koş!" diye bağıryorum.

Sonra kendimi yaratığın üzerine atıyorum, birçok kafasının altından geçip tüm ağırlığımı ortasına atıyorum. Su beni biraz yavaşlatıyor, ama yine de yarattığı yere sermek için yeterince sert vurmayı başarıyorum. İkimiz de su yüzeyinin altına dalıyoruz ve kısa bir an için etrafımdaki her şey karanlık ve boğuk oluyor. Yaratıkla boğuşurken burnumdan kabarcıklar çıkıyor, hangi yönün yukarı olduğunu bile bilmiyorum.

Tek bildiğim, onu bırakamayacağım. Bu şeyin Willow'a ulaşmasına izin veremem.

Yaratık, uzun vücudunu büküp kuyruğunu sallayarak, sonunda su yüzüne çıktığımızda benim tutuşumda kıvranıyor. Kafalarından biri bana saldırmaya çalışıyor, ama ben kaçıp yaratığın kaygan vücudundan yuvarlanıyorum. Onun dikkatini dağıtmam gerekiyor, bu yüzden kısa bacaklarından birini tutup çekiyorum.

Kafalarından biri öfkeyle çılglık atıyor, diğer ikisi ise tekrar bana saldırmak için hızla dönüyor. Hırlayarak, en yakın kafaya o kadar sert bir yumruk atıyorum ki, yanındaki kafaya çarpıyor. İkisi de sersemlemiş gibi hafifçe eğiliyor ve aynı anda acı dolu sesler çıkarıyorlar.

Aniden, bir taş üçüncü kafanın yan tarafına çarpar ve yarattığı boncuk gibi gözlerinden birinin hemen üstünden vurur. Şaşkınlıkla biraz geri çekilirim, sonra bakışlarım kıyıya doğru uçar. Willow, ona söylediğim gibi koşmuştur, ama çok uzağa gitmemiştir. Gölden tamamen kaçmak yerine, sığ suda duruyor ve su bacaklarına çarpıyor. Tamamen çıplak, soluk teni güneş ışığında parlıyor, ama bunun farkında bile değil gibi görünüyor. Dikkatini tamamen üç başlı yaratığa vermiş, başka bir taş alıp fırlatıyor.

Yumruk büyüklüğündeki taş, ilk taşın vurduğu kafaya çarptı ve yaratığın vücudu çarpmanın etkisiyle sarsıldı. Üç kafası da şimdi biraz sersemlemiş görünüyor ve ben bu avantajı boşa harcamıyorum. Henüz başka bir saldırı yapamayacağını düşünerek, Willow'un örneğini takip ederek su yüzeyinin altına dalıyorum ve silah olarak kullanabileceğim bir taş arıyorum. Su çok bulanık olduğu için göremiyorum, bu yüzden hissederek, parmaklarımı göl yatağını kaplayan taşların üzerinde hızlıca gezdiriyorum.

Sonunda aradığımı buluyorum.

Uzun, pürüzlü kenarlı bir taşı iki elimle kavrar ve çamurlu zeminden çıkarırım. Su yaratığı bana doğru atılırken sudan çıkıp, sivri taşla geniş bir yay çizerek savururum.

Taşın keskin kenarı canavarın üç boynundan birini yakalar ve pullu eti keser. Kan fışkırır ve diğer iki kafa keskin çığlıklar atar. Vücudu titrer, kuyruğu ileri geri sallanır ve ben kanlı taşı kaldırıp tekrar saldırmaya hazırlanırım. Ama ben saldırmadan önce, su yaratığı geriye doğru kayarak aramızdaki mesafeyi artırır. Bir kez daha acıklı bir ses çıkarır, yaralı başı gölün yüzeyinin altına batarken diğer iki başı benden uzaklaşır. Sonra gölün daha derin bir kısmına kayar, kısa bacakları suya basarken uzun vücudu dalgalanır.

Bir kafasını kaybetmenin yaratığı tamamen öldürmeye yetecek mi bilmiyorum, ama pek de umursamıyorum. Hiçbir zaman kana susamış biri olmadım, bu yüzden bizi rahat bırakırsa, bu canavarın ölmesini istemiyorum.

Göğsüm efordan inip kalkarken, dönüp su içinde hızla kıyıya doğru ilerliyorum. Şu anda tek düşüncem, başka bir şey Willow'a saldırmadan ona ulaşmak. Nuthora, hiçbir yerin gerçekten güvenli olmadığı bir gezegen ve en pastoral manzaralar bile her an bir kabusla dönüşebilir.

Eşimin zarar görmesine izin veremem.

Başka bir taşı sıkıca tutuyor, kolunu hafifçe kaldırmış, etrafımdaki suyu tarıyor ve bir an için onun vahşi, saf güzelliği beni etkiliyor. Ona yaklaşırken bakışları bana takılıyor ve ifadesinde bir değişiklik oluyor. Gözlerindeki şiddetli kararlılık yerini endişeye bırakıyor, taşı düşürüyor ve bana doğru adım atıyor.

"Kolun," diye mırıldanıyor, yüzünü buruşturarak. "Göğsün."

Ne yaptığını düşünmeden bile, parmak uçlarını göğsüme uzatıyor ve o anda, yaratığın pullu derisinin kavga ederken beni çizmiş olabileceğini anlıyorum. Çizikler yanıyor, ama hayatımda

hayatımda çok daha kötü yaralar almıştım. Onun narin parmakları cildime dokunur dokunmaz, acı buharlaşır gibi olur, onun dokunuşunun yoğun zevkiyle yanıp gider.

Su yaratığı saldırmadan hemen önce paylaştığımız öpücüğün anıları zihnimde canlanıyor, arzu, damarlarımda hala dolaşan savaş coşkusuyla karışıyor. Penisim seğiriyor, tamamen sertleşecekmiş gibi ve onu kollarıma alıp hemen burada, şu anda sahiplenme dürtüsüyle mücadele etmek zorundayım.

"Kıyıya gitmeliyiz," diyorum kalın bir sesle, elini tutup yaralı göğsümden uzaklaştırıyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, yeşil gözleri büyüyerek başını hafifçe sallıyor. "Doğru. Tabii ki."

Gölü çevreleyen kayalık sahile ulaşana kadar sığ suda yürüdük. Atmış olduğum peştamal hala bıraktığım yerde duruyordu, onu alıp bağladım, Willow ise hızla giyindi. Yürüyüş bastonunu aldıktan sonra tekrar elini tuttum ve onu ormanın içinden kampımıza doğru götürdüm.

"O kesiklerle ilgili bir şeyler yapmalıyız," diyor sessizce, yürürken bana bakarak. "Çok derin görünmüyorlar, ama hala kanıyorlar. En azından temizlenip bandajlanmaları gerekiyor."

Başımı sallıyorum. Ona bunun önemli olmadığını, iyi olacağımı söylemek istiyorum. Ama yaralarım iyi iyileşmezse Willow'u korumam daha zor olacak ve bu her şeyden daha önemli.

"Nuthora'da antiseptik özelliklere sahip birkaç bitki var," diyorum ona, sonra her birinin neye benzediğini anlatıyorum. "Kampımızdan çok uzaklaşmak istemiyorum, ama bu tanıma uyan bir bitki görürsen, onu toplayabiliriz."

O da onaylayarak ses çıkarır ve yürürken başını çevirip etrafımızı tarar. Koyu kırmızı saçları nemlidir, saç telleri boynuna ve omuzlarına yapışmıştır ve cildinde hala su damlacıkları parıldamaktadır. Zorlukla dikkatimi yanımdaki güzel Terran kadından uzaklaştırıp, küçük kamp alanımıza dönerken onunla birlikte bitkileri aramaya başlarım.

Neyse ki, kampımızın yakınında küçük bir taurfa bitkisi tarlası görüyoruz ve ben çömelip birkaç yaprak koparıyorum. Kendimize ait olduğunu iddia ettiğimiz küçük alana varır varmaz Willow bana dönüyor ve bastonunu yakındaki bir ağaca dayıyor.

"Otur," diyor ve sesindeki emir tonu dudaklarıma bir gülümseme konduruyor.

Willow'un güçlü bir kadın olduğunu her zaman biliyordum - yaşadıklarını atlatmak için öyle olması gerekiyordu - ama sanki onun yeni bir yönünü keşfediyorum. Köydeyken, kendini korumak için diğerlerinden uzak durarak genellikle temkinli ve ihtiyatlı davranırdı.

Ama şimdi tavırları tamamen farklı. Kendinden emin adımlarla hareket ederek, yakınlardaki devrilmiş bir kütüğün üzerine oturmamı söylüyor ve ben oturur oturmaz elimden taurfa yapraklarını alıyor. Çantasını karıştırıp bir su tulumu ve bir parça bez çıkarıyor, sonra önüme gelip kolumu kaldırarak en kötü yaralarımı hafifçe dürtüyor.

"Önce yaraları temizleyeceğim ve kanamayı durdurmaya çalışacağım," diyor, bakışları benimkilere doğru kayıyor. "Sonra bitkileri nasıl uygulayacağımı bana söyleyebilirsin, tamam mı?"

"Tamam."

Onun çalışmasını izlerken, yaralarımın acısı uzak ve hafif bir zonklama haline gelir. Onun yüzünü incelerken, yüzünde beliren küçük ifadeler beni büyüler.

"Çok iyi nişan alıyorsun," diye gözlemledim bir anlık sessizliğin ardından ve yanakları biraz kızardı.

"Evet. Sanırım öyle. Bunu kendim hakkında hiç bilmiyordum, ama seni suda o şekilde savaşıırken gördüğümde, sanki içgüdülerim devreye girdi ve beni bir taşa uzanmaya itti." Alt dudağını ısırды, burnunu kırıştırarak kanlı koluma bezi bastırdı. "Canavarı değil de *seni* vurmadığım için şanslıyım. Bu, iki gün içinde seni istemeden ikinci kez vurmam olurdu."

"Oh, eminim ilk seferinde kastettiğin şey buydu," diyorum ona, sesimde alaycı bir tonla. Bakışları benimkilere çeviriyor ve ben başımı sallayarak gülümsüyorum. "Ama gölde su yarattığını vurman ve beni vurmamak şans eseri değildi bence. Etkileyici bir mesafeden iki kez vurdun. Bu şans değil, beceri."

Gülümser ve kesiklerimin hala kanayıp kanamadığını kontrol ederek işine yeniden odaklanır. "Evet, belki de haklısın. Keşke neden bu konuda iyi olduğumu bilseydim."

"Ben de öyle," diyorum içtenlikle. Bu narin ama sert kadına olan merakım neredeyse doyumsuz. Onun kendi geçmişini benden daha çok bilmek istediğini tahmin edebiliyorum. "Ama bir bakıma bu da iyiye işaret."

Vücudun bazı şeyleri hatırlıyor. Bunlar kaslarına kazınmış, tıpkı benim bir savaşçı olarak aldığım eğitimin benim kaslarıma kazınmış olması gibi. Tüm bu şeyler — anılar, geçmiş deneyimler, seni *sen* yapan her şey —hala senin içinde. Onları kaybetmedin."

Ön kolumdaki baskı, kumaşı cildimden çektiğinde hafıflıyor. Bana bakmadan başını sallıyor. "Teşekkür ederim, Bohrir."

"Ciddiyim."

"Biliyorum." Nefesini bırakır ve göğsümdeki kan lekelerini temizlemek için biraz daha yaklaşır. Ona daha rahat ulaşabilmesi için biraz geriye yaslanırım, cildinin benimkine her dokunuşunu yoğun bir şekilde hissediyorum. "Garip ama, hafıza kaybımı birine anlattığım için kendimi daha iyi hissediyorum. Artık bunu tek başıma taşımadığımı hissediyorum. Bunun hakkında konuşmak bir bakıma daha *gerçekçi* hale getiriyor ama aynı zamanda bir gün bunu aşabileceğimi hissettiriyor."

Kalbim sıkışıyor, bu hem hoş hem de yoğunluğu nedeniyle neredeyse acı verici bir his. Eşimi koruma içgüdüğü içimde bir davul gibi atıyor ve onun hafızasındaki garip engelle, su yarattığıyla savaştığım gibi savaşıyorum ama sözlerimin biraz yardımcı olduğunu bilmek beni mutlu ediyor.

Willow birkaç dakika daha sessizce çalışır, sonra geri çekilir. "Tamam, bence oldukça iyi durumdalar. Göğsündeki kesikler kolundakilerden çok daha sığ, ama hiçbiri çok derin değil. Dikiş atılmadan kurtulabileceğinden eminim, bu da iyi çünkü..." Başını sallar, yüzünü buruşturur. "Bunu yapacak kas hafızam olduğundan emin değilim."

Gülümsüyorum. Willow'un bu yeni yönünü seviyorum; açıkça fikrini söyleyen, alaycı bir mizah anlayışı olan ve dokunmamdan çekinmeyen yönünü.

"Eminim iyi olacağım," diye onu teselli ediyorum. "Bitkiler için, onlardan basit bir lapa yapıp yaralara uygulamamız gerekecek. Bunu yapmanın en kolay yolu onları çiğnemek." Elimi uzatıyorum. "İstersen ben yapabilirim."

Sözlerime gözleri biraz büyür, ama sonra çalışırken kütüğün üzerine koyduğu yaprakları alır. "Hayır, gerek yok. Benim için zaten çok şey yaptın, bu en azından karşılığında yapabileceğim bir şey."

Birkaç yaprağı ağzına koyar, dikkatlice çiğner ve sonra posasını alıp yaralarıma sürer. Bu tuhaf bir şekilde samimi

bir şeydi ve ben, o çalışırken gözlerimi ondan ayıramadan, hareketsizce durdum. İşini bitirdiğinde, ön kolumdaki kesiklerin üzerine temiz bir bez parçası sardı ve ucunu bandajın altına sokarak sabitledi.

"İşte. Nasıl hissediyorsun?"

"İyi hissediyorum," diye mırıldanıyorum, sesimdeki boğukluğu gizleyemiyorum. Yaralarımın mı bahsediyorum, yoksa sadece onun tarafından bakılmanın verdiği hissi mi, bilmiyorum, ama her halükarda, sözlerim doğru.

Willow nefesini tutar, boğazını temizler, dikleşir ve geri çekilir. Ellerini, yaralarındaki kanı emmek için kullandığı bezin temiz bir köşesine siler ve ufka doğru bakar.

"Güneş yakında batacak. Ateş yakalım mı?"

Kafamı sallayarak ayağa kalkarım. Tekrar avlanmaya gitmek isterim, ama sudaki olay ve ormandaki olaydan sonra Willow'u bir an bile yalnız bırakmak istemiyorum. Bunun yerine, ikimiz daha önce topladığımız aroonaları ve kamp yerimizin yakınında bulduğum bazı meyveleri yemeye karar veririz.

Ben ateşi yakarken yemek yiyoruz ve küçük ateşin önünde otururken Willow gölün yönüne bakıyor.

"Suyun içindeki hayvanın tekrar peşimizden geleceğini düşünüyor musun?" diye soruyor. "Karada bize saldıracak mı?"

"Sanmıyorum," diyorum, onun bakışını takip ederek. "Onu yeterince yaraladım, denemesi için bir neden yok. "Ayrıca bacakları olsa da, suyun dışında çok fazla zaman geçiren bir yaratık olduğunu sanmıyorum. Karada hantal ve ağır olur, vücudu o küçük bacaklarla hızlı hareket edemeyecek kadar büyük. Suda avantajı var, bu yüzden umarım o alanda daha kolay avlara yönelir."

"Umarım öyledir." Titrer. "O şey korkunçtu."

"Bu gezegendeki pek çok şey öyledir," diye gülerek katılıyorum.

Parmaklarını birbirine dolayarak, uzaklara dalmış bir ifadeyle ateşe bakıyor. "Bu, Dünya'yı hatırlamak istememin nedenlerinden biri. Diğer kadınların anlattıklarından anladığım kadarıyla, bu gezegen kadar tehlikeli bir yer değilmiş. Ama Nuthora da çok güzel olabilir, Pascia'da yaşarken fark ettiğimden çok daha güzel. Dünya da öyle mi acaba? Nefes kesici güzellik ve vahşi doğanın bir arada var olduğu yerler var mı? Gornok ve adamları tarafından kaçırılmadan önce böyle yerler görmüş müydüm acaba?"

"Umarım görmüşsündür," diyorum ona ve o bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. "Nuthora'nın güzel olabileceği konusunda haklısın. Vox'a dönmek için her şeyi verirdim, ama itiraf etmeliyim ki buradaki manzara beni büyülemiyor değil. Benim gezegenimde bitkilerin büyümesini sağlamak için beceri ve sabır gerekir, ama burada bitkiler kendiliğinden bolca yetişiyor. Vox'taki kumları ve açık alanları özleyorum, ama Nuthora'nın bereketini de takdir ediyorum."

Willow gülerek, "Onu bir hapisane gezegenine dönüştürmeleri çok kötü. Belki de öyle olmasaydı güzel bir yer olabilirdi," dedi.

"Belki," diye gülerek katılıyorum. "Ama ev gibisi yok."

"Hayır. Sanırım öyle."

O iç çeker ve kalbim sıkışır. Kendimi tutamayıp ona yaklaşıyorum, ateşin etrafında dönerek yan yana geliriz. Elimi uzatıp yüzünden birkaç koyu kırmızı saç telini geriye doğru çekerim, bana dönüp baktığında gözlerine bakarım.

"Hatıralarını geri kazanmana yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım," diye fısıldadım. "Bunun pek bir anlamı olmadığını biliyorum, çünkü onları sana geri vermek benim gücümde değil. Ama yapabileceğim her şeyi yapacağım Willow, söz veriyorum."

"Bu... bu *benim için* çok anlamlı."

Sesi sessiz ve ateşin ışığı, güzel ve narin yüz hatlarını derin gölgelere büründürüyor, onu her zamankinden daha gizemli gösteriyor. Bana doğru eğiliyor ve ben de ona doğru eğilmekten kendimi alamıyorum. Bugün gölde onu sadece bir kez tattım ve şimdiden onu yemekten, sudan, havadan daha çok arzuluyorum. Onun kokusuna ve dokunuşuna, onunla ilgili her şeye umutsuzca bağımlı hale geldim.

Avuç içim onun yanağını okşuyor ve dudaklarımızın ilk teması yumuşak, neredeyse çekingen. Penisim anında tepki vererek sertleşiyor ve Willow dudaklarını ayırıp arzulu bir ses çıkarınca, son kalan iradem de yok oluyor. Dilimi ağzına sokuyorum, onun tatlılığını tadıyorum, eşimi öpmenin mükemmelliğinde kendimi kaybediyorum.

Evrendeki tüm dünyalarda hiçbir şey bununla kıyaslanamaz. Eşim.

Benim Willow'um.

Bohrir diğ er elini de yüzüme kaldırıp, sanki ben değ erli ve yeri doldurulamaz bir şeymişim gibi çenemi ok arken, ^{kalbim} göğsümde ^{çarpıyor}. Nasırlı parmakları cildime sertçe dokunuyor ve bu, omurgamdan aşağı k  k zevk titremeleri gönderiyor.

Henüz nefesim kesilmiş, cildim ısınmış ve sinir uçlarını  arkı söylüyor, ama daha o kadar uzun süredir  p   m yoruz. Ama sanki Bohrir beni gölde yıkanırken bulduğ ndan beri olan her şey -  p   memiz, su canavarıyla kavgamız, onun yaralarını sarışım - aramızda görmezden gelinemeyecek kadar güçlü bir çekim yaratmış gibi.

Bohrir beni gölde öptüğünde hissettiğ m her şey geri geldi, ama şimdi bin kat daha güçlü. Belki de hayatta olduğ m için çok rahatladığ mdandır, ya da belki de Bohrir, hatırladığ m hayatımda g venebileceğ mi hissettiğ m ilk kişi olduğı içindir.

Ona güveniyorum.

Bazı insanlar için bu çok önemli olmayabilir, ama benim için önemli. Bu sonradan aklıma gelen bir düşünce ya da rastgele bir gözlem değ l. Her şey demek.

Onun devasa boyutu ve kaba kuvveti düşünüldüğünde biraz ironik, ama Bohrir'in yanında kendimi hiç kimseyle olmadığım kadar güvende hissediyorum. Tüm o ham g  , bir tehdit olmaktan çok bir rahatlık gibi geliyor. Sanki bu adam belirsizlik denizinde benim sığınag m olabilirmiş gibi.

Belki de bu yüzden bir sonraki adımımı atıyorum.

Dudaklarım hala onun dudaklarına yapışıkken, ağırlığ mı kaydırıp dizlerimin üzerine kalkıyorum ve sonra kucağına s r n yorum. Dizlerim iki yana açılırken popom kaslı uyluklarının üzerine oturuyor ve eteğ m bu harekete uyum sağlamak için yukarı kayıyor, aramızda çok az bir engel bırakıyor. Ama bunu neredeyse hiç fark etmiyorum, kesinlikle utanacak kadar değ l. Bu yeni a ının  p   memizi derinle tirmemize olanak tanıyan avantajından yararlanmakla çok me gul m, Bohrir dudaklarıma inerken dillerimiz birbirine değ yor.

Neredeyse işkence çekiyormuş gibi ses çıkarıyor ve bunun ne kadar tahrik edici bir ses olabileceğini hiç fark etmemiştim. Erkeklerin seks sırasında çıkardıkları inlemelere ve homurtulara aşinayım, ama onlardan zevk almaya alışkın değilim. Klitorisim buna tepki olarak zonkluyor ve Bohrir'i daha da acil bir şekilde öpüyorum, ondan bu sesi tekrar çıkarmaya kararlıyım. Bana tam olarak istediğim şeyi veriyor, elleri vücudumda dolaşırken göğsü derin bir sesle gürültü yapıyor, belimin kıvrımlarından aşağı kayarak kalçalarımaya yerleşiyor.

Beni kendine biraz daha sıkı çekince, sıcak penisinin şişkinliği benim merkezime baskı yapıyor. Eteğim daha da yukarı çıkmış, bu yüzden sadece onun deri peştamalı bizi ten tenine temas etmekten alıkoyuyor ve klitorisime uygulanan baskı beni onun ağzına inlemeye zorluyor.

"Willow," diye kaba bir şekilde mırıldanır.

Dudaklarından çıkan adımın sesi, az önceki ateşli inlemelerden bile daha güzel. Vücuduma daha önce hiç yaşamadığım bir etki yapıyor, içimden ısınıyor, meme uçlarım sertleşiyor ve kalbim hızla atıyor.

Her şey o kadar yoğun ve ezici ki, onu öpmeyi bırakmayı reddederek ona daha sıkı sarılıyorum. Bir parçam içimde biriken tarif edilemez hislerden korkuyor, ama Bohrir'e olan güvenim korkumu bir tür coşkuya dönüştürüyor.

Ona boğuluyormuşum gibi hissediyorum ve bu dünyadaki en inanılmaz şey.

Dudaklarım şişmiş ve karıncalanıyor, alt karnımda cehennem gibi bir sıcaklık oluşuyor. Dudaklarını benim dudaklarımın üzerine her eğdiğinde, damarlarımdan akan heyecan daha da güçleniyor. Bohrir'i öpmeyi asla bırakmak istemiyorum, ama aynı zamanda daha fazlasını istiyorum, onun her parçasını keşfetmek için can atıyorum.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıp, yanağına ve güçlü çene hattına doğru kaydırıyorum. O, düşük bir ses çıkararak parmaklarını büküyor ve kalçalarımı daha sıkı kavırıyor. Onun tepkisi beni cesaretlendiriyor, daha aşağıya inip dudaklarımı kaslı boynuna sürtüyorum, sonra dilimi uzatıp teninin tadına bakıyorum.

Bunun üzerine kalçaları yukarı doğru kalkıyor, güçlü elleri beni daha da yaklaştırıyor, böylece penisi klitorisime sürtünüyor. Zevk damarlarımdan akarken, nabzım daha da hızlanıyor. Sanki başka bir su canavarıyla savaşmış ya da ormanda koşmuş gibi nefes nefeseyim ve Bohrir'in omuz kaslarının boynuna bağlandığı noktaya ulaştığımda

dilimi tekrar dışarı çıkarır, dişlerimi onun pürüzsüz, mavi tonlu cildine dayar ve nazikçe ısırırım.

"Akhi," diye boğuk ve kısık bir sesle söyler.

Bir elini sırtıma koyarken, başını boynumun kıvrımına yaslayarak benim hareketimi taklit ediyor. Saçlarıma ve tenime burnunu sürtüyor, beni içine çekiyor ve sonra omzumun kıvrımına ağzını açarak öpücükler konduruyor.

Kendimi dengelemek için kollarımı ona doluyorum ve bunu yaparken parmaklarım omurgası boyunca uzanan alçak, kabarık çıkıntıları okşuyor. Bohrir'in tüm vücudu titrer ve beni sıkıca kucaklar, boynuma nefes nefese solur.

Gözlerimi kırıştırdım, içimi saf bir heyecan kapladı.

O bundan *hoşlanmıştı*.

Çok.

Şimdiye kadar yaptığım her şeyi sevmiş gibi görünüyor, her dokunuş ve öpücük ona daha fazla zevk veriyor, tıpkı onun dudakları ve elleri bana yaptığı gibi. Ama bu, şimdiye kadar herhangi bir şeye verdiği en yoğun tepkiydi ve ne olacağını görmek için bunu tekrar yapmaya dayanamıyorum.

Bu sefer dokunuşum tesadüfi değil. Kasıtlı bir hareketle, parmak uçlarımı sırtındaki çıkıntılı düğümlerden birinin üzerinde gezdiriyorum ve Bohrir'in penisinin merkezime doğru attığını hissedebiliyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, arzuyla neredeyse çılgına dönmüş gibi. "Tanrılar yardım etsin, Willow, bu çok iyi geliyor."

"Çok iyi" diye bir şey var mı?

Dünya'dan kaçırıldığımdan beri yaşadığım tüm korkunç olaylardan sonra, böyle bir şeyin olup olmadığını bilmiyorum. Tek istediğim *iyi* olmak. Güvenlik, rahatlık, sıcaklık ve zevk, tek istediğim bunlar ve Bohrir bana bunların hepsini verebilir.

Henüz aramızdaki mesafeyi aşacak kadar cesur değilim, bu yüzden en iyi ikinci şeyi yapıyorum, kalçalarımı onun kalçalarına sürterek, en çok ihtiyacım olan yerde sürtünme yaratırken, parmak uçlarımda hassas baskısıyla onun düğümlerini okşuyorum.

"Willow..."

Bohrir, kaslı kolunu vücudumdan çekerken adımını inliyor. Bir an için, aramızdaki mesafeyi kapatacak, peştamalını kenara itip aramızda hiçbir engel kalmayacak ve sonra içime girecek olanın o olacağını düşünüyorum.

Ama bunun yerine, bileğimi nazikçe kavrar, sırtındaki düğümlerden elimi çekerek titreyerek nefes verir. O geriye doğru biraz eğilirken, ben ona göz kırparım

biraz geriye yaslanırken, zihnim arzuyla bulanıklaşır. "Ne...?" diye nefes nefese sorarım.

"Yapamam." Başını sallar, dağınık koyu saçları alnına düşer. "Sen gerçeği öğrenene kadar bunu yapamam."

Aklım onun ilk iki kelimesine takılır ve karnımdaki sıvı ısı bir yumruya dönüşür.

Yapamaz mı? Bu ne anlama geliyor? Beni istemiyor mu?

Beni istemiyorsa, az önce yaptığı gibi nasıl öpebildiğini anlamıyorum. Gornok ve adamları tarafından, diğer Terran kadınları gibi değiştirilebilir bir nesne gibi muamele gördüm. Onların gözünde benim özel bir yanımdı yoktu, ben sadece Dünya'dan kaçırıp çaldıkları birisiydim.

Ama Bohrir bana öyle davranmıyor.

Bana bakışları ya da dokunuşları öyle değil.

Bana karşı davranışlarının her şeyi, benim onun için *önemli olduğumu* gösteriyor.

Öyleyse neden benimle bunu yapamıyor?

Şaşkın beynim sonunda onun söylediklerinin geri kalanını işler ve gözlerimi kırıştırdım, endişe bir şimşek gibi içimi kapladı. "Ne hakkında gerçeği öğrenene kadar?"

Göğüslerimiz artık birbirine değmiyor olsa da, hâlâ Bohrir'in kucağında oturuyorum. Penis hâlâ sert ve zonkluyor, aramızda sıkışmış durumda ve vücudunun ısısının benimkine yayıldığını hissedebiliyorum. Cevap vermeden önce uzun bir süre bana bakarken, koyu mavi gözleri dipsiz bir havuz gibi görünüyor. Cevap verdiğinde, sesi ağır ve ciddi, arzu dolu.

"Sen benim eşimsin, Willow. Ve ben de seninkiyim."

Midem altüst oluyor, kalbim göğsümde çarpıyor. "Ne?"

"Aramızda bir eş bağı oluştu," diyor bana alçak sesle. "Kheeril'in sana saldırmaya çalıştığı yarıktaki seni çıkardıktan sonra hissettim." Yutkunuyor, çenesini sıkıyor. "Kheeril'in sana doğru ilerlediğini izlerken, o anda hiç bu kadar korkmamıştım. Ve senin güvende olduğunu anladığımda, hissettiğim şey sadece rahatlama değildi. Sanki yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissettim. Sanki güneş bir anlığına kaybolmuş, sonra da her zamankinden daha parlak bir şekilde yeniden parlamaya başlamış gibi. Kendimi *bütün* hissettim."

Karnımdaki heyecan yoğunlaşır ve ona şaşkın bir sessizlik içinde bakarım. Eş bağı hakkında daha önce duymuştum — hem Voxeran erkeklerinin hem de Terran kadınlarının bu konuyu konuştuklarını duymuştum. Köyde, kimin kiminle eşleştiğini görmek oldukça kolaydı. Çiftler birbirlerine olan arzularını ifade etmekten hiç çekinmiyorlardı ve eşleşen çiftler birbirlerinin yanında çok zaman geçiriyor gibi görünüyorlardı. Ayrılmazlardı.

Ama bunun *bana da* olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Benimle Voxeran savaşçılarından biri arasında böyle bir bağ oluşabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Bu mu? Bu yüzden mi Bohrir'in dokunuşu beni korkutmak yerine heyecanlandırıyor? Bu yüzden mi o, bu gezegende beni gerçekten anlayan tek kişi gibi gelmeye başladı?

Çünkü... biz eşiz.

Yutkunuyorum, nefesim boğazımda takılıyor. Bohrir'in dudakları tenimde, elleri vücudumda dolaşırken *daha önce de* bunalmış hissettiğimi sanıyordum, ama meğer "bunalmak" kelimesinin anlamını şimdiye kadar hiç bilmiyormuşum.

Kalbim, sanki dört nala koşmaya çalışıyor ama ritmini bulamıyormuş gibi, göğsümde düzensiz bir tempo ile atıyor. Bohrir'in büyüleyici gözlerine bakıyorum, ağzım yarı açık kalmış, söyleyecek bir şey, şu anda göğsümde çalkalanan duyguların gürültüsünü ifade etmeye yakın bir kelime bulmaya çalışıyorum.

Tek bir kelime bile söyleyemeden, iri savaşçı başını salladı. Parmak uçlarını yüzümün yanına hafifçe dokundurarak, tüylerimi diken diken etti.

"Seni korkutmak istemedim Willow. Bu, isteyeceğim en son şey. Bu yüzden sana daha önce söylemedim. Seni şaşırtmak ya da bağın içinde kapana kısılmış hissettirmek istemedim. Ama seni istiyorum." Bu sözleri söylerken göz kapakları biraz düşüyor ve penisinin kalbimin ortasında attığını hissediyorum. "Seni hayatım boyunca hiç kimseyi bu kadar istememiştim ve eğer... eğer işler böyle devam etseydi, seni sahiplenmekten kendimi alıkoyabilir miydim, bilmiyorum. Özellikle de kollarımda bu kadar sıcak ve istekliyken."

Derin bir nefes alır, vücudu hafifçe titrer. "Ama sana gerçeği söylemeden seni sahiplenemezdim. Aramızda zaten bir bağ var ve duygularımız derinleştikçe ve büyüdükçe bu bağ daha da güçlenecek. Eş bağı reddedilebilir veya koparılabilir, ama bunu yapmak acı vericidir ve bağ ne kadar güçlü olursa, koparmak o kadar acı vericidir."

Sanki kendini tutamıyormuş gibi bana biraz daha yaklaşır ve alnını benim alnıma dayar. "Seni yatırıp sana tapınmak, içine girmeden önce her yerini keşfetmekten başka bir şey istemiyorum. Ama birbirimizi bu şekilde sahiplenmek, aramızdaki bağı daha da güçlendirecektir. Eğer sen istemiyorsan, bu bağı koparmak daha da zor hale gelir." Sesi alçak, derin ve samimi bir mırıltıya dönüşür. "Pek çok erkek senin seçimlerini elinden aldı, kira'm. Ben onlardan biri olmayacağım."

Gözlerimin arkasında açıklanamayan gözyaşları yanarken gözlerimi kırıyorum. Göğsüm, hatta tüm vücudum, birdenbire hakimiyet kurmak için yarışan çok fazla duygu ile dolmuş gibi hissediyorum.

Tahrik hala damarlarımda uğulduyor, cildimi her küçük dokunuşa aşırı duyarlı hale getiriyor. Bohrir'i hiç kimseyi istemediğim kadar istiyorum, tıpkı onun benim için hissettiğini söylediği gibi. Çenemi kaldırıp dudaklarımı tekrar onun dudaklarına bastırmak, ikimizi de engelleyen o küçük ipi koparmak çok kolay olurdu.

Ama kıpırdamıyorum.

Arzu ve ihtiyat, gelecek için umut ve geçmişimden duyduğum korku arasında kalmış, olduğum yerde donup kalmışım.

Zihnimin bir kısmı ona öpüşmemi, pes edip istediğimi almamı, ihtiyatı bir kenara bırakmamı haykırıyor. Diğer kısmı ise, Bohrir'in şüphelendiği gibi, kontrolüm dışındaki başka bir duruma kapılmaktan korktuğum için tekrar kaçmamı söylüyor.

Çelişkili dürtüler arasında sıkışıp kalmış, sessizce ona bakıyorum ve sonra titrek bir nefes veriyorum.

O nefesin içinde hiçbir kelime yoktu, ama Bohrir yine de ondan bir anlam çıkarmış gibiydi. Geri çekildi ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına koydu. Vücudunun isteklerini bir kenara itmeye çalışırken yüzünde hayal kırıklığı veya sinirlilik görmeyi bekliyordum, ama bunun yerine gözleri şefkat ve merhametle doluydu.

"Biraz uyumalıyız," diye mırıldanır.

Aramızdaki gerginlik biraz azalınca hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. Artık biraz daha net düşünebiliyorum, bu iyi bir şey, ama onun kollarında olmanın verdiği hissi şimdiden özlüyorum.

"Evet. Bu muhtemelen iyi bir fikir." Başımı sallıyorum, sonra gece barınak olarak kullandığım sarkık dalları olan ağaca bakıyorum. Tüm vücudum o dalların altına sürünerek

yerde tek başıma kıvrılma fikrine tüm vücudum isyan ediyor ve bakışlarımı Bohrir'e çevirirken dudağımı ısırıyorum. "Seninle burada uyuyabilir miyim?"

Yüzünde yumuşak bir ifade belirir, keskin hatları yumuşar. "Elbette, kira'm. Senin yanında olmaktan daha çok istediğim bir yer yok."

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıp yanına yere yatırıyor. Ateş sönmeye başlamış, son birkaç alev titreyip dans ederken közler kırmızı renkte parlıyor. Eteğimi biraz düzelterek, ateş çukuruna dönük olarak yan yatarken aşağı doğru çektim. Bohrir'in iri vücudu arkamda uzanıyor, sıcak ve sağlam. Kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor ve kaslı vücudunu benimkine sarıyor.

Hâlâ sert. Penisinin kıcıma bastırdığını hissedebiliyorum ve her ne kadar ikimiz de bunu görmezden gelsek de, karnımda yine bir sıcaklık hissediyorum. Eş bağı konusunda tereddütlerim fiziksel arzuyla hiçbir ilgisi yok. Bohrir kadar beni çeken başka kimseyi düşünemiyorum. Beni tedirgin eden, bununla ilgili *diğer* tüm şeyler: bağıın gizemli doğası, ciddiyeti ve kalıcılığı, bana hissettirdiği şeylerin yoğunluğu.

Ancak bu yeni gelişmeyle ilgili endişeme rağmen, Bohrir'in yakınımda olması rahatlatıcı. Onun kollarında yatmak, sanki burada bana hiçbir kötü şey ulaşamazmış gibi, çok iyi geliyor.

"İyi geceler Willow," diyor derin sesiyle, sesi göğsünde titreşiyor.

"İyi geceler," diye fısıldıyorum.

Tamamen rahatlamam biraz zaman alıyor. Çok gerginim, onun yakınlığını, kokusunu ve saçlarımı okşayan nefesini çok içgüdüsel olarak hissediyorum. Ama bir süre sonra, belime doladığı kolunun güven verici ağırlığı ve vücudundan benimkine akan sıcaklık yavaş yavaş kaslarımı gevşetmeye başlıyor.

Uzun bir günün yorgunluğu beni ele geçirir ve ateş çukurundaki son közler sönmüş gözlerimi kapatırım.

Bohrir'in kollarında sıkıca sarılmış olarak, hızla uykuya dalıyorum.

WILLOW'UN NEFESİ derinleşir ve düzelir, sonunda uykuya dalar, vücudu benimkine yaslanır. Kucaklamama o kadar mükemmel uyuyor ki, benimkine kıyasla narin ve küçük vücudu çok hassas.

Gençken, çoğu arkadaşımın neredeyse bir baş daha uzun olduğum için bazen pişmanlık duyardım. Boyum, savaşçı olarak eğitim almamın benim için bu kadar bariz bir seçim olmasının nedenlerinden biriydi ve iri, kaslı vücudum nedeniyle belli bir şekilde algılanmaya alıştım, ama bunu hiç sevmedim.

Ama ilk kez, bu beni hiç rahatsız etmiyor. Çünkü ben bir savaşçıdan daha fazlası olmak için doğdum.

Willow'un koruyucusu olmak için doğdum.

Dudaklarının dudaklarımdaki hatırası, öpüşürken göğsünü bana sıkıca bastırması, sikimi yeniden zonklatıyor. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve onu böyle iffetli bir şekilde kollarımda tutmak, ruhumun derinlerinde bir yerleri yatıştırmasaydı tam bir işkence olurdu. Kasıklarımdaki acıyı görmezden gelmek ne kadar zor olsa da, hiçbir şey için eşimi kollarımdan bırakmazdım. Sanki tam olması gereken yerdeymiş gibi hissediyorum.

Bir süre sonra, hafifçe uykuya dalmaya başlıyorum, uykuya dalıp uyanıyorum. Ormanın düşük sesleri etrafımızı dolduruyor ve ben su yaratığı veya başka bir tehdidin belirtisi için uyanık kalıyorum.

Kulağıma yeni bir ses geldiğinde, gözlerim birden açılır.

Willow yine uykusunda konuşuyor.

"...onu buldum," diye mırıldanır, sözleri yanağını dayadığı eli tarafından biraz boğuklaşır. "Max... buraya gel, oğlum..."

Kaşlarımla çatılır ve onun sözlerini kafamda tekrarlar, onları hatırlamaya kararlıyım.

"Aferin oğlum," diye fısıldar sessizce ve sesindeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyorum.

Dün geceki rüyası onu biraz üzmüş gibi görünüyordu, ama bu rüya onu mutlu etmiş gibi. Onun konuşmasını dinlerken, yüzümde yayılan gülümsemeye engel olamıyorum, her nüansı ve detayı not alıyorum. Sesi biraz kesik kesik ve bazı kelimeler tamamen anlaşılmaz - ya anlaşılamayacak kadar bozuk ya da belki de beynimize yerleştirilmiş çevirmen çiplerinin yorumlayamadığı kelimeler.

Sonunda sessizleştğinde nefesimi tutuyorum, tekrar konuşacak mı diye bekliyorum, ama rüya geçmiş gibi görünüyor.

Kolumu belinden çekip, yüzünden birkaç koyu kırmızı saç telini nazıkçe çekiyorum. Loş yıldız ışığında neredeyse siyah görünüyorlar, soluk teniyle çarpıcı bir kontrast oluşturuyorlar.

"Hatırlayacağım, kira'm," diye fısıldıyorum, sessiz sözlerimle onu uyandırmamaya dikkat ederek.

Bu güzel kadın yürüyen bir bilmece, kendisi için bile bir gizem.

Yine de, zihninde gömülü olan sırların, onun düşündüğünden daha yüzeye yakın olduğunu ummaktan kendimi alamıyorum.

Şafak sökmeden önce derin bir uykuya dalıyorum ve güneş ufukta yükselmeye başladığında tekrar uyanıyorum. Willow da benim gibi artan ışıkla uyanıyor ve sırtını bana sürtünce penisim hemen sertleşiyor. Zaten sertleşmişim, ama şimdi penisim çelik gibi sertleşir ve vücudumun kontrolünü geri kazanmaya çalışırken dişlerimi sıkarım. Willow ile daha fazla zaman geçirmeyi umuyorum ve o yanımda olduğunda her seferinde büyük bir ereksiyon yaşamak son derece rahatsız edici olacaktır.

Ama yine de, bu konuda yapılacak çok fazla bir şey olduğunu sanmıyorum. Onun benim eşim olduğunu fark etmeden önce bile ona derinden çekiliyordum ve bağın eklediği çekim gücüyle, onun yaptığı her küçük harekete uyum sağladığımı fark ettim.

O bana biraz daha sertçe sürtünürken, uykudan yavaşça uyanırken vücudu bilinçsizce hareket ederken, işkence gibi bir ecstasy ile neredeyse inleyeceğim. Tamamen uyanınca, benim penisimin arkasına bastırıldığını hissedince, kısmen şaşkınlık, kısmen de tahrik olmuş bir ses çıkarır. Benden biraz uzaklaşır, sonra kollarımda bana dönerek yüzünü bana çevirir, koyu yeşil gözleri uykulu bir yumuşaklıkla bakar.

"Günaydın," diye fısıldadı.

"Günaydın, benim kira'm."

Onun sözlerini ona tekrar ediyorum, eşime bu kadar yakın uyanmanın basit zevkine gülümsüyorum. Sabahları ilk gördüğüm şeyin onun yüzü, ilk duyduğum şeyin de sesi olmasını seviyorum.

Bir anlığına bana gülümser, sonra ifadesi değişir, yüzünde bir bulut geçer.

"Seninle köye dönmemi isteyecek misin?" diye mırıldanır, alt dudağını ısırarak. "Artık eş olduğumuzu bildiğine göre?"

"Hayır."

Bu kelime tereddüt etmeden kolayca ağızından çıkıyor. Voxeran yerleşiminden ayrılırken verdiğim karar hala geçerli. Hatta, bu karara eskisinden daha da bağlı hissediyorum.

"Hayır," diye tekrar ediyorum, elimi Willow'un kalçasına koyarak. Dokunuşumla hafifçe titriyor ve midem sıkışıyor. "Seni korumayı planladığımı ve sen istemediğin sürece seni köye geri döndürmeyeceğimi söylemiştim. Sen fikrini değiştirmediyse, ben de değiştirmedim." O anı biraz hafifletmek umuduyla gülümsüyorum. "Ayrıca, sana Nuthora'nın vahşi doğasında hayatta kalmak için bildiklerimi öğretmeye söz verdim ve dün planlanmamış ve çok *ileri düzeydeki* birkaç dersi atladığımız halde, sana göstereceklerim daha var."

Umduğum gibi gülümser, burnunu kırıştırırken yüzündeki endişe kaybolur. "Evet. Hayatta kalma konusunda biraz hızlı bir ders oldu. Ama daha fazlasını öğrenmek istiyorum."

"Güzel." İsteksizce oturuyorum, vücudumun ona yaslandığı mükemmel kıvrımları şimdiden özlemişim. Omuzlarımı gererek başımı ona doğru eğiyorum. "Bugün sana bazı temel tuzaklar ve kapanlar gösterebilirim diye düşündüm. Ne dersin?"

Gözlerinde heyecanlı bir parıltı belirir ve coşkuyla başını sallar. "Harika olur."

Her zaman öğrenmeye çok hevesli görünüyor, zaten etkileyici olan becerilerine yeni beceriler ve bilgiler eklemekten heyecan duyuyor. Bunun belki de kısmen kayıp anılarının bir sonucu olduğunu düşünüyorum. Eski anıları ve deneyimleri olmadan, bunun yerine yenilerini oluşturmaya güveniyor.

"Önce kahvaltı yapalım," diyorum ona, ayağa kalkıp ona yardım etmek için elimi uzatarak. "Sonra işe koyuluruz."

Kamp alanımızın yakınında, sabah yemeğimizi hızlıca topluyoruz. Bu ormanlık alanın diğerlerinden daha güvenli ya da daha az güvenli olmadığını biliyorum, ama burası bizim ana üssümüz, aşına olduğumuz bir yer haline geldi.

Topladığımız meyveleri yiyip doyduktan sonra, dün Willow yaralarımı sararken oturduğum aynı kütüğün üzerine oturuyorum. Bu sabah yaralarımı tekrar kontrol etmekte ısrar edince, direnmiyorum. Herhangi bir nedenle ellerinin üzerimde olmasını seviyorum ve benim için endişelenecek kadar değer verdiği için mutluyum.

Göğsümdeki sıyrıklar güzelce iyileşiyor ve ön kolumdaki yaralar hala hassas ve açık olsa da, şişlik veya enfeksiyon belirtisi yok. Willow şakaklarımdaki çürüğü de nazıkçe dürtüyor, dudaklarını büzerek başını sallıyor.

"Kaç kişi yanlışlıkla eşinin kafasına sopayla vurmuştur?" diye yüksek sesle merak ediyor ve burnunu kırıştırıyor.

Bunun üzerine içimden kakhaha patlar. Willow beni şaşırtmayı iyi bilir — sadece sopayla değil, söylediği sözlerle de. Artık benim yanımda utangaç ve çekingen davranmadığına göre, keskin bir mizah anlayışı olduğunu fark etmeye başlıyorum.

Kafamı sallarken kakhaham bir kıkırdamaya dönüşür. "Fazla değil, sanırım. Ama sorun değil. Bu, hikayemizi benzersiz kılıyor."

Willow gözlerini devirir, ama bana gülümser. "Bu da bir bakış açısı, sanırım." İyileştigiime ikna olarak, doğrulur ve ellerini silkeler. "Tamam. Sırada tuzaklar mı var?"

"Tabii ki."

Çantamdan birkaç eşya alıyorum ve ihtiyacımız olan diğer malzemeleri çevremizdeki ormandan topluyoruz. Başlangıçta ona en basit tuzağı öğretmeyi planlıyorum, becerileri geliştikçe daha karmaşık tuzaklara geçeceğiz. Ateş çukurunun yanında onun yanında oturarak, tuzağı yapmak için ince sarmaşıklarla çubukları birbirine bağlamayı gösteriyorum. Hareketleri hissetmek için tekniği kendi başına denemeden önce beni bir süre dikkatle izliyor.

Onu izliyor, gerektiğinde tavsiyelerde bulunuyorum ve bakışlarım elindeki yarı bitmiş tuzaktan yüzündeki konsantre ifadeye kayarken, dün gece mırıldandığı sözler aniden aklıma geliyor. Ona henüz bundan bahsetmedim, başka şeylere odaklanmıştık.

"Dün gece yine uykunda konuştun," diyorum Willow'a.

Gözleri benimkilere doğru kayıyor, gözleri büyülüyor. "Öyle mi? Ne dedim?"

"Yine Max adını söyledin." Tereddüt ediyorum, sözleri zihnimde tekrar edip ona tekrarlamadan önce, her cümleyi tam olarak doğru söylediğimden emin olmak için. O dikkatle dinliyor, konsantre olmak için alnını kırıştırarak gözlerini biraz kısıyor.

"Birkaç şeyi birden fazla söyledin," diye ekledim. "Birkaç kez 'iyi çocuk' dedin."

"Aferin sana..." Sözcüklerin dilinde nasıl durduğunu dener gibi yavaşça konuşuyor. "Aferin sana."

"Evet." Onu cesaretlendirmek için başımı salladım, gözlerimi onun yüzüne sabitleyerek.

"Aferin oğlum," diye fısıldadı. "Max." Sonra hareketsiz kaldı. "Aferin oğlum... Max. Aferin oğlum, Max!"

Willow'un ağzı açık kalır, yüzünde şaşkın bir sevinç ifadesi belirir

"Ne oldu?" diye sorarım, kalbim daha hızlı atarken ona doğru eğilirim.

"Max... benim köpeğimdi."

Willow'un yeşil gözleri parıltıyor, kirpiklerinden damlayan gözyaşları . Bir an için, bu açıklamanın onu daha da incittiği düşüncesiyle göğsüm sıkışır, ama sonra yüzünde geniş bir gülümseme yayılır.

"Onu *hatırlıyorum*," diye fısıldar. "Kahverengi tüyleri ve alnında beyaz bir lekesi vardı."

Hala şaşkın görünüyor, ama neşeli bir sesle gülüyor. Yarısı bitmiş tuzağı yere bırakıp, ellerini başının iki yanına koyuyor ve sanki daha fazla anıyı ortaya çıkarmak istercesine şakaklarını ovuşturuyor.

"Köpeğin mi?" diye soruyorum, bu sorunun da onun anılarını canlandırmasına yardımcı olacağını umarak.

"Evet." Gözleri biraz odaklanmamış ve kesin bir şekilde başını sallar. "Evet. Köpekler, insanların Dünya'da beslediği bir tür evcil hayvandır ve Max benim köpeğimdi. Ama *son zamanlarda* değil. Sanırım ben küçükken. Ben büyürken benim köpeğimdi."

"Onu kaybettin mi?" diye soruyorum. Dün geceki rüya mutlu görünüyordu, ama önceki gece Max'i bulmaya çalıştığına dair bir şeyler mırıldanırken sesindeki üzüntüyü hatırlıyorum.

Willow'un gözleri yine büyüdü ve iki elini ağzına kapattı.

"Evet!" Bu kelime avuç içleriyle biraz boğuk çıkıyor, ama gözlerinde yanan heyecanı görebiliyorum. "Çok üzgündüm ve korkmuştum, onu bir daha göremeyeceğimden korkuyordum. Biz..." Tereddüt ediyor, ellerini indiriyor ve yüzünde yoğun bir ifade belirliyor. "Mahalleye posterler astık. Ve biri onu buldu ve bize geri getirdi. Çok mutlu olduğum için ağladığımı hatırlıyorum, yüzümü onun kürküne gömüp ona sıkıca sarıldım."

Elini tutup, bulaşıcı heyecanı beni de sararken, nazikçe sıkıyorum. "Sen 'biz' derken, kimleri kastediyorsun? Başka birini hatırlıyor musun?"

"Ben..." Dudakları buruşur, gözlerini sıkıca kapatır. "Ben..." Bu sefer konuşmadan önce daha uzun bir duraklama olur, sonra başını sallar. "Hayır. Hatırlayamıyorum."

Kalbim sıkışır. Onu sakinleştirmek için başparmağımla elinin sırtını okşarım. "Üzgünüm, kira'm."

Gözleri birden açılır, parlak yeşil irisleri ışıldar. Yanaklarının üstünde iki renkli leke belirir ve başını şiddetle sallar. "Üzülme. Bir şey *hatırladım!* Diğer şeyler hala bulanık olsa da, bu çok net bir şekilde aklımda. Max'i hatırlıyorum." Titrek bir nefes alır ve geniş bir gülümsemeyle, "Haklıydın. Her şey hala orada, zihnimin bir köşesinde gömülü. Geçmişim yok olmadı, sadece gizlendi. Ve bugün, senin sayende onun bir parçasını ortaya çıkardım."

Bu anda her zamankinden daha güzel ve savunmasız görünüyor ve ona doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırmak için neredeyse dayanılmaz bir istekle doluyorum. Eşime gülümseme nedeni vermek hayatımın amacı haline geldi ve yüzündeki saf duygu göğsümün derinliklerinde bir şeyleri harekete geçiriyor.

"Bana Max hakkında daha fazla şey anlat," diye nazikçe ısrar ediyorum. "Hatırladığın her şeyi. Bilmek istiyorum."

Willow bir an düşünür, sonra anılarını sıralarken sessiz ve kesik kesik bir sesle konuşur.

"Koyu kahverengi gözleri vardı. Yemek için yalvarırdı ve bir şey istediğinde gözleri kocaman olurdu. Sarkık kulakları vardı ve koştuğunda kulakları yukarı aşağı sallanırdı." Kıkırdar. "Bunun çok komik olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

Willow konuşmaya devam ederken, dalgın bir şekilde başını omzuma yaslar, eli hala benim elimde sıkıca tutunmuştur. Bu, kalbimi kabartan, güven ve samimiyet dolu bir harekettir ve ben,

Asla tanıdığım başka bir kadına karşı böyle hissetmemiştim — hiç bu kadar güçlü bir şefkat, koruma içgüdüğü ve arzu karışımını aynı anda içimde hissetmemiştim.

Uzun bir süre öylece oturduk ve Willow yeni geri kazandığı anıları hakkında paylaşacak detayları bitirdiğinde, ona gösterdiğim tuzağı yapmaya geri döndük. Her zamanki gibi derse yoğun bir şekilde odaklandı, yüzünde ondan beklediğim kararlılık açıkça görünüyordu.

Ama ifadesinde başka bir şey daha var.

Her zaman orada olmayan bir şey. Öyle güzel ki, neredeyse nefesimi kesiyor.

Umut.

SOĞUK BİR BURUN elime sürtünüyor ve ben heyecanlı kahverengi gözlere bakıyorum. Max parmaklarımı yalamadan önce dilini ağzından dışarı çıkarıyor ve ben ıslak öpücüklerinden kaçmak için elimi çekerek kıkırdıyorum.

Heyecanı hiç azalmadan, küçük bir havlama çıkarır ve benden uzaklaşır, kulakları çırpınarak çimlerin üzerinde koşar. Bir çubuk alır ve başını ileri geri sallar, kuyruğunu sallayarak daireler çizerek zıplar.

Yüzümde bir gülümsemeyle onu birkaç dakika izledikten sonra, köpeği arka bahçede oynamaya bırakarak eve geri dönmek için arkamı dönüyorum.

Evin içi garip bir şekilde bulanık ve belirsiz, ama sanki evin düzenini iliklerime kadar biliyormuşum gibi, hiç yanılmadan içinden geçiyorum. Küçük şeyler dikkatimi çekiyor: koridordaki parlak renkli halı, üzerinde taze kesilmiş çiçeklerin bulunduğu küçük masa ve hemen önünde minderli bir koltuk bulunan devasa pencere.

Evin bu bölümlerinden geçerken kendimi biraz yavaşlarken buluyorum, zihnimin bir kısmı bunun bir rüya olduğunu biliyor ve bana dikkatimi vermeme, hatırlayabildiğim her şeyi hatırlamamı söylüyor. Kitaplarla dolu bir kitaplık dikkatimi çekiyor ve kitapların başlıklarını okuyamıyor olsam da, parmaklarımla kitapların sırtlarını okşarken içimde bir duygu dalgası yükseliyor.

Rahatlık.

Mutluluk.

Ev.

Kalbim biraz daha hızlı atıyor ve kitaplığı geride bırakarak evin derinliklerine doğru ilerliyorum, parmaklarımı duvarlara, mobilyalara ve kapılara dokunmak için uzatıyorum. Bazen dokunduğum şeyler daha net bir şekilde odaklanıyor, bazen de odaklanmıyor, ama yine de göğsümde biriken duygular gittikçe güçleniyor.

Bu evdeki her şeyi tanıyor olsam da olmasam da, hepsi bana tanıdık geliyor.

Hepsi evim gibi geliyor.

Koridordan mutfak olması gereken büyük bir odaya giriyorum ve bakışlarım odanın bir tarafındaki lavabo ve tezgaha kayıyor. Biri tezgahın başında duruyor, sırtı bana dönük, pencereden dışarı bakıyor. Gri saçları, sırtının ortasına kadar uzanan bir örgüye dolanmış, üzerinde basit bir kazak ve bir çift kot pantolon var.

Nefesim kesiliyor ve kapının içinde donup kalıyorum, sanki nadir bir vahşi hayvana rastlamışım ve onu korkutup kaçırmaktan korkuyormuşum gibi. Kadının yüzünü görmek için can atıyorum, ama bana sırtı dönük olsa da kim olduğunu biliyorum. Ona dokunmasam bile, onunla olan duygusal bağımı hissedebiliyorum. Göğsümü o kadar dolduruyor ki, neredeyse nefes alacak yer kalmıyor ve sonunda konuşabildiğimde sesim boğuk bir fısıltı oluyor.

"Büyükanne?"

GÖZLERİM AÇILIYOR, kalbim göğsümde hızla atıyor. Karanlık beni sarıyor, rüya yavaşça kaybolmaya başlarken yukarıdan loş yıldız ışığı parlıyor.

Kafamda rüyayı tekrar tekrar gözden geçiriyorum, hatırladığım her şeyi olabildiğince çok kez tekrar ediyorum, küçük detaylar kaybolmadan zihnime kazımak için.

O benim evimdi.

Köpeğim.

Büyükannem.

Bundan eminim.

Neden ilk olarak yıllar öncesine, Dünya'da küçük bir kızken yaşadığım anılar geri gelmeye karar verdiğini bilmiyorum, ama umurumda da değil. Yine de onlara tutunuyorum, o kadar heyecanlıyım ki nefes alamıyorum.

Bohrir'in kolu belime dolanmış, göğsü sırtıma yaslanmış ve vücudu arkamda sıcaklığını hissettiriyor. Dün gece de, önceki gece olduğu gibi, ateşin kalıntıları önünde uykuya daldık ve başımı döndüren mutluluk beni sararken, onun kollarında dönmeden duramıyorum.

Ben daha bir şey söylemeden gözleri açılıyor, ki bu beni şaşırtmamalı. O eğitilmiş bir savaşçı ve bu gezegende, çevredeki ormanda gizlenen tüm potansiyel tehlikelere karşı uyanık,

hafif uyuyan biri olacak kadar uzun süre yaşamış ve çevredeki ormanda gizlenen tüm potansiyel tehlikelere karşı uyanık.

"Ne oldu?" diye soruyor, ben omuzlarından tutup yanıma çekmeden önce yarı oturur pozisyona geçiyor.

"Kötü bir şey yok. Sorun yok," diye aceleyle fısıldarım. "Seni uyandırdığım için üzgünüm, ben sadece... yine bir rüya gördüm."

"Öyle mi?" Yüzündeki ifade anında uyanık hale gelir ve bu, kalbimin çarpmasına neden olur. Benim kadar benim hafızamı geri kazanmamla ilgileniyor gibi görünüyor ve benim her bir anıma olan ilgisi, onları bir şekilde hatırlamamı kolaylaştırıyor. Sanki onları paylaşacak birinin olduğunu bilmek, zihnimdeki karanlık denizin hazinelerini daha isteyerek serbest bırakmasını sağlıyor gibi.

Rüyadan hatırlayabildiğim her şeyi ona anlatıyorum, yavaşça konuşuyorum ve aklıma yeni detaylar geldikçe birkaç kez geri dönüp tekrar ediyorum. Bohrir tüm bu süre boyunca sessiz kalıyor, büyük avucunu kalçama koymuş ve bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor. Karanlıkta, irislerinin mormavisi, kedi gibi siyah göz bebekleriyle neredeyse birleşiyor ve gözleri dipsiz birer havuz gibi görünüyor.

Konuşmam bittiğinde, dudaklarında bir gülümseme belirir ve tüm Voxeranların sahip olduğu uzun köpek dişleri hafifçe görünür.

"Bu inanılmaz, kira," diye mırıldanır. "Aileni bulmuşsun."

"Evet." Heyecan hala içimi kaplamışken başımı salladım. "Çok garip. Yüzünü göremedim ama o kadını *tanıyordum*. Onun büyükannem olduğundan eminim, görünüşünden değil, saçlarından, kıyafetlerinden ya da başka bir şeyden değil, onun yanında hissettiğim duygudan dolayı."

"Nasıl hissettirdi?"

"Sevildiğimi," diyorum basitçe. "Sakinleştiğimi. Güvende olduğumu."

"Güzel." Bohrir'in sesi düşük, derin ve sessiz bir gürültü gibidir. "Bu duyguları hissetmeyi hak ediyorsun ve hayatının bir bölümünde bunları hissettiğini bilmek beni mutlu ediyor."

Muhtemelen hayatımın güvenli hissetmediğim veya önemsenmediğim tüm kısımlarını düşünüyordu - Gornok ve adamlarıyla geçirdiğim zamanları - ve ben gözlerimden yaşlar süzülürken başımı salladım.

"Bazen merak ediyordum," diye fısıldayarak itiraf ediyorum. "Dünya'daki hayatım korsanlarla geçirdiğim zamanlar kadar kötü müydü, yoksa daha mı kötüydü? Bu yüzden mi onu hafızamdan silmişim? Bütün bunlar olmadan önce kim olduğumu bilmemek daha mı iyiydi, geçmiş i gömülü bırakmak daha mı iyiydi?"

Boğazım düğümlenir ve aniden oluşan yumruyu aşmak için konuşmak için çaba sarf etmem gerekir. "Ama hayatım kötü değildi. İyiydi. Dünya'da beni önemseyen insanlar vardı. Beni seven insanlar."

Bu sözleri yüksek sesle söylemek onları daha gerçek kılıyor ve içimi yeni bir duygu dalgası kaplıyor. Ne yaptığımı düşünmeden, bu dalganın beni sürüklemesine izin veriyorum, Bohrir'in sıcak, sağlam vücuduna yaslanıp çenemi kaldırarak dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Muhtemelen ani hareketimden şaşırarak bir saniye boyunca kaskatı kesildi, ama sonra kolunu belime doladı ve beni vücuduna daha da sıkı çekti. Dudaklarını benim dudaklarımın üzerine eğerek, dilini ağzıma sokarken öpücüğümü açgözlülükle karşıladı.

Bu adamla ilk ya da ikinci kez öpüşmüyorum, ama bu öpücük diğerlerinden daha yoğun. Ona olan arzumun tatmin olması yerine, paylaştığımız her öpücük onu daha da artırıyor, ta ki bedenim onu daha fazla tutamayacak hale gelene kadar.

Avuç içlerim göğsüne dayanıyor, parmaklarım kıvrılıyor ve tırnaklarım onun cildine hafifçe batıyor, ben de ağzına inleyerek.

Bohrir inleyerek sırt üstü yuvarlanır ve beni de beraberinde getirir, böylece geniş vücudunun üzerine uzanırım. Bacaklarım otomatik olarak kalçalarının iki yanına düşüyor ve tüm ağırlığım onun üzerindeyken, vücutlarımız arasında kalın penisinin şişkinliğini hissedebiliyorum. Beni birkaç saniye öptüğü için tamamen sertleştiğini bilmek, içimi heyecanla dolduruyor, cildimi elektrikliyor ve klitorisimi zonklatıyor.

Ona bu şekilde dokunmak, öpücüklerinde ve okşamalarında kendimi kaybetmek inanılmaz derecede iyi geliyor ve bir kez olsun durmak istemiyorum. Bohrir ile aramızdaki duyguların seline kendimi atmak korkutucu olsa da, uzaklaşmak istemiyorum.

Belki de bunun nedeni rüyamdır. Çünkü sonunda kim olduğumu daha iyi anladığımı hissediyorum.

Belki de bu, içgüdülerimin bana bunun doğru olduğunu haykırdığında onlara güvenmemi kolaylaştırıyor.

Bunun *gerçek* olduğunu.

"Willow," diye nefes nefese Bohrir, sonunda kollarını benden çekip omuzlarımı kavradı ve dudaklarını dudaklarımdan ayırdı.

Ne söyleyeceğini biliyorum. Daha önce bana söylediği şeyi tekrarlayacak, birlikte yatmanın bağımızı güçlendireceğini ve beni bu şekilde tuzağa düşürmek istemediğini söyleyecek.

Ama ben tuzağa düşmüş hissetmiyorum.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, kendimi tamamen özgür hissediyorum. Ne istediğimi biliyorum ve her ne kadar zor olsa da, bunu elde etmekten korkmuyorum.

"Bohrir..."

O benim adımı söylediği gibi ben de onun adını mırıldandım, ellerimi göğsüne koyup kollarımı düzelterek, hala onun üzerine oturmuş halde oturdum. Yıldız ışığı güçlü, keskin hatlı yüzüne vururken bana bakarken çok yakışıklı görünüyordu. İnci mavisi teni loş ışıktaki neredeyse parıltıyor gibiydi ve kolları ve gövdesinde kıvrılan beyaz izler hafif bir parıltı yayıyordu.

"Çok yakışıklısın," diye fısıldıyorum, bir elimi göğsünden kaldırıp yüzünün hatlarını izliyorum.

Bohrir altımda titriyor, göz kapakları kapanırken penisi aramızda zonkluyor. Avucumun altında, göğsü derin nefeslerle inip kalkarken kalbi ağır bir ritimle atıyor.

"Senin gibi birini hiç tanımadım," diye devam ediyorum. Dudaklarımdan yarım bir gülümseme dökülüyor ve ekliyorum, "Dünya'daki zamanımı pek hatırlamasam da, bunu söylemek yanlış olmaz. Çünkü evrende senin gibi çok fazla erkek *olduğunu* sanmıyorum, Bohrir. Çok güçlüsün, çok büyük bir güce sahipsin. Hayatında istediğini alıp, istediğini yapabilirsin ve kimse seni durduramaz. Ama sen bunu yapmıyorsun. Sen tanıdığım en nazik insanlardan birisin."

Yutkunur ve boynundaki kalın, kabartılı kasların hareketini izlerim. Aniden o kaslara dudaklarımı bastırma, dilimi onun teninde gezdirmeye isteği duyarım ve tıpkı az önce olduğu gibi, beni sürükleyen duygu dalgasının beni ileriye götürmesine izin veririm.

Eğilip, boynunun omzuyla birleştiği yumuşak kıvrımı öperim. Bohrir'in buna karşılık verdiği ses o kadar düşük ki neredeyse duymuyorum, ama avucumda titreşimini hissedebiliyorum. Dilimi çıkarıp onu tatmak için dişlerimi de hafifçe derisine sürterek nefesim hızlanır.

"Willow." Bohrir'in sesi zımpara kağıdı gibidir ve kalçalarımı sıkıca kavrar, parmakları sertleşir. "Yapamıyorum... slanch, kendimi tutmaya çalışıyorum ama yapamıyorum..."

"İstiyorum," diye mırıldanıyorum, kendi sesim de boğuklaşıyor, omzunu ısııyorum, kalçaları benimkine doğru yukarı doğru sıçırıyor. "Bana

bana karşı çok dikkatli davrandın ve bu benim için çok önemli. Ama şimdi kendini tutmana gerek yok. Bunu istiyorum. *Seni* istiyorum..."

Altımda, Bohrir tamamen kaskatı kesildi. Bir an için nefes almayı bile bıraktı ve ben de hareketsiz kaldım, yanlış bir şey mi söyledim yoksa beni anlamadı mı diye merak ettim.

Sonra kollarını bana doladı ve pozisyonlarımızı o kadar hızlı değiştirdi ki, sırt üstü nazikçe yatırılmadan önce karanlık orman etrafımda bulanıklaşmış gibi göründü. Bohrir'in kaslı vücudu benimkinin üzerinde dururken, alev alev yanan gözleriyle bana bakıyordu.

"Emin misin?" diye sorar, işaretlerinin parlaklığı yoğunlaşır.

Beni teşvik eden inanılmaz duygu seli tekrar yükselir ve konuşmamı neredeyse imkansız hale getirir. Ama onun bu sözleri duymaya benim söylemeye ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacı olduğunu biliyorum.

"Evet." Başımı sallıyorum ve ekliyorum, "Eminim."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, Bohrir'in dudakları benimkilere yapışır. Bu öpücükte daha vahşi ve daha sınırsız bir şey vardır, sanki artık kendini tutmuyormuş gibi. Sanki aramızdaki eş bağı aktif hale geldiğinden beri, hatta belki de daha öncesinden beri, elde etmek için can attığı şeyi kendine izin veriyormuş gibi.

Bu en iyi şekilde ezici bir duygu ve ben kollarımı boynuna doluyorum, kısmen onu kendime yaklaştırmak için, kısmen de zevk beni fırtınalı bir deniz gibi sarsarken tutunacak bir şeye ihtiyacım olduğu için. Tüylü saçları kalın ve yumuşak, parmaklarımı ensesindeki saç tellerinin arasında gezdiriyorum, sonra daha aşağıya inip omurgası boyunca uzanan düğümlerin şeklini izliyorum.

Bohrir dudaklarıma karşı yumuşak bir şekilde homurdanıyor ve bu ses bana garip bir şekilde güç veriyor, sanki bu güçlü savaşçıyı dizlerinin üzerine çökertmişim gibi. Sanki sadece benim dokunmam onu neredeyse kırılma noktasına getirmiş gibi.

Kalçaları benimkilere sürtünüyor ve ben bacaklarımı daha da açarak bu teması kabul ediyorum. Klitorisim, onun penisinin her baskısında zonkluyor, sürtünme beni orgazma gittikçe yaklaştırıyor.

Ne kadar süre böyle devam ettiğimizi bilmiyorum, ama Bohrir geri çekildiğinde tamamen sersemlemiş hissetmem için yeterince uzun bir süre. Dudaklarım öpücüklerimizin şiddetinden karıncalanıyor ve nefes almayı unutmuşum gibi ciğerlerimi hava ile dolduruyorum.

Bohrir'in işaretleri her zamankinden daha parlak bir şekilde parlıyor ve parmak uçlarımla omzunu kesen kıvrımlardan birinin üzerinde gezdirdiğimde,

çenesini sıkıyor, burun delikleri genişliyor. Becerikli elleriyle üstümü tutan bağları çözüyor, deriyi çıkarıyor ve göğsümü serin gece havasına maruz bırakıyor.

Meme uçlarım sertleşir ve dikleşir, ama bunun nedeni soğuk değildir. Bohrir'in gözlerindeki ısıdır, bakışları vücudumda aşağı doğru kayarken. Nefesimi tekrar tutarım, oksijen ihtiyacı çoktan uzak bir anı haline gelir, onun bir sonraki hamlesini heyecanla beklerken.

Boğuk bir iniltiyle başını eğiyor ve dudaklarını göğsüme kapatıyor, meme ucumu dilini gezdirip derin bir nefesle emiyor. Ani bir duygu dalgası içimi kaplıyor ve sırtımı kamburlaştırırken ellerim saçlarına uzanıyor, avuçlarımla sıkıca tutuyorum.

Bohrir yine aç bir ses çıkarır, dikkatini diğer göğsüme verir, sonra ben başımı ileri geri sallarken tekrar diğer göğsüme döner.

Bu çok iyi geliyor, daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

Seks konusunda yabancı değilim, ama *bu*? Bu benim için tamamen yeni bir şey. Hiç bu kadar iyi seks yapmamıştım, sadece zevkli değil, aynı zamanda *dönüştürücü* olan türden. Kendini istenen, özel ve önemsenen hissettiren türden.

Bu bağımlılık yapıcı.

Bohrir meme uçlarımdan birini emdiğinde veya dişlerinin arasında nazikçe sürüklediğinde, içimde daha fazla ıslaklık birikiyor ve klitorisim gittikçe daha sert bir şekilde zonkluyor.

Onun bana böyle dokunmasını hiç istemiyorum, ama aynı zamanda dudaklarım onsuz boşlukta kalmış gibi hissediyor. Her yanım onu arzuluyor ve bir öpücük daha için o kadar açım ki, saçlarını nazikçe çekerek yukarı doğru hareket etmesini istiyorum. Sonunda bunu yaptığında, başımı yerden kaldırıp ona öpücük vermek için uzanıyorum ve dudaklarımı tekrar tekrar dudaklarına bastırarak kendi çaresizliğimi göstermeye izin veriyorum.

Bohrir, gürleyen bir hırıltıyla, nasırlı parmaklarını vücudumda aşağı kaydırıyor, belimin ve kalçalarımın hatlarını izliyor ve sonra elini bacaklarımın arasına kaydırıyor. Eteğim yine yukarı kaymış, bu yüzden aradığını bulmak için onu zar zor kenara itmesi yetiyor ve parmakları girişimi okşuyor, oradaki ıslaklığı toplayıp klitorisimin etrafında daireler çiziyor.

"Oh!" Omuzlarını tutuyorum, tırnaklarımı derisine batırıyorum, bacaklarım belini sıkıca sarıyor. "Bu his... oh!"

Bunu tarif edecek kelimelerim yok. Hiç kelimem yok. Kalçalarımı daireler çizerek, Bohrir'in dokunuşunun zevkini kovalamak için biraz yerden kaldırdım

ve o elini çekse bile, kalan his sinir uçlarımı karıncalandırıyor.

Parmaklarını dudaklarına götürüp üzerlerinde parıldayan uyarılmayı yalarken öpüşmemizi tekrar keser. Yüzüne ve beni *tadarken* ifadesindeki saf arzuya hayranlıkla bakarım.

"Çok tatlısın," diye mırıldanıyor, mor-mavi gözleri gece yarısı kadar karanlık.

Sonra tekrar vücudumda aşağı doğru kayıyor, ama bu sefer göğüslerimde durmuyor. Sıcak, ağzı açık öpücüklerini gittikçe aşağıya doğru sürdürüyor, göğüslerimin arasında ve karnımın çizgisinde dudaklarını gezdirirken eteğimi çözüyor.

Son kalan giysimi vücudumdan çekip çıkarırken bacaklarımın arasına yerleşir ve benim en mahrem yerime baktığını bilmek, damarlarımdan taze bir sıcaklık yayılırken midemi kıpır kıpır eder.

Daha önce kimse bunu yapmamıştı. Hafızamın büyük bir kısmı eksik olsa da, bundan eminim.

Beklerken dudaklarımı acı verecek kadar sert ısıırıyorum, vücudumdaki her kas beklenti içinde gerginleşiyor. Bohrir'in dilinin kıvrımlarımdan geçen ilk sıcak dokunuşu, içimden daha fazla heyecan fışkırtmasına neden oluyor ve o bundan hoşlanıyor gibi görünmeseydi, bu kadar ıslandığım için utanırdım. Beni içiyormuş gibi yalıyor, dili içime daha derine girerken burnunu klitorisime sürüyor.

Huzursuzca kalçalarımı yukarı doğru kaldırıp, can attığım yere daha fazla baskı uygulamaya çalıştığımda, o bu hareketi fark ediyor ve hemen tepki veriyor. Dili klitorisimi buluyor ve dudaklarımdan boğuk bir çığlık kopuyor.

Hırlayarak, iki eliyle uyluklarımı kavrar ve tüm dikkatini o hassas küçük yumruğa yoğunlaştırır, dilini sallayıp yalayıp daireler çizerek, ben onun altında hıçkırarak, nefes nefese kalana kadar devam eder.

"Lütfen, Bohrir," diye nefes nefese söylerim, ağzımı zorlayarak kelimeleri telaffuz ederim. "Lütfen, ben... ben boşalmam lazım. Çok yaklaştım, yapamıyorum..."

Söyleyebileceğim diğer her şey, o klitorisimi ağzıyla kapattığında ve nazıkçe emdiğinde, dili hala akıl almaz bir şekilde üzerinde kayarken, boğuk bir hıçkırıkla kaybolur.

Bu çok fazla.

Tam da ihtiyacım olan şey.

Kaçırdığım her şey.

Vücutum alev aldı, klitorisimden bir bomba patlaması gibi zevk fışkırdı. Uyluklarım gerildi, Bohrir'in tuttuğu yerlere bastırdı, çenem sessiz bir çığlık atarken açıldı.

O beni yalamaya devam ediyor, ben de boşalmaya devam ediyorum, dilinin her yeni hareketi orgazmı yeniden başlatıyor gibi, böylece orgazm devam ediyor ve devam ediyor. Baştan ayağa titriyorum, kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve nefesim kesik kesik geliyor.

"Bohrir," diye inledim. "Daha fazla. Lütfen."

DAHA FAZLA.

Eşim daha fazlasını istiyor.

Gurur ve arzu içimde, şiddetli bir kararlılıkla birlikte kabarıyor.

Willow'un uyarılmasının tadı ve kokusu, gergin kasları benim tutuşum altında hafifçe gevşerken, uyuşturucu gibi duyularımı dolduruyor.

Ben de daha fazlasını istiyorum. Yüzümü bacaklarının arasına gömmek ve onu yalamak, sonsuza kadar onunla ziyafet çekmek istiyorum. Hayatımın geri kalanında sadece bunu yapabilirsem, diğer tüm yiyecek ve içeceklerden memnuniyetle vazgeçerim.

Dilimi çıkarıp dudaklarımı yalarken, Willow'un kaygan uyarılmasının kalıntılarını topluyorum, arzu beni neredeyse alt üst ederken hafifçe titriyorum. Onun küçük yumruğunu tekrar yalamaya başlamak üzereyim, ama güzel Terran kadını saçımı daha sıkı tutuyor ve beni daha ısrarla yukarı çekiyor.

"Hayır, ihtiyacım var... *Sana* ihtiyacım var, Bohrir. Seni içimde hissetmeyi çok istiyorum. Lütfen. Buraya gel."

Çenemi sıkıyorum, son kalan irademle savaşıyorum. Sesindeki gerçeklikten şüphe yok ve sözleri üzerine sikim zonkluyor, uyarılmamla birlikte tohum damlaları peştamalımın derisine damlıyor.

Ama o bunu istese bile, dikkatli olmalıyım. Gücüm ve kuvvetim konusunda yanılmıyordum. Ondan çok daha büyüğüm, vücudum onunkine kıyasla çok daha sert ve iri, ve eşime olan arzusun gücü onu herhangi bir şekilde incitmeme neden olursa, kendimi asla affetmem.

Başımı kaldırıp onun ısrarına uyararak, ona doğru sürünerek geri dönüp kalçalarımı onun bacaklarının arasına yerleştiriyorum. Yıldız ışığı ve işaretlerimin parıltısı karanlıkta yüzünü aydınlatıyor ve gözlerindeki bakış beni neredeyse mahvediyor.

Onlarda gördüğüm sadece arzu değil, aynı zamanda *güven* de var. Bu güveni asla boşa çıkarmayacağım.

Onun yüzüne bakarken, onun görüntüsüne hayran kalmışken, Willow aramıza uzanır ve elini peştamalımın altına kaydırır. Parmakları, kendi uyarılmamla ıslanan derisiyle kalın penisimin üzerinde gezerken, yumuşak bir şekilde nefesini tutar.

Midem kasılır, testislerim yukarı çekilirken, vücudumla mücadele ederek burada ve şimdi boşalmamayı sağlarım. O, parmak uçlarıyla penisimin tabanındaki düğümü ve uzunluğu boyunca uzanan çıkıntıyı okşayarak, penisimin şeklini ve kıvrımlarını nazikçe keşfederken, bu çok iyi hissettirir. Vücudum, zar zor dizginlenen şehvetle titriyor, çenem o kadar sıkı kapanmış ki yanaklarım ağrıyor.

O benim penisi bırakıp peştamalımın bağlarını çözmeye çalıştığında, kendimi kontrol etmek için birkaç uzun nefes alıyorum. Sonra o deri parçayı atıyor ve aramızda hiçbir şey kalmıyor.

"Hiç..." Willow yutkunur, narin elini zonklayan penisimin etrafına sarar ve beni ıslak girişine yönlendirir. "Hiç kimseye karşı böyle hissetmedim. Hiç böyle olmamıştı."

"Ben de," diyorum, sesimin kısık çıkmasına izin vererek, sözlerimin doğruluğunu ona duyuruyorum. Çok az kadınla birlikte oldum ve o deneyimlerim bununla karşılaştırıldığında o kadar sönük kalıyor ki, hiç var olmamışlar gibi. Benim için var olan tek şey, bundan sonra *da* var olacak tek şey, şu anda kollarımda olan kadın.

Penisimin başı onun kaygan girişine dokunur ve o derin bir nefes alır, göğüsleri göğsüme bastırılır ve altımda kıvrılır. Bacaklarını belime dolandırır ve ben artık kendimi tutamam.

Kalçalarımı öne doğru itiyorum ve içine giriyorum, onu doldururken ıslak sıcaklığının beni sardığını hissediyorum. O kadar sıkı ki, iç kasları beni sıkıca kavıyor ve en dibine kadar girip ona sürtündüğümde, yumuşak bir inilti çıkarıyor. Penisimin tabanındaki düğümün, daha önce dilimi çok sevdiği noktaya sürtündüğünü fark ediyorum, bu yüzden çıkarmadan kalçalarımı biraz döndürüyorum ve ona orada daha fazla baskı uyguluyorum.

"Evet! Oh, evet!"

Onun zevk çılgılığı beni daha da heyecanlandırıyor ve ben yavaşça geri çekilip tekrar içine giriyorum, bu anın inanılmaz mükemmelliğinde kendimi kaybediyorum. Bu, hayal ettiğimden daha fazlası, umduğumdan daha fazlası — sadece onun içinde olma hissi değil, yakınlık, onun nerede bittiği ve benim nerede başladığının farkını kaybediyor olmam. Onun istekliliği ve sanki beni asla bırakmak istemiyormuş gibi bana sarılması.

Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Bu tanrının unuttuğu gezegene geldiğimizden beri uzun bir cinsel perhiz dönemi geçirdim ve ormanda yumruğumu sikime dolayarak bulduğum birkaç dakikalık rahatlama, bu zevkle karşılaştırıldığında hiçbir şey. Her itiş beni doruğa yaklaştırıyor ve kalbim göğsümde çılgınca atarken dişlerimi sıkıyorum.

Tamamen çekilip, penisimi Willow'un ıslak kıvrımlarından kaydırıyorum, sert küçük yumruğunu penisimin alt kısmıyla ovuyorum. Tekrar ona girip sonra çekilip kıvrımlarından kayıyorum, boşalmamı geciktirmek için böyle dönüşümlü olarak devam ediyorum.

Gözlerim aşağıya kayıyor ve vücudunun benim kalın penisimi içine almak için nasıl gerildiğini, cildinin bizim heyecanımızın birleşimiyle nasıl parladığını izliyorum.

Willow da aşağıya bakar ve nefesi kesilir. Sesi gergin bir şekilde mırıldanır, "Yine boşalacağım Bohrir. Çok yaklaştım. Benimle birlikte ol. Lütfen."

"Slanch."

Küfür kelimesini dişlerimi sıkarak söylerim, tekrar içine girerim ve sonra topuklarımın üzerine otururken kollarımı onun esnek vücuduna dolarım. Bu pozisyonda, benim kucağında oturuyor, benim penisim onun içine sonuna kadar girmiş, küçük göğüsleri benim göğsüme bastırılmış durumda.

Yine nefes nefese kalıyor, kalçalarını benimkilere doğru sallarken, duvarları benim etrafımda kasılıyor. Onun hareketini taklit ederek, birlikte bir ritim bulduğumuzda yukarı doğru hafifçe itiyorum. O benim altımda sırtüstü yatarken yaptığım kadar tam olarak içeri ve dışarı itemiyorum, ama önemli değil. Kalçalarını her salladığında, sıkı sıcaklığı dalgalanıyor ve penisimin etrafında sıkışıyor ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki, beni öldürebilir diye düşünüyorum.

"Tanrım," diye inledim. "Durma, kira'm. Ben de seninle birlikteyim. Ben de... oh, tanrım!"

Umutsuzca tutmaya çalıştığım boşalma bir anda patlak veriyor ve penisim titriyor, Willow'un kalçalarını kavrayıp onu olabildiğince derine sokuyorum. Kendi orgazmı geldiğinde başını geriye eğiyor ve ben yüzümü boynuna gömüyorum, dalga dalga gelen zevk beni sararken oradaki sıcak, yumuşak cildi yalayıp yutuyorum.

Sonunda nefesimi toparlamaya başladığımda, penisim hala onun içinde zayıf bir şekilde atıyor ve uyarılmamın son damlasını da onun kanalına boşaltıyorum. Ateşli dudaklarım boğazının derisini dolaşıyor ve bir anda, ona daha önce söylediğim her şeyin doğru olduğunu fark ediyorum.

daha önce ona söylediğim her şeyin doğru olduğunu anlıyorum. Aramızda olanlar bağımızı sağlamlaştırdı.

Willow ile olan bağım şimdi her zamankinden daha güçlü görünüyor, o kadar derin bir bağ ki, onu koparmak bir uzvumu koparmak kadar acı verici olurdu.

Onun için her şeyi yaparım, diye düşünürüm sersemlemiş bir halde. *Onun için canımı veririm.*

Nazikçe eğilip Willow'u tekrar sırt üstü yatırıyorum, penisim hala onun içindeyken üzerine uzanıyorum. Orgazmımın kör edici zevki azalmış olsa da, henüz bu bağ, eşime tamamen bağlanmış olmanın mükemmelliğini bırakmaya hazır değilim. Bir elimi başının yanına koyup, kolumla ağırlığımı destekleyerek yüzünden birkaç koyu kırmızı saç telini geriye doğru çekiyorum.

"İyi misin?" diye sessizce soruyorum.

Bana gülümser, nefesini düzenlemeye çalışırken göğsü inip kalkar. "İyiden de öteyim. Ben... muhteşemim."

"Evet, öylesin."

Dayanamayıp başımı eğip dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırıyorum, o yumuşakça gülerken bir öpücük daha alıyorum. Büyük bedenimin ağırlığını göz önünde bulundurarak, dikkatlice içinden çıkıp yanına uzanıyorum ve onu sahiplenircesine bedenime sarıyorum. Yüzlerimiz o kadar yakın ki burunlarımız neredeyse birbirine değiyor ve karanlıkta gözlerine bakıyorum, orada gördüğüm her şeye hayran kalıyorum.

"Böyle olabileceğini bilmiyordum," diye mırıldanır ve gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını silmeden önce gözlerinin hafifçe parladığını görürüm. "Seks bu kadar... iyi hissettirebilir mi?"

Onun daha önce ne tür deneyimler yaşadığını düşününce kalbim acı bir şekilde sıkışıyor ve şu anda en çok istediğim şey, Gornok'un burada olması ve onun kafasını çıplak ellerimle koparabilmem.

Öfkeyle vücudumun gerildiğini hissediyorum ve onu gevşetmek için elimden geleni yapıyorum. Gornok şu anda burada *değil*. Burada olan tek kişi benim eşim ve o benim öfkeme ihtiyaç duymuyor, onun adına olsa bile.

"Senin yaşadıklarını ben yaşamadım," diye mırıldanıyorum. "Ama sana şunu söyleyebilirim, benim için de daha önce hiç böyle olmamıştı. Seni kelimelerle ifade edilemeyecek kadar arzuluyorum, Willow. Kalbim, zihnim ve bedenim seni eşit derecede arzuluyor."

Yutkunur, boğazındaki nabız benim bakışlarımı tutarken titrer. "Ben de. Bu... çok yoğun." Tereddüt eder, sonra başını sallar ve iç çeker. "Gornok ve adamları beni yakaladıktan sonra, onlarla birlikte Nuthora'da mahsur kaldığımda ve kaçma umudumun gerçekten olmadığını anladığımda, hayatta kalmak için kalbimin etrafına duvarlar ördüm. İyi ya da kötü, her türlü duyguyu kendimden uzaklaştırdım çünkü duygusuz kalmak, delirmemek ya da tüm umudumu kaybetmemek için tek yoldu. Ve işe yaradı. Hayatta kaldım. Atlattım."

Söylediği her kelimedede hüznün yankılanıyor ve ben onu biraz daha kendime çekiyorum. Yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor, benim ona sarıldığım kadar sıkı bana sarılıyor. Artık yüzünü göremiyorum, ama bu bir şekilde daha da samimi geliyor, ikimiz karanlıkta birbirimize sarılıyoruz.

Uzun bir süre sessiz kalıyor ve ben onu daha fazla konuşmaya zorlamıyorum. Sadece parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdirerek, burada olduğumu hatırlatıyorum.

"Seninle tanıştığımda," diye fısıldadı sonunda, "kalbimin etrafına ördüğüm duvarlar yıkılmaya başladı. Bunu istememiştim ve duvarların yıkıldığını hissetmek beni çok korkuttu. Sana güvenmemem gerektiğini kendime ikna etmeye çalışsam da, anlamadığım bir şekilde sana çekildim. Ama uzun zamandır giydiğim zırhım yok olmuştu ve onu tekrar giyemiyordum. Uzun zamandır ilk kez bir şeyler *hissediyordum* ve kalbimin bu kadar açıkta olması beni çok korkutuyordu."

Nefesi sıcak bir esinti gibi tenimi okşadı ve boğazından bir ses çıktı. "O engeller ortadan kalkana kadar, kendimi hayattan ne kadar uzaklaştırdığımı fark etmemiştim. Sanki penceresi ve kapısı olmayan bir odaya kilitlenmiş gibiydim. Hayatta kalıyordum, ama sadece... var oluyordum. Daha fazlası değil."

"Keşke seni daha önce bulabilseydim, kira," diye mırıldanıyorum, sesim gergin. "Keşke seni bundan kurtarabilseydim."

"Ben de," diye kabul ediyor yumuşak bir sesle. "Ama beni bulmuş olman bile bir mucize gibi geliyor."

Derin bir nefes alıyorum. "O hain K'Mek bizden diamantumu çaldığında, görevimizin hayal edilebilecek en kötü şansla lanetlendiğini hissettim. Ama belki de tanrılar, şehirde iletişim cihazını takas etmekten daha fazlasını yapmamız gerektiğini biliyorlardı. K'Mek'in bize ihanet etmesine minnettar olmak zor, ama garip bir şekilde, minnettarım."

Willow başını tekrar kaldırır ve benim bakışlarımla karşılaşacak kadar geri çekilir. "Beni Gornok'un ininden uzaklaştırdığında, hayatımı ne kadar değiştireceğini bilmiyordum."

hayatımı değiştireceğini bilmiyordum. O zamanlar hala çok sersemlemiştim ve bir parçam, bir kaıranı başka bir kaıranla değiştirdiğime emindi."

Çenemi sıkıyorum, pişmanlık göğsümü keskin bir şekilde deliyor. *Kimsenin*, özellikle de eşim, benim hakkımda böyle düşünmesini istemiyorum. O anda benden korkması tamamen anlaşılabilir, ama bunu her zaman pişmanlık duyacağım. Ona bunu söylemek için ağzımı açıyorum, ama konuşamadan, elimi tutup göğsüne, kalbinin üzerine koyuyor.

Avuç içimde göğsünün yumuşaklığını, cildinin sıcaklığını ve kalp atışlarının hızlı ritmini hissediyorum ve bu, nefesimin boğazımda dğümlenmesine neden oluyor.

"Kendimi bildim bileli, uyandığımda hemen kaybolan rüyalar görürüm. Geçmişim, cevaplanmamış sorularla dolu, kara bir delik, uçurum gibi geliyordu. Ama şimdi... karanlık o kadar da aşılmaz görünmüyor. Uçurum o kadar da derin görünmüyor. Bir şeyler *hatırlıyorum* ve bunun senin sayende olduğunu düşünüyorum. Kalbimin etrafına ördüğüm duvarlar her şeyi dışarıda tutuyordu, ama şimdi o duvarlar yıkıldığına göre, o anılar için yeniden yer var."

Göğsümde acı verici bir tatlılık yükseliyor ve Willow'u nazıkçe sırt üstü çeviriyorum, bir dirseğimle kendimi kaldırıp ona bakarken elim göğsünde kalıyor. Kızıl saçları başının etrafına yayılmış, gözleri yıldız ışığında parıldayan bir tanrıça gibi görünüyor.

"Hafızanı geri kazanmana yardımcı olmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum," diye yemin ediyorum. "Ve ben hayatta olduğum sürece, kalbini zırhla korumana gerek kalmayacak, çünkü onu tüm gücümle acıdan koruyacağım."

Willow gözlerini kırpıştırır, dudakları hafifçe titrer. Sonra elini uzatıp boynumun arkasını kavrar, başını kaldırıp bana doğru çekerek öpüşmek için yaklaşır.

Dudaklarımızın teması hem ateşli hem de tatlıdır ve her zaman var olan arzu kıvılcımı damarlarımdaki bir cehenneme dönüşür, elim hafifçe kayarak göğsünü avular, yumuşak eti sıkar ve okşar.

Bu kadından asla doyamayacağım.

Sabah gözlerimi açtığımda beni karşılayan ilk şey, Bohrir'in yüzünün benim yüzümün üzerinde durmasıydı.

Uykudan dolayı sesim hala kısık olsa da gülüyorum.

"Günaydın." "Günaydın, kira'm," diyor gür sesiyle.

Gülümsüyor ve ben de gülümsüyorum. Elimde değil. Göğsümde bir tür heyecan dalgası dolaşıyor, kendime eş dediğim adama bakarken kalbim biraz daha hızlı atıyor. Yüzündeki heyecan onu her zamankinden daha genç ve kaygısız gösteriyor, dolgun dudakları öpülmeye davet ediyor.

"Dün gece yine uykunda konuştun," diyor bana.

Gülümsemem genişliyor. Birbirimizin kollarında nihayet uykuya daldığımızda saatin kaç olduğunu bilmiyorum, ama Bohrir ile ikinci kez yoğun seks yaptıktan sonra, tamamen doygun ve yorgundum. Hızlıca uykuya daldım ve ne kadar yorgun olduğumu düşünürsek, rüya göreceğimi bile sanmıyordum.

Ama gördüm. Dahası, zihnimin kenarlarında dolaşan küçük parçalarını hatırlayabiliyormuşum gibi hissediyorum. Birazcık dürtülürsem, daha fazlasını hatırlayabilirim.

"Her şeyi duymak istiyorum," diyorum ona, eğilip dudaklarına bir öpücük kondurarak. "Ama önce kalkalım. Dün bana tuzaklar hakkında öğretmeye başladın, daha fazlasını öğrenmek istiyorum."

Nedense, başka bir şeye odaklandığımda anılarıma ulaşmak daha kolay oluyor, sanki beynimi başka bir şeyle meşgul etmek, zihnimdeki gevşek döşeme tahtalarını kaldırmama yardımcı oluyormuş gibi.

Bohrir'in gözlerindeki mutluluk güneş ışığı gibi parlıyor ve elini çıplak vücudumda gezdirirken yanağıma burnunu sürtüyor. "Nasıl istersen, kira'm."

Kalkıp giyiniriz, ama bu işlem olması gerekenden çok daha uzun sürer, çünkü birbirimizin çıplak vücutları dikkatimizi dağıtır.

Bohrir ile iki kez seks yapmak, ona olan arzumun doygunluğuna veya azalmasına hiçbir etkisi olmadı ve o da benim için aynı şeyi hissediyor gibi görünüyor.

Tüm bunlar, en iyi şekilde, çok garip geliyor. Birinin ellerinin üzerimde olmasını istemek, bana dokunduğunda kendimi güvende ve değerli hissetmek bana yabancı geliyor, ama buna hızla bağımlı hale geliyorum.

Giysilerimizi giydikten sonra, biraz dağınık ve nefes nefese olsak da, kahvaltı için yiyecek aramak üzere ormana doğru yola çıkıyoruz. Bohrir öncü olmamı istiyor ve hangi bitkilere dokunup yiyebileceğimi bildiğim bilgimi kullanmama izin veriyor, ama yine de yanımda kalıyor ve gerektiğinde beni korumaya veya savunmaya hazır olduğu belli.

Kampımıza geri dönerken yediğimiz yiyecekleri yerken, boş elim hiç düşünmeden Bohrir'in eline uzanır. Parmaklarımız birbirine dolanırken bana bakar ve gözlerindeki bakış kalbimin atışını hızlandırır.

Bu, bizim eş olduğumuzu fark etmeden önce bile bana her zaman baktığı şekilde benzer. Köyde sokakta karşılaştığımızda ve gözlerimiz buluştuğunda ondan neredeyse kaçtığımı hatırlıyorum. O zaman bakışlarının ağırlığı beni korkutmuştu, ama şimdi korkutmuyor.

Çünkü artık bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Kampa döndüğümüzde, Bohrir dün yapmama yardım ettiği tuzağı eline alır ve kaşlarını kaldırarak sallayarak gösterir. "Artık tuzağı nasıl yapacağını bildiğine göre, bir sonraki ders onu nasıl kullanacağını öğreneceksin. Hazır mısın?"

"Kesinlikle."

Benim hevesime gülümser ve tekrar ormana girip göle doğru yol alırız. Bu sefer suya çok yaklaşmayız, etrafından dolaşıp kıyı şeridini biraz takip ederiz.

"Tuzak kuracak bir yer ararken," diyor Bohrir, yere diz çöküp bana da aynısını yapmamı işaret ederek, "tuzağı düşürmek istediğin hayvan gibi düşünmek yardımcı olur. Ve tüm hayvanların yiyecek ve suya ihtiyacı vardır."

"Ah. Yani tuzağı su kaynağının yakınına kurmak, yakalamak istediğimiz hayvanın oradan geçme olasılığını artırır mı?"

"Aynen öyle." Dersimi çabuk kavradığım için memnun olmuş gibi bana gülümsüyor.

O bana tuzağı nasıl kuracağımı gösterirken yan yana çalışıyoruz ve bir süre sonra ona bakıyorum, kalbim bir anlığına hızla atıyor.

Göğsüm. Umudumu dizginlemeye çalışmakla, onu serbest bırakmak arasında kararsız kalıyorum. Derin bir nefes alıp soruyorum: "Dün gece ne dedim?"

Bohrir bana bakıyor, menekşe mavisi gözleri yumuşuyor. "Sanırım yine büyükannenizi görüyordunuz. 'Baba'yı getireceğim' dediniz."

Vücudum sarsılır, gözlerim büyür, bu kelime göğsüme bir tuğla gibi çarpar.

"Baba," diye mırıldanıyorum. Konuşurken, zihnimde bir yüz beliriyor: ela gözlü, geniş burunlu, gözlerinin çevresinde derin kaz ayakları olan yaşlı bir adam. Saçları gümüş rengi çizgilerle kaplı ve özenle geriye taranmış, ağzının çevresinde de sanki çok gülümsüyormuş gibi çizgiler var.

Baba.

"Büyükbabama böyle seslenirdim," diye mırıldandım, sesim duygudan boğulmuştu. "Ve büyükanneme Mimi derdim."

Konuşurken başka bir yüz zihnimde belirir. Tanıdığım bir yüz olduğunu fark edince dudaklarımdan bir çığlık çıkar.

Rüyamda göremedim, ama şimdi görebiliyorum.

Onun nazik gözleri. Rahat gülümsemesi. Çenesindeki küçük yara izi, bana küçükken kovalamaca oynarken aldığını söylemişti.

Bohrir'in bana gösterdiği gibi tuzağı kurmaya odaklanmaya zorluyorum kendimi, bu görevle dikkatimi yeterince dağıtıp zihnimde daha fazla anının engelsizce akmasına izin veriyorum. Ellerim biraz titriyor ve konuşurken sesim neredeyse bir fısıltı kadar çıkıyor.

"Beni onlar büyüttü. Mimi ve Bapa. Sanırım... Sanırım annemle babam ben küçükken öldüler. Nasıl olduğunu hatırlamıyorum, ama büyükannemle büyükbabamın yanında büyüdüğümü biliyorum. Büyük bir evleri vardı, gıcırdayan merdivenleri ve birinci katta büyük bir pencere kenarı vardı, orada oturup kitap okurdum."

Konuşurken, sanki kelimelerimle onları canlandırırıyormuşum gibi, kafamda görüntüler beliriyor. Hâlâ bulanık ve belirsiz olan çok şey var, ama ortaya çıkan her anı birkaç tane daha ortaya çıkarıyor ve beni sersemleten yeni anıların akınına yol açıyor. Hâlâ tuzağı kurcalıyorum, ama artık ne yaptığımı zar zor fark ediyorum. Kafam, dedemin sesiyle, büyükannemin parfümünün kokusuyla ve yazları yaptığı vişneli turtanın tadıyla dolu.

Bu çok bunaltıcı.

İnanılmaz.

Bu, umduğumdan çok daha fazlası.

Hızlıca konuşarak, Bohrir'e anlatabildiğim her şeyi anlatmaya çalışıyorum, ancak bazı anıları kelimelere dökmek neredeyse imkansız. Bir süre sonra, yeni anıların seli bir damlaya dönüşüyor ve ben topuklarımın üzerine oturup tuzağa bakıyorum. Sanki zihnim değil de bedenim çok hızlı koşmuş gibi, biraz titriyor ve yorgun hissediyorum.

Bohrir'e baktığımda, beni gurur ve hayranlıkla dolu bir bakışla izlediğini görüyorum, bu da kalbimin göğsümde daha hızlı atmasına neden oluyor. Düşünmeden hareket ediyorum, kendimi onun kollarına atıyorum, öyle bir güçle ki ikimiz de çimlere devriliyoruz. O benim altımda kalıyor, kolları belimi sarıyor ve aç dudakları benimkini buluyor.

Saf bir mutluluk damarlarımdan akıyor ve bunu ifade etmenin, eşimi öpmekten daha iyi bir yolu olduğunu düşünemiyorum.

Vücudum, onun dokunuşunun nasıl bir his olduğunu, onu içimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor ve bu bilgi, heyecanımı daha da artırıyor. Ellerim saçlarına dalıyor, kalın koyu saç tellerinin arasında kayarken dilim onunkıyla dolanıyor. O inliyor ve bu ses, öpücüğümüzün ateşli sıcaklığı tarafından emiliyor, aramızdaki bağ tarafından yutuluyor.

Bu gezegende çok fazla zamanımı korku ve kapanıklık içinde geçirdim, zar zor var olarak hayatta kaldım.

Ama şu anda, tamamen ve tamamen *canlı* hissediyorum.

Mutlu hissediyorum.

Bütün.

Uzun zamandır, sadece şimdiki zamana sahiptim, ama şimdi geçmişimi keşfettiğim için, bir geleceğim de olabileceğini hissediyorum. Ve Bohrir'in bu geleceğin bir parçası olmasını çaresizce istiyorum. Onsuz hayal bile edemiyorum.

Bir elimi onun koyu saçlarından çekip aşağı doğru kaydırmaya başladım, dün gece yaptığım gibi onu daha fazla keşfetmek için sabırsızlanıyordum. Parmaklarımı onun penisine dolamak, şeklini hissetmek ve onu okşarken inlemelerini duymak istiyordum. Ağzımı ona koymak, onun uyarılmasını tatmak ve hissetmek istiyordum...

Yüksek sesli bir uğultu havayı keser ve Bohrir ile ben donakalırız. Öpüşmemizi keserim, boynumu uzatıp gökyüzüne bakarım. Parlak gümüş rengi bir gemi başımızın üstünden geçer ve gözden kaybolur.

"Güneş Konseyi'nden bir nakliye gemisi," diye mırıldanır Bohrir, vücudu benim altımda hafifçe gevşer. "Muhtemelen Nuthora'da bir yere mahkumları bırakıyor."

Yutkunuyorum. Buraya geldiğimden beri Nuthora gökyüzünde sadece bir veya iki gemi gördüm, ama bunun nedeni Gornok ve adamlarının beni çoğunlukla içeride tutmasıydı. Eminim, ben görmediğimde birçok kez başımızın üzerinden geçtiler.

"Sence mahkumlar yakınlara bırakılacak mı?" diye soruyorum gergin bir şekilde. Ormandaki küçük köşemizin tam olarak bir güvenlik ve barış cenneti olduğu söylenemez, ama yeni gelen bir grup uzaylı mahkum bizi bulursa çok daha tehlikeli hale gelecektir.

"Sanmıyorum." Bohrir başını sallar, elleri hala kalçalarımdayken benim altımda yatıyor. "Gemi çok yüksekti, yakında inecek gibi görünmüyor." Geminin ufukta kaybolduğu noktaya bakarken kaşlarını çatıyor. "Bir an için köyün kurtarılması için gelen bir gemi olabileceğini düşündüm, ama sanmıyorum. Umarım çok uzun sürmez."

"Bekle." Onun sözlerini düşünürken kaşlarımı çatıyorum, küçük yerleşimlerinde yaşarken Voxerans'ın planları hakkında öğrendiğim her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum. "Gezegenerler arası iletişim cihazının bozuk olduğunu sanıyordum."

"Öyle." Bohrir'in koyu mor gözleri bana döndü. "Ya da *öyleydi*. Ama Vael ve Rhesk yetenekli, ikisi birlikte iletişim cihazını tamir edebilecek kapasitedeler. Tamir ettiklerinde, Droth Vox'taki müttefiklerine ulaşabilir ve köydeki herkesi Nuthora'dan çıkarmak için bir plan yapılabilir."

Gözlerimi kırkıyorum. "Köydeki herkes" derken kendini bu gruba dahil etmediğini açıkça belli ediyor ve ilk kez, halkı tarafından geride bırakılsa bile, bu küçük yerleşim yerine geri dönmeye niyeti olmadığını anlıyorum.

"Bohrir," diye kekeliyorum, başımı sallayarak. "Sen... sen yapamazsın... benim yüzümden değil."

Devasa Voxeran başını biraz eğdi ve güçlü ellerini yüzüme götürdü.

"Ben istediğimi yapabilirim, kira'm. Tıpkı senin yapabileceğin gibi. Ve inan bana, tam da olmak istediğim yerdeyim. Halkım benim için evrendeki neredeyse her şeyden daha değerli." Başparmağı alt dudağımı okşadı, bana bakarken gözlerinin büyüleyici mavisini güneş ışığında parıltıyordu. "Ama daha değerli olan bir şey var."

Sen.

Bu.

Biz.

O bu kelimeleri söylemiyor, ama ne demek istediğini biliyorum. Ben kaçtıktan sonra beni ormana kadar takip ederek kendi halkını değil beni seçti, ama kararının derinliğini şimdiye kadar tam olarak anlamamıştım. O beni *her şeyin* üstünde tuttu.

Duygularım bir anda kabarıyor ve bu sefer daha kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. Onun bunu yapmasına izin veremem. Bu kadar çok şeyden vazgeçmesine izin veremem.

"Bohrir, hayır." Dudaklarımı ısıırıyorum. "Bu doğru değil..."

"Burada benimle mutlu musun?" diye sordu, sözümü keserek. "Şu anda mutlu musun?"

Onun sıcak vücudunun benimkinin altında olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini, aramızdaki bağın ne kadar mükemmel ve saf olduğunu düşünüyorum. Son birkaç günün ne kadar beklenmedik bir mutlulukla dolu olduğunu.

"Evet," diye fısıldarım boğuk bir sesle.

"Peki köye geri dönmek istiyor musun? Vox'a gitmek istiyor musun?"

Yine evet demek istiyorum, ama kelime boğazımda takılıyor. Eski, kökleşmiş korkularım yeniden ortaya çıkıyor ve Bohrir ile birlikte bu ormanda bulduğum mutluluk ve huzuru gölgeliyor.

Başkalarına güvenme korkusu. Seçimlerimin, özgürlüğümün elimden alınması korkusu.

Bunlar mantıklı endişeler bile değil, ama o kadar içgüdüsel ki, bir an nefesim kesiliyor. Ve o anda, Bohrir'in yüzündeki ifade kararlılıkla sertleşiyor. Beni sırt üstü çeviriyor, kalçalarını uyluklarımdan arasına yerleştiriyor ve başını eğip alnını alnıma dayıyor.

"Sana söyledim Willow," diye mırıldanır. "Kalbinin kalkanı olacağım. Onu tüm varlığımla koruyacağım. Ne pahasına olursa olsun."

Göğsümde çelişkili duygular birbiriyle çarpışıyor: suçluluk, minnettarlık, rahatlama ve adını bile koyamadığım başka bir şey.

Ya da belki de henüz ona adını koymaya hazır değilim. Aşk.

Boğuk bir ses çıkararak kollarımı Bohrir'in omuzlarına doladım, başımı kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Öpücüğümüzün sıcaklığı...

Üstümüzdeki geminin gürültüsüyle kesintiye uğrayan ateş, sanki hiç azalmamış gibi tüm gücüyle yeniden alevlenir.

Bohrir inler, kalçalarını benimkilere doğru yuvarlar ve penisi aramızda kalınlaşıp sertleşir. Dün gece bana dokunduğu her yerin izini hâlâ hissedebiliyorum ve bacaklarımı beline dolayarak onu kendime yaklaştırırken klitorisim arzuyla titriyor.

"Seni istiyorum," diye nefes nefese söylüyorum, sesimdeki çıplak gerçeği saklamaya bile zahmet etmiyorum. "Çok istiyorum. Sana *ihtiyacım var*."

Sözlerim, kaslı Voxeran için dokunuşlarım veya öpücüklerim kadar afrodizyak gibi görünüyor. Kalçalarını benimkilere daha sertçe sürüyor, alt dudağımı ısırıp dişlerinin arasında sürüklerken ikimize de daha fazla sürtünme sağlıyor. Keskin köpek dişleri narin cildimi biraz çiziyor - delmeye yetmeyecek kadar, ama sıvı bir zevke dönüşen küçük bir acı hissine neden olacak kadar.

İnleyerek öpüşmemizi kesiyorum ve başım yumuşak, yosunlu zemine düşüyor. Bohrir bu fırsatı değerlendiriyor ve başını eğerek, ona açık ve çıplak kalan boğazımın genişliğine dudaklarını sürüyor. Onun altında kıvranıyorum, nefes nefese kalırken tırnaklarım omuzlarına batıyor.

"Çok güzel. Çok mükemmel," diye mırıldanır, dilini köprücük kemiğimden göğsüme doğru sürerken, hünerli parmakları üstümdeki bağları çözer. Dudakları zaten hassas olan meme uçlarımı bulur ve o onları okşarken, elleriyle geçici eteğimin bağlarını çekerken, ben zevkten küçük bir çığlık atarım.

Vücudumun aşağısına doğru iner, ayakkabılarımı da çıkarır ve dizimin içini öptüğünde, ağzını yukarıya, kalbimin olduğu yere doğru hareket ettireceğini umarak gerginleşirim. Ama sürpriz bir şekilde, beni kaldırır, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi orman zemininden koparır ve dört ayak üstüne çökmem için beni ters çevirir.

Tamamen çıplakım, büyük Voxeran arkamda diz çökmüş durumda ve tüylerim diken diken olurken, bakışlarının vücudumda dolaştığını *hissedebiliyorum*. Beni bu şekilde tamamen görebiliyor — kıcımın kıvrımlarını ve amımın parıldayan kıvrımlarını görebiliyor, onun için ne kadar ıslandığımı görebiliyor. Tamamen açığa çıkmış durumdayım ve başka biri olsaydı, bu muhtemelen beni utandırır, korkutur veya savunmaya geçirirdi.

Ama Bohrir'in yanında, tek hissettiğim şey zevk.

Onun beni tamamen görmesi *iyi* geliyor. Doğru geliyor.

Alt dudağımı ısırarak, kıcıımı biraz sallıyorum, onun sadece bakmaktan daha fazlasını yapmasını umutsuzca istiyorum. Ellerinin üzerimde olmasını, pürüzlü nasırlarının cildimde kaymasını hissetmek istiyorum.

"Slanch."

O kaba bir şekilde küfür ediyor ve ben de yüzümde bir gülümseme yayılırken dudağımı daha sert ısırıyorum. O pek sık küfür etmez, onu daha iyi tanıdıktan sonra bu beni şaşırtmıyor, ama küfür ettiğinde sesinin tonunu seviyorum. O kelimenin gergin ve neredeyse nefessiz bir şekilde çıkmasını seviyorum, sanki içindeki ihtiyaç onun kaldırabileceğinden daha fazla gibi.

Sırtımı biraz kavisliyorum, kelimeler olmadan onu tekrar baştan çıkarıyorum ve Bohrir homurdanıyor, elleri kalçalarımaya düşüyor ve sonra bir elini şehvetli bir hareketle omurgamdan yukarı kaydırıyor. Parmaklarını boynumdan yukarı kaydırıp saçlarımaya sokuyor ve sonra saç tellerini yumruğuna sarıyor. Saç derimde sadece çok hafif bir baskı var, acıtacak kadar değil, ama bu his içimde bir heyecan dalgası yaratıyor.

Omzumun üzerinden bakmak için boynumu biraz uzatıyorum ve geniş, kaslı uzaylı adamı gözlerimle tarıyorum. Beni dört ayak üstüne koyduktan sonra bir ara peştamalını çıkarmış ve penisi vücudundan dışarı çıkmış, hafifçe kıvrılmış ve mavi tonlu cildinin geri kalanından biraz daha koyu.

Hâlâ bir eliyle saçımı sıkıyor, diğer eliyle kıcıımı okşuyor ve sonra aşağı uzanıp penisini hafifçe okşuyor. Yumruğunun damarlı, çıkıntılı penisi üzerinde kaymasını izlerken içim sıkışıyor ve düşük bir inilti çıkarıyorum.

"Bohrir, lütfen."

Daha önce hiç seks için yalvarmamıştım, ama onu hemen içime almazsam içimden patlayacakmışım gibi hissediyorum. Kendimi çok boş, çok yoksun hissediyorum. Ve damarlarımda dolaşan bu ihtiyacın tek çaresi Bohrir.

"Tanrılar, Willow," diye dişlerini sıkarak, penisinin başıyla girişimi okşadı. "İhtiyacın olan bu mu?"

"Evet! Lütfen!"

Sert bir iniltiyle kalçalarını öne doğru salladı ve içime girerken her santimini hissetmemi sağladı. Vücudum mükemmel, ezici gerilmeye alışırken ağzım açık kaldı. Bohrir o kadar büyük ki, içimde sonuna kadar girmesinin acıtmaması bir mucize, ama nedense vücudum onun vücuduna mükemmel bir şekilde uymuş gibi görünüyor.

Saçımı bırakıp kalçalarımı tutarak beni sabitler, sonra dışarı çıkar ve tekrar içeri girer, ikimizi de zevkten inlememize neden olur.

Başım öne düşerken parmaklarım altımdaki yumuşak zemine gömülüyor, kalçalarım Bohrir'in itişlerine karşılık vermek için geriye doğru itiliyor.

"Bana güveniyor musun, kira'm?" diye arkamdan gürleyen sesi derin ve gergin.

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum.

Ona güveniyorum. Dünyada bunu kesin olarak söyleyebileceğim başka kimse yok, ama Bohrir'e karşı hiç tereddüt etmiyorum. En ufak bir şüphe bile yok.

O da yumuşak bir homurtuyla cevap veriyor ve cevabımın onu daha da tahrik ettiğini biliyorum. Vücudumuz ritmini bulurken beni sabit tutmak için bir elini kalçamda bırakıyor, diğer elini kıçıma kaydırıyor, sıkıyor ve masaj yapıyor. Bir parmağı kalçalarımın arasına girip arka deliğindeki sıkı kas halkasını daireler çizerek okşarken, itişlerini biraz yavaşlatıyor.

Düşen göz kapaklarım açılır ve keskin bir nefes alırım, omzumun üzerinden Bohrir'e bakarım. Ateşli bakışları, parmağının kıçımı yavaşça okşadığı yere, kaygan sikinin içime girip çıktığı yerin hemen üstüne odaklanmıştır.

Vücudumun onu kabul ettiğini izlerkenki yüzünün görüntüsü, karnımda güçlü ve yoğun bir his uyandırır. Ayak parmaklarım kıvrılır ve sırtımı kamburlaştırarak kendimi ona olabildiğince tamamen sunarım.

Bohrir'in gece mavisini gözleri benimkilere doğru yükselir, sıkı kas halkasını parmağıyla geçerken burun delikleri genişler. "Bu şekilde iyi mi?"

Onun yüzünden gözlerimi ayıramadan, heyecanla başımı sallıyorum. Daha önce hiç oraya dokunulmamıştım ve vücudum bu garip yeni hissi sindirmeye çalışırken aşırı yüklenmiş gibi hissediyorum.

"Daha fazla ister misin?" diye soruyor Bohrir, diğer deliğimi okşarken hala düzenli hareketlerle içime girip çıkmaya devam ediyor.

Hayır dersem hemen duracağını biliyorum. Bunun onu ne kadar tahrik ettiği çok açık, ama bunu kendi zevki için yapmıyor, benim zevkim için yapıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Daha fazlasını istiyorum."

O inliyor, kalçamı kavrayan eli biraz daha sıkılaşıyor. Parmağı kıçıma daha derine girerken çenesi sıkılıyor ve ben sert bir nefes verip başımı tekrar eğiyorum, gözlerimi kapatıyorum. Bohrir'i izlemeye devam etmek istiyorum, ama başımı dik tutacak gücüm bile yok, boynumu öyle uzatmak ise hiç mümkün değil.

Tek yapabileceğim şey hissetmek.

Kalın parmağı daha derine giriyor ve vuruşlarını penisinin sabit itişleriyle eşzamanlı yapıyor. İçim onun penisini sıkıca sarıyor ve kıcımın da parmağını aynı şekilde sıkıldığını hissediyorum. Hiç olmadığı kadar dolu hissediyorum, ama yine de daha fazlasını istiyorum, hala ifade edemediğim bir şeyi arzuluyorum.

"Daha fazla," diye nefes nefese söylüyorum. "Bohrir, ihtiyacım var... oh, tanrım." "Emin misin?"

Sanki tepkimi test ediyormuş gibi, parmağını çıkarır ve sonra ikinci parmağını çok yavaşça arka deliğime sokmaya başlar. Vücudum yeni girmeye çalışan şeyi kabul etmeye çalışırken hissettiğim gerginlik ve yanma hissi, boğazımdan bir inilti çıkmasına neden olur.

Durur, ama ben başımı çılgınca sallayarak kalçalarımı ona doğru iterim. "Hayır, devam et. Çok iyi. Çok iyi."

Şu anda kendimi tanıyamıyorum bile - en iyi şekilde. Gornok ve adamları beni esir aldıklarında olduğum korkak, çekingen kadını zar zor hatırlıyorum. Bohrir ile bu ormanda, onun beni en samimi şekilde sahiplendiğini hissederken, kendimi şehvetli ve özgür hissediyorum.

Bunu istiyorum. Ve bundan utanmıyorum ya da korkmuyorum.

Bohrir, düşük bir homurtuyla parmaklarını biraz daha derine soktu. Nefesim kesildi, omurgam hissin içimi kaplamasıyla kavis yaptı ve klitorisim talepkar atımlarla zonkluyordu.

"Evet, evet, evet," diye mırıldanıyorum, artık konuştuğumun bile farkında değilim, sadece Bohrir'in yaptığı her şeyden daha fazlasını istediğimi biliyorum.

"Hoşuna gitti mi, kira'm?"

"Evet," diye tekrarlıyorum. Alt dudağımı ısırıyorum, heyecan vücudumun her yerine yayılıyor. "Seni kıcımda hissetmek istiyorum. Beni orada sahiplenmeni istiyorum."

Aniden Bohrir hareket etmeyi bırakır. Uyluklarının benim uyluklarımın arkasına bastırdığı yerde kaslarındaki gerginliği hissedebiliyorum ve o içinden küfrederek içimde nabız gibi atıyor. Adrenalin gibi bir heyecan dalgası içimi kaplıyor.

Bohrir boşalmamaya çalışıyor. Benim bu sözlerimi duyduğu anda, burada ve şimdi kendini kaybetmemeye çalışıyor.

Onu sıkıştırmak, ona sürünmek ve o doruğa ulaşana kadar onu emmek için canım çekiyor. Ama bunun henüz bitmesini istemiyorum, bu yüzden o kendini kontrol altına alırken bir an için tamamen hareketsiz kalıyorum.

Sonunda donmuş halinden kurtulduğunda, kalçamı bırakıp kolunu belime doladı, üst bedenimi kaldırdı ve sırtımı göğsüne bastırdı. Diğer eli hâlâ aramızda sıkışmış durumda ve pozisyon değişikliği, parmaklarının kıcıma girmesini daha da yoğun hissettiriyor. Bohrir başını eğip kulak mememi ısıtırken, göğsü üst sırtıma değiyor.

"Bir gün, tatlı Willow'um, eğer istersen, senin her parçanı ele geçireceğim. Ama benim sikim parmaklarımdan çok daha büyük ve senin hazır olduğundan emin olmak istiyorum. Sana sadece zevk vermek istiyorum."

Konuşurken parmaklarını biraz büküyor, kalçalarını hareket ettirerek sikini içime daha da derine batırıyor ve ben, kalbim göğüs kafesine çarparak, belime dolanan koluna tutunuyorum. Sesindeki ateşli vaat kanımı kaynatıyor ve başımı ona doğru eğip, dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda onu sertçe öpüyorum.

Şu anda, tutkunun doruklarında bile bana bu kadar özen göstermesi, göğsümde bir şeylerin çatlamasına neden oluyor. Ona zaten tamamen güveniyordum, ama şu anda içimde kabaran duygular bunun çok ötesinde.

Güvenin

ötesinde.

Arzunun

ötesinde.

Aşk.

Bu kelime zihnimde beliriverdiğinde yaşadığım şok beni korkutmalıydı, ama korkutmuyor.

Bohrir'i daha sert öpüyorum, bir kolumu boynuna dolayarak, onun tekrar içime sığ bir şekilde girmeye başladığını hissediyorum, parmakları ve penisi aynı anda beni ele geçiriyor. Klitorisime dokunmuyor bile, ama içimi kaplayan hisler beni yine de doruğa ulaştırıyor ve yüksek sesli çığlığım ormanda yankılanıyor.

"Evet! Oh, lanet

olsun!" "Willow!

Akhi!"

Bohrir'in çığlığı benimkine cevap verir ve penisi zonklayıp titrerken kalçalarını kıcıma doğru döndürür, içime boşalır. Orgazmımın azalmaya başladığını her düşündüğümde, klitorisim tekrar zonklar ve içime başka bir zevk dalgası gönderir ve sonuncusu nihayet kaybolduğunda, Bohrir'in kollarında gevşerim, ona karşı eririm.

Benden dikkatlice çekilir ve beni nazikçe yere indirir, üstüme çıkarken beni sırt üstü çevirir.

Kedi gibi göz bebekleri büyümüş ve genişlemiş, mor-mavi gözleri her zamankinden daha koyu görünür hale gelmiştir. Yumuşak bir gülümseme dolgun dudaklarını kıvrır, yüzündeki sert hatları yumuşatır ve başını eğip dudaklarımı, sonra burnumu öper.

Kalbim yavaşlamaya başlarken, derin bir nefes alıp iç çekiyorum. Sonra bir tarafa bakıyorum ve birkaç metre uzağımızda hala yerde duran tuzağı fark ediyorum.

Bohrir'e gülümseyerek tekrar bakıp kaşımı kaldırıyorum. "Sanırım az önce yaptığımız şey tuzak kurmak için standart prosedür değil, değil mi?"

O gülüyor ve derin sesi ruhumu dolduruyor gibi.

"Hayır." Gözlerinde kötücül, aç bir ışıltı dans ediyor. "Ama belki de öyle olmalı."

Tuzak yerine ^{çok} fazla kokumuzu ^{bıraktığımız} için, malzemelerimizi toplayıp kendimizi topladıktan ve giyindikten sonra ormanın başka bir bölümüne geçiyoruz.

Bütün vücudum hala zevkten titriyor ve zihnim biraz sersemlemiş durumda. Yeni ve eski anılar kafamda dolaşıp duruyor ve kalbimi ne kadar çok açarsam, uzun zamandır bastırdığım tüm anılar için o kadar çok yer açılacağına her zamankinden daha fazla ikna oluyorum.

Gördüğümüz gemiyi tekrar gündeme getirmeye çalışıyorum, Bohrir'e halkının bizi bırakıp Nuthora'dan gerçekten ayrılıp ayrılmayacağını daha fazla sorgulamak için, ama o her seferinde konuyu değiştiriyor, hayvanların farkına varmaması için tuzak veya kapanları gizleme tekniklerini gösteriyor. Beni kasten oyaladığını biliyorum ve nedenini de biliyorum. O zaten kararını vermiş ve bunu tartışmak ya da halkını geride bırakıp benimle kalma kararından dolayı suçluluk duymama fırsat vermek istemiyor.

Ancak bunu düşünmemek imkansız. Bohrir, benimle birlikte burada olmaktan ne kadar mutlu olduğunu göstermek için elinden geleni yapsa da, bu bilgi önümüzdeki birkaç gün boyunca göğsümde ağır bir yük olarak duruyor.

Her sabah birbirimizin kollarında uyanıyoruz, çıplak tenlerimiz birbirine yapışmış ve aramızda paylaşılan ısıdan vücutlarımız ısınmış durumda. Günlerimizi, onun yıllar boyunca öğrendiği tüm orman hayatta kalma becerilerini uygulayarak ve yiyecek arayarak geçiriyoruz. Bana daha gelişmiş tuzaklar kurmayı ve kontrol etmeyi, küçük av hayvanlarını avlamayı ve ormanda izlerimi gizlemeyi öğretiyor. Her gece, bazen sabahları ve öğleden sonraları da, vücuduma o kadar yoğun ve özel bir ilgiyle tapıyor ki, kendimi tüm evrende tek kadınmışım gibi hissediyorum.

Ve her gün, zihnimin derinliklerinden yeni anılar su yüzüne çıkıyor, akıp gidiyor ve beni Dünya'dan kaçırılmadan önce kim olduğumun daha eksiksiz bir resmini çiziyor.

Eskiden softbol oynadığımı hatırlıyorum ve Bohrir'e bu oyunu anlattığımda, gülümsüyor ve su canavarının kafasına taş atarken neden bu kadar ölümcül bir isabet oranım olduğunu açıklıyor.

Yazar olmak istediğimi hatırlıyorum, hatta bir zamanlar yazdığım bir şiirden birkaç satırı hatırlayıp, dikkatle dinleyen arkadaşşıma okuduğumu hatırlıyorum.

San Francisco'da yaşadığımı ve tepelik arazide yürüyüş yapmayı sevdiğimi hatırlıyorum.

Zihnimin derinliklerinden büyük ve küçük şeyler ortaya çıkıyor ve hayatımın en sıradan görünen detaylarının genellikle beni en çok etkileyenler olması, göğsümü tatlı bir acı ile doldurması beni şaşırtıyor.

Tüm bu süreç boyunca Bohrir her zaman yanımda, her yeni keşfi benimle paylaşmaya ve kendimin kayıp bir parçasını yeniden keşfetmenin duygusal iniş çıkışlarında bana destek olmaya hevesli. Ancak bazı anılar üzücü olsa da, her gün hissettiğim baskın duygu *sevinç*.

Voxeran köyünden kaçıp kendi yolumu çizmeye karar verdiğimde bunu hiç beklemiyordum, ama Bohrir ile birlikte geçirdiğim bu vahşi doğa macerası hayatımın en mutlu anlarından biri oldu. Kaçırılmadan önce hiç yaşamadığım bir özgürlük ve hafiflik hissediyorum. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Tek bir şey hariç.

Bohrir halkını özlüyor. Biliyorum, benimle burada kalma kararından emin olduğunu söylediğinde ona inanmıyorum ama. Kararından bahsederken sesinde en ufak bir kızgınlık bile duymadım ve diğer Voxeranlar Nuthora'yı bizsiz terk ederse beni suçlamayacağını biliyorum.

Ama ben kendimi suçlayacağım.

Eşim, bu tatlı, iri yarı, karmaşık adam, benim için çok fazla şeyden vazgeçti. Ve sırf o bunu yapmaya *istekli olduğu* için, ben de ona izin vermem gerekmez.

Ona aşık oluyorum. O, tanıdığım neredeyse herkesten daha değerli benim için. Ve bunun ne anlama geldiğini ona göstermenin zamanı geldi.

Su canavarıyla karşılaştığımızdan beş gün sonra, ormanda ilerlerken, dün gece kurduğumuz tuzağa doğru giderken uzun boylu savaşıya bakıyorum. Hayatta kalma becerilerim hızla gelişiyor ve Bohrir mükemmel ve hevesli bir öğretmen. Eğer birkaç hafta daha burada kalırsak

burada birkaç hafta daha kalsaydık, ağaçların sarkık dallarından daha sağlam ve kalıcı bir barınak yapmayı öğrenebilirdim. Yerleşmeye başlayabilir, hatta bir bahçe kurup yiyecek aramak yerine kendi yiyeceğimizi yetiştirebilirdik.

Ama gerçekten istediğim bu mu?

Bir yanım köye geri dönmekten, diğer insanların yanında olmaktan korkuyor — sanki oraya geri dönersem, yeniden açmak için çok uğraştığım kalbimin kapısı kapanacak ve anılarım yine dışarıda kalacakmış gibi. Hâlâ kontrolü kaybetmekten, özgürlüğümü kaybetmekten korkuyorum ve vücudumun bu düşünceye verdiği tepki içgüdüsel ve anında oluyor.

Ama son birkaç yılımı korkarak geçirdim. Korkunun eylemlerimi çok sık belirlemesine izin verdim. Bu da başka bir tür kontrol kaybı değil mi?

Şimdi bir seçim yapma şansım var, korku ve güvensizlik yerine umut ve iyimserliğe dayalı bir yol seçme şansım var. Bohrir'e tüm kalbimle güvenmeyi öğrendim, o halde başkalarına da güvenmeyi öğrenebilirim, değil mi?

Ona köye dönmek istediğimi söylersem ve o da benim ciddi olduğumu anlarsa, beni hemen oraya geri götürür.

Bunu yapma gücüm var. Ona bunu verme gücüm var. Tek yapmam gereken, kalbimi biraz daha açacak kadar cesur olmak.

“Secarta meyveleri,” arkadaşım yanımda mırıldanıyor, şu anda zihnimde kopan fırtınadan habersiz. Dolgun, koyu mor meyveler taşıyan bir çalıyı işaret ediyor, sonra bana bakıyor. “Dönüş yolunda biraz toplayalım. Tuzağımızda bir şey yakalayabilirsek, kızartılmış etle çok iyi giderler. Ryxx her zaman onun damak tadına göre çok tatlı olduklarını söyler, ama ben severim.”

Yüzündeki sevgi dolu gülümseme kalbimi bir ok gibi deliyor ve adımlarım sendeleyerek duruyorum. O da duruyor ve endişeyle kaşlarını çatıyor.

"Ne oldu, kira'm? İyi misin?"

Göğsümdeki baskıdan dolayı bir saniye konuşamıyorum. Bohrir'e olan hislerim her zaman yoğun, ama bu onun da ötesinde. Bu his, içimin en derinlerine, kemiklerimin iliğine, ruhumun derinliklerine kadar iniyor gibi. DNA'mın yapısının ta kendisi.

Bu şiddetli, koruyucu Voxeran beni değiştirdi ve tek istediğim, onunla birlikteyken daha çok kendim olmak. Bana baktığında her zaman gördüğü kişi olmak istiyorum.

"Bohrir..."

Kelimeler yine boğazımda düğümlenmeden önce onun adını mırıldanıyorum, ama bacaklarımı onu taşımak için yeterince iyi çalıştırmayı başarıyorum. Ellerimi göğsüne koyup, parmaklarımı derisindeki izlerin üzerinde gezdiriyorum, artık tanıdık gelen desenleri takip ediyorum. Boğazımdaki yumru arkasında düzinelerce kelime birikiyor, söylenmek için çılgılık atarken göğsümü tıkıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor Bohrir, sesi yumuşak. Fiziksel olarak bir sorunum olmadığını anladığından, sesindeki koruyucu panik kaybolmuş, ama yine de menekşe mavisi gözlerinde endişe parıldadığını görebiliyorum. "Ne oldu?"

"Bir şey yok," diye onu sakinleştiriyorum, dudaklarım titrek bir gülümsemeye yayılıyor. "Her şey mükemmel - ve bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Gornok ve adamları tarafından esir tutulduğumda 'iyi' ya da 'fena değil' umudunu bırakmıştım. Mutluluğu dilemeyi bıraktım ve sadece acımı en aza indirmeye çalıştım. Ama seninle..." Gözlerim yaşlarla dolarken gözlerimi kırptırıyorum, sesim biraz kısılıyor. "Seninle çok fazla sevinç hissettim. Çok fazla zevk. Kendimi *değerli* hissediyorum."

"Öylesin," diye mırıldanıyor. "Seni her şeyden çok önemsiyorum, kira'm."

Sıcaklık içimi kaplar ve ben, kolları beni sararken, bir anlığına alnımı onun kaslı göğsüne dayarım, beni kucaklamasının mükemmel kozasına hapseder. Kafamı geriye eğip ona baktığımda, onun bana ciddi gözlerle baktığını ve dolgun dudaklarının hafifçe aralandığını görürüm.

O kadar nefes kesici derecede güzel, o kadar sert, vahşi, nazik ve *benim*.

Bir elimle boynunun arkasını kavrayarak, parmak uçlarımda yükselir ve yüzünü öpmek için kendime doğru çekerim. Dudaklarımız sıcak ve şiddetli bir şekilde birleşir ve aşk ve arzu, şimdiye kadar yaşadığım en güçlü ihtiyaçla karışarak aramızda kıvılcımlar patlar.

Güçlü kolları sırtımı sıkıca kavrar, sanki bedenlerimizi birbirine kaynaştırmak istercesine beni kendisine daha da yaklaştırır. Dilini dudaklarımın kenarından kaydırırken, cildinin doğal kokusu burnumu gıdıklar ve ben keskin bir nefes alırken ona kendimi açarım.

O vücudunu benimkine doğru kıvrırken ben ona doğru eğiliyorum ve onun penisinin karnıma çarptığını hissedebiliyorum. Eteğimi çekip çıkarmak ve onun peştamalını kenara itmek, bacaklarımı onun etrafına dolamak ve o içime girerken beni en yakın ağaca doğru bastırmasına izin vermek dünyadaki en kolay şey olurdu.

bacaklarımı onun etrafına dolayarak, en yakın ağaca yaslanıp içime girmesine izin vermek dünyadaki en kolay şey olurdu.

Ama yürümeyi bırakmamın bir nedeni vardı ve bu değildi. Onu ne kadar istesem de, önce ona söylemem gereken bir şey var. Bilmesini gereken bir şey.

"Bohrir, bekle," diye nefes nefese, büyük bir çaba sarf ederek öpüşmemizi kesiyorum.

Nefesim kesilmiş, yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. Eşimin göz bebekleri büyümüş, gözleri heyecandan parlıyor, ama gözlerini kırıp bana bakıyor, söyleyeceğim şeyi beklerken bana sarılmasını biraz gevşetiyor.

"Beni bu kadar önemsemiş seviyorum," diyorum, parmaklarımı saçlarında gezdirerek. Parmak uçlarım omurgasındaki düğümleri okşuyor ve o titriyor. Hızla parmaklarımı çekiyorum, ikimizin de kendini kontrol etmekte zorlandığını biliyorum. Onu daha fazla kızdırırsam, ikimiz de aramızda kaynayan arzuya teslim olacağız ve bunu asla söyleyemeyeceğim.

"Ben de seni önemsiyorum," diye devam ediyorum. "Seninle bir hayat kurmak istiyorum. Seninle bir gelecek keşfetmek istiyorum. Ve gerçek şu ki, son birkaç gündür ne kadar mutlu olursam olayım, burada istediğim türden bir gelecek kuramayız." Ona bakarken dudaklarımı ısırıp gülümsüyorum. "Nuthora'yı benim için bir cennet gibi hissettirdin, ki bu oldukça inanılmaz bir başarı. Ama öyle değil. Bu gezegen tehlikeli ve zorlu."

Bohrir belimi biraz daha sıkı kavrar, sanki bu hapisane gezegenin tehlikelerini hatırlamak onu beni daha sıkı tutmak ve bedeniyle korumak istemesine neden oluyormuş gibi.

Nefesimi verip yumuşak bir sesle konuşuyorum. "Güvende olmamızı istiyorum. Mutlu olmamızı. Kurtarma gemisi gelsin ya da gelmesin, bizim gerçek yerimiz senin p..."

Cümlemini bitiremeden, solumdaki ağaçların arasından bir ses geliyor. Aniden sözümü kesiyorum, sesleri algılamaya çalışırken vücudum alarm halinde geriliyor.

Bu bir hayvan ya da bir grup hayvan değil. Kelimeleri ayırt edemiyorum, ama açıkça birinin konuştuğu belli.

Başka bir mahkum. Muhtemelen birden fazla.

Kahretsin.

Midem düğümlenir ve Bohrir'in bakışlarıyla bir anlık göz göze geliriz, sonra ikimiz de harekete geçeriz. Beni bırakır, bunun yerine elimi tutar ve sesler yaklaşırken beni çalılıklardan çekerek ilerler.

Devasa çiçekli bir çalının yanında birkaç ağaç kümelenmiş, bir tarafında ise yere yayılmış dikenli sarmaşıklar var. Bohrir beni en büyük ağacın arkasına çekip sırtımı ağacın pürüzlü kabuğuna dayadı, bana yaklaşarak beni vücuduyla korudu ve ikimizi ağaçların ve çalının arkasında gizledi. Umarım dikenli sarmaşıklar buradan geçenleri bu tarafa gelmekten caydırır.

İkimiz de tamamen hareketsiz kalıyoruz, yaklaşan uzaylıların sesleri gittikçe yükselirken nefes almaya bile cesaret edemiyoruz. Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, kulaklarımda kanın akışını duyabiliyorum ve Bohrir'e bakarken alt dudağımı sertçe ısırıyorum. O, ağacın yanından etrafa bakınıyor ve diğ er mahkumlar yanımızdan geçerken kaskatı kesiliyor, çenesi o kadar sıkı kapanıyor ki yanaklarındaki kaslar şişiyor.

Nedenini anlamam sadece bir saniye sürüyor.

Kulaklarımda atan nabzım ilk başta sesleri ayırt etmemi zorlaştırıyor, ama uzaylılar bizden sadece birkaç metre uzakta ilerlerken, içlerinden biri tekrar konuşunca sonunda boğuk, keskin bir ses duyuyorum.

Kalbim tamamen durmuş gibi hissediyorum, şok beni buz gibi bir suyla yıkarken, kalbim göğsümde asılı kalmış gibi.

O sesi tanıyorum.

Hâlâ kabuslarımda çok sık duyuyorum.

Bu Gornok.

WILLOW'UN ORMAN YEŞİLİ gözleri büyür ve yanaklarında koyu pembe bir kızarıklık belirir. Bu, ağzım, ellerim ve penisimle ona zevk verdiğimde cildini renklendiren güzel kızarıklığa hiç benzemiyor. Bu kızarıklık lekeli ve öfkeli görünür, gözlerindeki acı ve korku dolu bakışlarla o kadar uyumludur ki, onun duygularını kendi ruhumda hissedebildiğime yemin edebilirim.

Korsanlar saklandığımız yerin önünden geçerken, içlerinden biri yavaşlar. Uzun boylu ve sırık gibi, eklemeleri çıkıntılı, koyu gri tenli ve ezik bir yüzü var. Etrafına bakınır ve kaslarını gerilir. Bizi fark mı etti, yoksa bir şekilde varlığımızı mı hissetti? İyi saklandığımıza eminim ve ormanda sessizce hareket edebilecek kadar iyi bir avcıyım, bu yüzden bu ağacın arkasına gizlendiğimizi duymuş olabileceklerini sanmıyorum. Ancak, duyuları çoğu canlıdan çok daha keskin olan türler var ve bu uzaylı, gelişmiş işitme veya koku alma duyusuna sahipse, benim tüm çabalarımın rağmen varlığımızı fark edebilir.

Savaşmaya hazırım, gerekirse harekete geçmeye hazırım, ama sonra düz yüzü uzaylı boğazından bir ses çıkarır ve birkaç adım önde yürüyen Gornok'a seslenir.

"Şimdiye kadar köye varmış olmamız gerekmez miydi?" diye sorar, sabırsız bir ses tonuyla.

Gornok durur ve arkasına dönerek arkadaşına bakar. Korsan liderinin hangi uzaylı türü olduğunu bilmiyorum — evrende çok fazla tür var ve hepsini tanımam imkansız, ancak Nuthora'da geçirdiğim zaman sayesinde daha önce varlığından haberdar olmadığım birçok uzaylı türüyle tanıştım. Onun gibi diğerlerinin de bu kadar sağlam yapılı olup olmadığından emin değilim, ama korsan çetesinin lideri geniş omuzlu ve kalın bacaklı. Koyu renkli pantolon ve bot giyiyor, ama omuzlarına bağlanmış kaba yapılı deri zırh dışında üst vücudu çıplak. Uzun saçları kafa derisine yakın düzgün sıralar halinde örülmüş ve gözleri dikey yarıklar şeklinde.

Kaşlarını çatarak, bir eliyle tüm grubu durdurmak için işaret ediyor. Toplamda altı korsan var; K'Mek'in nerede olduğunu sormak için onun sığınağına gittiğimde gördüğümde daha az.

"Yaşlı tüccar bize Voxeran kampından bahsederken sen de oradaydın," diye homurdanır Gornok. "Benim duyduğum her şeyi duydun. Bize bahsettiği yer işaretlerini takip ediyoruz, yani doğru yoldayız."

"Evet, ama emin misin..."

"Bulana kadar aramaya devam edeceğimizden eminim." Korsan liderinin sesi kırbaç gibi çırpıyor. "Ne kadar sürerse sürsün. Benden bir şey çaldılar. Onu geri istiyorum. Ve söylentilere inanacak olursak, Hyron'dan da bir şey çalmışlar. Biz oraya varmadan yerleşim yerlerinin yerini öğrenirse, iletişim cihazı için onunla savaşmak zorunda kalırız. İstedğin bu mu?"

"Hayır." Düz yüzlü uzaylı yüzünü buruşturur.

"Aynen öyle. Öyleyse yolumuza devam edelim." Gornok son sözleri keskin bir şekilde tükürür ve başını sallayarak grubun yürümeye devam etmesi gerektiğini belirtir.

Onlar da öyle yapar, çalılıklardan geçerek bizden uzaklaşır.

Onlar duyamayacakları bir mesafeye geldiklerinde Willow titrek bir nefes verir, burun delikleri genişler ve göğsü inip kalkar. Yanaklarındaki tüm renk kaybolur, kızarıklık kaybolur ve cildi solgun ve sönük kalır. Şok ve korkuyla cam gibi parlayan parlak yeşil gözlerinin derinliklerinde yüzlerce farklı duygu çalkalanır.

İçimde daha önce hiç hissetmediğim bir öfke yükselir.

Gornok'u bir daha göreceğimi hiç beklemiyordum. Onunla ve korsan arkadaşlarıyla savaşmak yerine onun ininden kaçtım, çünkü eşimi korumak, kötü kalpli korsanı yakalayıp ona karşı işlediği suçların bedelini ödettirmekten daha önemliydi benim için. Ama onun sefil hayatını sonlandırma fırsatını bulamadan Pascia'yı terk ettiğim için hep pişmanlık duydum.

Şimdi bu hatayı düzeltme fırsatım var. Tatlı, masum eşimin intikamını alma fırsatım var.

Ellerim yumruk haline geldi, parmak eklemlerim Willow'un başının iki yanındaki ağacın kabuğuna bastırırken, Gornok'un sesi zihnimde yankılanıyor.

Onu aramaya geliyor. Onu ve gezegenler arası iletişim cihazını geri çalmak niyetinde.

Hayır.

Bu tek kelime, bir kasırğa gücüyle içimde yükseliyor.

Hayır.

Onu alamaz. Bir daha ona asla dokunamayacak. Bir daha ona bakamayacak, onunla konuşamayacak ya da onu incitemeyecek. Ve halkımdan başka bir şey almasına izin verirsem, lanetleneceğim.

Korsan ölmeli.

Ne yaptığımı düşünmeden, nadiren yaşadığım bir tür savaş öfkesi ile dürtülerek, ağacın yanından uzaklaşıp, peştamalımın yan tarafına sakladığım bıçağın sapını kavradım. Gornok ve diğer korsanların ağaçların arasında kaybolduğu yere doğru dönerken, bir el koluma dokundu.

"Bohrir, bekle," diye fısıldadı Willow acil bir sesle. "Ne yapıyorsun?"

Onu zar zor duyabiliyorum. Sanki sesi çok uzaklardan, uzun bir tünelin sonundan geliyor. Koluma dokunan narin eli bile zar zor hissedebiliyorum. Tek hissedebildiğim, damarlarımdan akan kanım, göğsümde şiddetle çarpan kalbim ve nefes alırken burun deliklerimden çıkan hava.

"Buna bir son vereceğim," diyorum sertçe. "Şimdi."

"Hayır, yapamazsın!" Eşim hızla yanıma koşarak vücudunu benimkinin önüne koyar, ellerini göğsüme dayayarak sesini alçak bir fısıltıya indirir. "Böyle olmaz. Onlar altı kişi, sen tek başınasın. Hepsi silahlı ve savaşmayı biliyorlar. Hepsini tek başına alt edemezsin."

Aklımın mantıklı bir kısmı, söylediklerinin doğruluğunu kabul ediyor. Ben korsanların hepsinden, hatta Gornok'tan bile daha iriyim, ama altı kişiye karşı tek başına savaşmak kötü bir ihtimal.

Ancak şu anda umurumda değil. Tek istediğim, Willow'un çektiği her acının intikamını onlardan almak.

Yürümeye tekrar başlamak için çabalıyorum, ama önümdeki küçük Terran kadın yerinde duruyor, ayaklarını toprağa gömüyor ve parmaklarını gergin göğüs kaslarımdan üzerine yayıyor.

"Bohrir, lütfen." Kafasını sallar. "Yapamam..."

Cümlesini bitirmiyor. Bunun yerine, parmak uçlarına yükseliyor, bir elini boynuma dolayarak başımı kendine doğru çekiyor. Dudakları sert bir öpücükle benimkilere yapışıyor ve sanki biri vücudumu elektrik teline bağlamış gibi hissediyorum. Elektriksel bir şok dalgası içimi kaplıyor ve tek düşünceli trans halimden çıkmamı sağlıyor. Kollarımı Willow'un etrafına doladım, onu bana sıkıca çekerek dilimle ağzının derinliklerini keşfettim, sanki ilk kez öpüşüyormuşuz gibi içimde bir açlık uyandı.

Parmakları saçlarımin arasında, omuzlarımin üzerinde kayıyor, kollarımı kavıyor. Tırnakları derime batıyor ve yumuşak, esnek vücudunu benimkine sıkıca bastırırken inliyorum.

Öpücük sadece bir an sürer, ama aramızda alevlenen bağın yoğunluğu, zihnimi vahşi öfke ve pervasız intikamın karanlığından geri çekmeye yeter. Ayrıldığımızda, Willow kollarını boynuma dolamış, sadece yukarı bakıp gözlerime bakacak kadar geri çekilir.

"Bunu tek başına yapamazsın," diye yumuşak bir sesle tekrarlar, derin yeşil gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey parlar. "Ama yalnız olmayacaksın. Sana yardım edeceğim."

Gözlerimi kırıyorum. Sözlerini anlamam biraz zaman alıyor ve sözleri beynime işledikçe, kalbim bir mengeneyle sıkışmış gibi hissediyorum. Bir dakika önce, Nuthoran ormanına dalıp altı uzaylı korsanı da alt etmeye hazırdım. Gerekirse çıplak ellerimle onlarla savaşırdım ve kendime gelecek tehlike aklımın ucundan bile geçmezdi.

Ama eşimin tehlikede olduğu düşüncesi, kanımın damarlarımda donmasına neden oluyor.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, Willow dudaklarını büzüp, ben daha sözlerimi söylemeden argümanlarımı kesmeye çalışır gibi başını salladı.

"Son birkaç gün içinde bana çok şey öğrettin, Bohrir. Tuzak kurmayı, avlanmayı ve *hayatta kalmayı*. Ben senin gibi bir savaşçı değilim, ama ben..." Dudaklarını yalar, yüzünde acı bir ifade belirir. "Ben zayıf değilim. Ve sana yardım etmek istiyorum. Artık korkudan sinmeyeceğim. Duvarlarımin arkasına saklanmayacağım. Gornok benden çok şey aldı ve sonunda kendimin o parçalarını geri kazandım... ama bunu yapmazsam, o her zaman beni takip edecek. Seni onu durdurmana yardım etmezsem."

Gurur, göğsümü dolduran endişeyle karışıyor ve ben onun narin yüzünü ellerimle kavrayıp, gözlerine bakıyorum. Konuşurken sesindeki samimiyeti duyabiliyordum ve her kelimesinde ciddi olduğunu biliyordum.

Ama eşimin kendini böyle tehlikeye atmasına nasıl izin verebilirim? Bu, sahip olduğum tüm koruma içgüdülerime aykırı.

"Gölü hatırlıyor musun?" diye soruyor Willow. "Su canavarı saldırdığında, sen benim hayatımı kurtardın. Ama..."

"Sen de benim hayatını kurtardın," diye sözünü tamamliyorum, üç başlı yaratığa taş atarken yüzündeki kararlı ifadeyi hatırlayarak,

ve benim son darbeyi vurmam için yeterince yaraladığını hatırlayarak cümlesini tamamladım. O anda harekete geçmeseydi, hayvan beni öldürebilirdi.

Başını sallayarak boynuma doladığı kollarını çözdü ve geri adım attı. Boy farkımız nedeniyle başını yukarı kaldırarak gözlerime bakmak zorunda kalıyordu, ama minik yapısına rağmen bir savaşçı gibi dik duruyordu, omurgası düz ve omuzları gergindi.

"Bir keresinde köyünden kaçtım," diyor bana alçak sesle. "Şu anda yine kaçabilirim. Gornok ve adamlarının nereye gittiğini biliyoruz, bu yüzden benim için en güvenli şey ters yöne gitmek olur. Ama ya köye ulaşırlarsa ne olacak? Gornok ve ekibi orada sayıca az olacak, ama Voxeranlar onların geldiğini bilmedikleri için sürpriz avantajı olacak. Ya da baskından bir tanesi bile sağ kurtulup iletişim cihazıyla kaçarsa ne olacak?"

Ellerini yumruk yaparken gözleri sert bir ifadeye büründü.

"Bunun olmasına izin veremem," diye devam etti. "Sana çok şey borçluyum, halkına çok şey borçluyum. O zamanlar farkında olmasam da, köyünüz güvenli bir sığınaktı. Oraya geri dönmek istiyorum. Onu korumak istiyorum."

Bir an için yüzündeki ifade yumuşar ve bana gülümser, her zamankinden daha nefes kesici bir güzellikle. "Uzun zamandır kendimi yarım bir insan gibi hissediyordum. Kendimden, anılarımdan o kadar çok şey kaybolmuştu ki, kim olduğumu hiç bilmiyordum gibi hissediyordum. Ama artık biliyorum. Ben buyum. Olmak istediğim kişi bu. Sevdığım insanlar için savaşan biri."

Konuşmamı bitirdiğimde biraz nefesim kesilmişti. Sözler içimden dökülüyor gibiydi, istesem de durduramazdım sanki. Bohrir ile aramda sessizlik hakim olurken, söylediklerimin ne kadar içten olduğunu fark ettim.

Gornok ve adamları yanımdan geçmeden önce, arkadaşşıma köye dönmenin benim için sorun olmadığını söylemek üzereydim.

Ama gerçek şu ki, bundan fazlasıyla memnunum.

Geri dönmek istiyorum, sadece Bohrir halkının yanında olmayı hak ettiğİ için değil, onların benim halkım olmasını istediğim için. Korsanlar tarafından esir tutulduğum süre boyunca akıl sağlığımı korumak için tek yol bu olduğİ için, kendimi izole edip kalbimi kapattım ve çok uzun süre bir topluluk olmadan yaşadım.

O küçük Voxeran ve Terran grubu, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir topluluk ve Nuthora'dan kurtulup kurtulamayacağımızdan bağımsız olarak, onların bir parçası olmak istiyorum.

Bohrir'in gece mavisİ gözleri parlıyor, bana bakarken yüzündeki sert hatlar yumuşuyor. "Emin misin, kira'm? Geri dönmek istediğİne? Gornok ve adamlarıyla savaşmak istediğİne?"

"Evet," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Uzun zaman önce geri dönmeliydik. Seni bu kadar uzun süre burada tutmak bencilceydi."

Arkadaşım başını sallıyor. "Hayır, değildi. Burada olmak sana iyi geldi. Sende bir değışiklik gördüm ve her gün hafızanı geri kazanmanı izlemek kalbimi sevindirdi."

Gölümsüyorum, göğsümü dolduran duygularla kalbim sıkışıyor. Gornok'u tekrar görmek göğsümdeki eski yaraları yeniden açsa da, onunla yüzleşmek düşüncesi beni korkutsa da, kendimi zayıf hissetmiyorum. Bohrir bana o kadar saygı ve hayranlıkla bakıyor ki, bu benim cesaretimi artırıyor ve tehlikeyle karşılaştığımda kıvrılma ya da kaçma gibi eski içgüdüsel dürtülerimi bastırmamı sağlıyor.

Çünkü bu tehlikeyi gerçekten yenmenin tek yolu, onunla yüzleşmektir. Kaçmaktan bıktım.

Omzumun üzerinden, korsanların gittiği yöne bakıyorum. Bohrir onların izini sürebilir, ama yine de onlara bizden çok uzaklaşmaları için fırsat vermek istemiyorum.

"Yola çıkmalıyız," diye fısıldıyorum, parmaklarımı Bohrir'in parmaklarının arasına geçiriyorum.

O başını sallar, sonra avucunu başımın arkasına koyar ve bir kez daha şiddetle öper. Başım döner ve elimi onun eline daha sıkı sararım, bir saniye daha ona tutunurum. Ayrıldığımızda, kedi gibi irisleri büyük ve kararmış, burun delikleri genişlemiş, yüzümü inceliyor.

Eğer herhangi bir tereddüt belirtisi arıyorsa, bunu görmemesi için kararlılığımı ifademde gösteririm.

Bohrir'in yüzünde de aynı ifade belirir ve Gornok ile adamlarını takip etmek için dönerek beni büyümüş ormanın içinden geçirir.

Şu anda bizden oldukça uzaklaştılar, o kadar ki seslerini bile duyamıyorum. Çalılıklar arasından yolumuzu bulmaya çalışırken, Bohrir'in iz sürme deneyimine her zamankinden daha minnettarım. Eminim ki, Voxeran köyünden kaçtığımda peşimden geldiğinde kullandığı becerileri şimdi de kullanıyor. Manzarayı hatasız bir şekilde okuyabiliyor gibi görünüyor, ara sıra elimi bırakıp çömelerek bir çim parçasını, kırık bir dalı veya ezilmiş bir yaprağı inceliyor.

Her ayağa kalktığında, tekrar elimi tutuyor ve beni kendinden emin bir şekilde ileriye götürüyor, bizi korsan grubunun izinde tutuyor.

"Sen harika bir iz sürücüsün," diye fısıldıyorum, ona yan gözle bakarak. "Şimdi, şiddetli bir yağmur fırtınası sırasında köyden ayrılmış olmama rağmen beni nasıl bulabildiğini anlıyorum."

Önümüzdeki patikadan gözlerini ayırıyor, bakışlarımla karşılaşınca kaşları biraz kalkıyor. "Seni takip etmeyi kesinlikle zorlaştırdı. Yağmuru kasten kamuflaj olarak mı kullandın?"

Omuz silkiyorum, hafifçe kızarıyorum. Etkilenmiş gibi görünüyor. "Evet, öyle. Yani, büyük bir kaçış planı falan yapmıyordum. O kadar iyi düşünülmüş bir plan değildi. Ama fırtınanın iyi bir kamuflaj olacağını biliyordum ve izlerimi silip süpüreceğini düşündüm."

Bohrir'in göğsünden yumuşak bir ses geliyor. "Bir ara izini neredeyse kaybedecektim. Çamur izlerini gizlemişti ve

yeni izlerini bulamayacağımı düşündüm. Hangi yöne gittiğini anlamak için epey aramak zorunda kaldım."

"Vazgeçmediğine sevindim," diye mırıldandım, sesim boğuk ve sessizdi. "Beni bulduğuna sevindim."

Elimi sıkar, büyük eli benimkini sıcak ve sağlam bir şekilde kavrar. "Ben de, kira'm. Ben de."

Ondan sonra fazla konuşmadık, sessizliğe büründük. Önümüzde bulunan adamların seslerini duyamıyor olsak da, yanlışlıkla konumumuzu ele vermemek için endişeleniyordum. Gornok ile yüzleşmek istiyordum, ama bunu *kendi* şartlarımla, Bohrir ve ben savaşta kendimize avantaj sağlayabileceğimiz bir anda yapmak istiyordum. En son istediğim şey, onun ya da adamlarının takip edildiklerini fark edip bize bir tuzak kurmalarıydı.

Ama neredeyse hiç konuşmasak da, yürürken sık sık Bohrir'in yüzüne bakıp, yüz hatlarını inceliyorum. Bakışlarım, güçlü çene hattına, parmaklarımın arasında yumuşak olduğunu bildiğim kıvrıcık siyah saçlarına, geniş alnına ve elmacık kemiklerinin kıvrımlarına kayıyor.

Onu uzun süredir tanımıyor olsam da, bana çok *tanıdık* geliyor. Hayatımın vazgeçilmez bir parçası haline geldi ve ona her baktığımda, hem rahatlık hem de arzu hissediyorum.

Bohrir her zaman benim için orada olacak. Beni korumayı asla bırakmayacak, beni korumaya çalışmayı asla bırakmayacak.

Benim bile varlığından haberdar olmadığım bir gücü kendimde bulmama yardım etti. Kesinlikle haklı: ormanda geçirdiğim bu zaman benim için çok iyi oldu. Hiç farkında olmasam da, tam da ihtiyacım olan şeydi. Burada tehlikeli avcılarla karşılaştım ve kalbimi aşka açtım, her ikisi de belli bir cesaret gerektiren şeyler.

Ve şimdi, Gornok ve diğerleriyle savaşma zamanı geldiğinde, ne için savaştığımı tam olarak bileceğim.

Korsanları takip ederken hızımızı dikkatlice ayarlayarak birkaç saat yürüdükten sonra, Bohrir bir elini kaldırarak durmamızı işaret etti. Onun yanında durdum, önümdeki ağaçların arasından bakarken kalbim hızla atıyordu.

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

"Akşam için mola vermiş olmalılar. İleriden sesler geliyor, bu da kamplarına yaklaştığımız anlamına geliyor."

"Şimdi saldırmalı mıyız?"

Bu düşünceyle midem heyecandan kasılır, damarlarım adrenaline dolup taşar. Ama Bohrir başını sallar.

"Hayır, henüz değil. Köyden hala birkaç gün uzaklıktayız, yani onlar köye ulaşmadan önce onları durdurmak için vaktimiz var. Ayrıca silahlarını değerlendirmeli ve kendi silahlarımızı hazırlamalıyız. Az önce yanımızdan geçerken onlara sadece kısa bir bakış atabildim ve bu savaşa körü körüne girmek istemiyorum."

Kısmen rahatlamış, kısmen hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başımı sallıyorum. Söylediklerinin hepsi mantıklı ve bu biraz da olsa hoş bir erteleme, ama ne olursa olsun bu işi bir an önce bitirmek istiyorum.

Sırt çantalarımızı kamp yerinde bıraktık. Gornok ve diğerlerinin çok gerisinde kalma riskini göze almadan onları almaya vaktimiz yoktu ve çantalarda yaşamak için vazgeçilmez hiçbir şey yoktu. En azından Bohrir'in silahı var. Ama onlara saldırmadan önce korsanların ne kadar ağır silahlı olduğunu bilmemiz gerekiyor. Zaten zorlu bir mücadeleye gireceğiz, bu yüzden elimizden geldiğince avantajımızı artırmalıyız.

"Kampını gözetlemem gerekiyor." Arkadaşım bana bakarken çenesini sıkıyor. "İçgüdülerim burada beklemeni söylüyor, ama seni yalnız bırakmak istemiyorum."

"Ben de seninle gelirim," diyorum hemen. Ben de Bohrir'den ayrılmak istemiyorum ve biraz keşif yapmanın bana yardımcı olacağını düşünüyorum. Pascia'daki sığınağından kaçırıldığımdan beri Gornok'u ilk kez görmek beni sarsmıştı ve onunla savaşırken duygulara veya anılara kapılma lüksüm yok. Onu şimdi gözetlemek, bunu kafamdan atmama yardımcı olacak ve daha sonra daha net bir zihinle onunla yüzleşmemi sağlayacaktır.

Bohrir başını sallar. Bundan hoşlanmadığını, bunun tüm koruyucu içgüdülerine aykırı olduğunu anlayabiliyorum, ama kendi kararlarımı vermeme izin verdiği için minnettarım.

"Arkamda kal," diye fısıldadı. "Ve eğil."

Dediğini yapıyorum, o korsanların kampına yaklaşırken dikkatlice arkasından gidiyorum. Kampa yaklaştıkça, yumuşak çimlerin üzerinde emekleyerek ilerliyor, birkaç büyük çiçekli çalıların arkasında saklanıyoruz. Yaprakların arasından küçük bir açıklıktan Gornok ve diğer adamların kaba bir daire oluşturarak oturduklarını ve bir matara dolaştırdıklarını görebiliyorum.

Yabancıların biri, içmeyi bitirirken dudaklarının köşelerinden dağınık bir şekilde sızan sıvıyı elinin tersiyle silerek ağzını siler. Parlak kırmızı bir cildi ve alnından çıkıntı yapan kör boynuzları vardır. Adı Hexa'dır, ama ben onu hep şeytan olarak görmüşümdür.

"Tanrım, *bu kasuktan* bıktım," diyor boğuk sesiyle, şişeyi incitmeden önce ekşi bir yüz ifadesiyle bakarak. "Gavarian bal şarabından bir sürahi için cinayet bile işlerim."

"Bu kayadan kurtulduğumuzda, istediğin kadar bal şarabı içebilirsin," diyor Gornok gülerek, kafatasını kaplayan sıkı örgüleri eliyle okşayarak.

"Doğru," diye gülümseyerek onaylar Hexa. "Senin küçük Terran evcil hayvanının bu kadar yararlı olacağını kim düşünürdü, ha? O bizden çalındı, ama o mavi dev onunla kaçmasaydı, daha büyük ödülü asla bulamazdık."

Gornok tekrar güler, gözlerinin dikey yarıkları azalan turuncu ışıktan parlar. "Onu geri aldığımızda, ona bunun için teşekkür edeceğim."

Midem sanki çimento dolu gibi hissediyorum ve bu ağırlık göğsüme yayılıyor, uzuvlarıma yayılıyor. Boğazımın arkasında safra tadı var ve geç de olsa Bohrir'in elini o kadar sıkı tuttuğumu fark ediyorum ki parmak eklemlerim ağrıyor.

Eski esir alanlarımdan gözlerimi ayırıp yanımdaki adama bakıyorum. Yüzü taş gibi, gözlerinde sert bir öfke yanıyor.

Kahretsin. Saklandığımız yerden atlayıp hepsiyle kavga etmeye iki saniye kalmış gibi görünüyor, sonuçları umursamadan.

Elini gevşetip, dikkatini bana çekmek için hafifçe çekiştiriyorum. Bana baktığında, acilen başımı sallayıp, "*şimdi değil*" diye dudaklarımla söylüyorum.

Bohrir dudaklarını sıkıştırır ve kendimi kontrol etmek için çabaladığını izlerim. Sonunda başını sallar. Gözlerindeki öfke geçmemiştir, ama dikkatini tekrar korsanların kampına çevirdiğinde, gözlerinde kurnaz bir değerlendirme de görebiliyorum.

Onun hareketini taklit ederek, Gornok ve adamlarının akşam yemeğini yerken söylediklerini kasten duymazdan geliyorum. Hayatımın çok büyük bir bölümünü bu iğrenç korsanların şakalarını ve övünmelerini dinleyerek geçirdim. Artık bunları duymaya ihtiyacım yok.

Bunun yerine, Bohrir'in yaptığı şeyi yapmaya odaklanıyorum, silahlarını ve malzemelerini analiz ediyor, saldırımızı planlamamıza yardımcı olacak zayıflıklarını arıyorum. Birkaç dakika sonra, arkadaşım tekrar bakışlarımı yakalıyor ve geldiğimiz yöne doğru başını sallıyor. Ben de memnuniyetle kabul ederek başımı sallıyorum.

Çimlerin arasında mümkün olduğunca sessizce geri sürünerek ilerliyoruz ve kampın yeterince uzağında olduğumuzdan emin olduktan sonra ayağa kalkıyoruz. Bohrir beni sarkık dalları olan küçük bir ağacın yanına götürüyor ve ağacın sağladığı sığınağa giriyoruz.

"Burada bekle," diye fısıldadı.

Dalları kenara itip dışarı çıkar ve birkaç dakika sonra yakınlardan kopardığı birkaç büyük yuvarlak meyveyle geri döner.

Ağacın dibine yakın bir yere otururuz ve Bohrir yemek yerken bana bakar.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar.

Ne demek istediğini anlıyorum ve tereddüt etmeden cevap veriyorum, görevimizin pratik yönlerine odaklanarak duygularımı kontrol altında tutuyorum. "Onların blasterları yok, sadece kılıçları var. Bu da şartları eşitler. Hexa, kırmızı tenli olan, yakın dövüşte iyi bir savaşçı. Onu bazen diğer korsanlarla kavga ederken gördüm ve gerçekten yetenekli. Gri tenli olan Cowel yavaş ama acımasız. Gornok ise hepsinden daha iyi bir savaşçı."

Bohrir başını sallar. "Yüzünde kalın kürk olan adamın bir kolunu diğerine tercih ettiğini de fark ettim. Belki eski bir yaralanmadır."

Basit akşam yemeğimizi yerken konuşmaya devam ediyoruz, korsanları değerlendirip saldırı planımızı yapıyoruz. Bunun nedeni yemek mi, Bohrir'in sakin ve güven verici varlığı mı, yoksa bu adamları yeni bir gözle görmeye başlaman mı —korkulacak esirler değil, yenilecek düşmanlar olarak— bilmiyorum, ama midemdeki düğüm yavaş yavaş çözülmeye başlıyor ve nefes almam kolaylaşıyor.

Yemeğimizi bitirip gece için yerleşip, Gornok ve adamları da aynı şeyi yaparken uyumaya hazırlanırken, yarın olacaklara olabildiğince hazır hissediyorum.

Hiç tereddüt etmeden Bohrir'in yanına kıvrılıp, beni kollarıyla saran sıcak kucaklamasına yaslanıyorum. Parmak uçlarım onun güçlü ön kol kaslarının üzerinde geziyor ve karanlıkta onlara bakıyorum. İşaretleri çok hafif bir şekilde parlıyor, sanki ay ışığı yayıyor gibi görünüyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, onun kokusunu

içime çekerek. "Ne için, kira'm?" diye gürler Bohrir.

"Beni önemsendiğin için." Duygularımı kelimelere dökmenin bir yolunu bulmaya çalışarak başımı hafifçe sallıyorum. "Gornok ve adamları beni çok değer verdiler.

Beni yakından korudular ve bana değerli bir şey gibi davrandılar. Ama bir insan olarak değil, bir nesne olarak değer verilmek çok... insanlık dışıydı. Beni önemsediler çünkü ben onların *evcil* hayvanıydım." Dudaklarım bu kelimeyi söylerken bükülüyor. "Beni gerçekten tanıdıkları için değil. Beni sevdikleri için değil."

Konuşurken gözlerim yaşlarla doluyor, ama sanki göğsümdeki bir şey gevşiyor gibi hissediyorum. Çok uzun zamandır içimde tuttuğum eski bir acı, yeni ve daha iyi bir şeye yer açmak için parçalanıyor.

"Ama seninle her şey çok farklı," diye devam ettim. "Sen beni olduğum kişi olduğum için önemsiyorsun. Beni değerli hissettiriyorsun, takas edilecek ya da kilitlenecek bir nesne olarak değil, bir bütün olarak. Sen daha fazlası olmadan önce benim arkadaşımsın ve ben... Seni bulana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim bile."

Bohrir, düşük bir ses çıkararak göğsünü sırtıma sürtüyor, sonra dirseğiyle kendini kaldırıp bana bakıyor ve parmak uçlarını yanağımda gezdiriyor.

"Sen benim arkadaşımsın Willow. Sen benim eşim. Sen benim her şeyimsin. *Sen.*"

Elimi uzatıp, parmaklarımı onun dağınık saçlarının arasında gezdirip onu öpmek için kendime doğru çekiyorum. Dudakları benimkini hevesle buluyor, kollarını tekrar bana doluyor, ben de onun sıcak, sağlam vücuduna daha da yakınlaşmak için kollarında biraz kıvrılıyorum. Aramızda bir santim bile boşluk olmasını istemiyorum.

Şimdi değil. Asla değil.

Sırt üstü yatıp onun bacaklarımın arasına yerleşmesine izin vermek çok kolay olurdu. İçim acıyor ve boş, onu içimde hissetmek için çaresizim. Ama bu çok riskli olurdu. Gornok'un kampından oldukça uzaktayız ama yine de çok gürültü yapmaktan endişelenirdim. Bohrir bedenimi taparken seslerimi bastırmaya alışkın değilim ve zihnim yarınla o kadar meşgul ki, zaten bundan zevk alabilir miyim bilmiyorum.

Yine de, sonunda ayrılmadan önce onu uzun uzun öpüyorum. Koyu mavi gözleri gölgeli ışıktaki neredeyse siyah görünüyor ve burnuma bir kez daha tatlı bir öpücük kondururken üzerime eğiliyor.

"Uyu, kira'm," diye fısıldadı. "Sana hiçbir şeyin zarar vermeyeceğinden emin olacağım." Benim nazik devim.

Benim şiddetli koruyucum.

Derin bir nefes alarak kendimi onun kucağına bırakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Yarın, geçmişimin şeytanlarıyla yüzleşeceğim. Ama bu gece,
düşüncelerim sadece şimdiki zamanda.

Güneş doğmadan çok önce uyanıyorum, hafif uykumdan sıyrılıp gözlerimi açıyorum. Willow hâlâ kollarımda sıkıca sarılı, küçük vücudu yumuşak ve esnek. Başımı boynuna yaslayıp saçlarının ve teninin tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor, hem hoş hem de acı veren bir ağrı.

Bu kadını çok seviyorum. Onun için düşünmeden öldürür, hatta ölürüm.

Ya onu kaybedersem?

Bu beni herhangi bir kılıçtan daha kesin bir şekilde öldürür.

Bunun olmasına izin veremem.

Sanki cinlenmiş gibi, uyuyan kadını rahatsız etmemek için dikkatlice hızla ayağa kalkarım. Ağacın gölgesinden çıkıp, çok uzaklaşmamaya dikkat ederek, neredeyse karanlık olan ormanda yiyecek ararım. Gornok ve adamlarına saldırmamıza yardımcı olacak her şeyi topladım, sonra kullanacağımız tuzakları yapmaya başladım. Küçük hayvanlar için iplerin kalın olması gerekmez, ama ben bunların sağlam ve güçlü olmasını istiyorum.

Ağacın sarkık dallarının altında Willow'un yanında oturarak, uzun sarmaşıkları hızlı ve ustaca büküp örüyorum.

Arada sırada uyuyan haline bakıyorum, bakışlarım belinin kıvrımını ve kalçalarının eğriliğini, ellerinin başını desteklemek için başının altına koyuşunu takip ediyor.

O kadar küçük, o kadar kırılgan görünüyor ki. Sevimli ve çok fazla kırılgan.

Uykusunda bu kadar savunmasız ve yumuşak görünmesi, onu güvende tutmak için bir yere saklamak istememe neden oluyor. Onu yaklaşan savaştan olabildiğince uzak tutmak istiyorum. Ama bunu yapamam. Dün Gornok'u durduramama yardım etmek istediğini söylediğinde yüzündeki ifade, bilmem gereken her şeyi bana anlattı.

Buna ihtiyacı var. Eski esir alanıyla yüzleşmesi gerekiyor — ona bir şey kanıtlamak için değil, kendine bir şey kanıtlamak için.

Belki de bu savaşa katılmasını yasaklayarak ya da Gornok'un çetesine tek başıma saldırarak onu fiziksel olarak güvende tutabilirim. Ama bu, Willow'un kalbindeki yaraların daha da derinleşmesine neden olur. Kendini zayıf hissetmesine neden olur, oysa gerçekte o zayıf olmaktan çok uzak. Tanıdığım tüm savaşçılar kadar güçlü bir ruha sahip ve gerçek bir savaşçı gibi, düşmanlarıyla yüzleşme şansını hak ediyor.

Onu bundan alıkoyamam, ama yanında durup onunla birlikte savaşabilir, onu hayatta tutmak için elimden gelen her şeyi yapabilirim.

Bu düşünce, silahlarımızı ve tuzaklarımızı hazırlamak için hummalı bir şekilde çalışırken, yankı gibi zihnimde yankılanıyor ve tekrar tekrar tekrarlanıyor. Şafak yaklaşırken dalların arasındaki küçük boşluklardan sızmaya başlayan gri güneş ışığının farkında bile değilim, sadece Willow kıpırdanıp gözlerini kırptığında işimden başımı kaldırıyorum.

Esniyor, gözleri bir an için uykudan dolayı yumuşak ve bulanık. Sonra beni fark ediyor ve daha dik oturuyor, yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor.

"Aman Tanrım, şuna bak. Bütün gece çalıştın mı?" "Hayır." Kafamı sallıyorum ve kendime küçük bir gülümseme izin veriyorum. "Sadece sabahın erken saatlerinden beri çalışıyorum."

"Beni uyandırmalıydın. Yardım edebilirdim."

"Teşekkürler, kira'm. Ama senin iyi dinlenmeni istedim. Gornok ve adamlarından önce gitmek istiyorsak, erkenden yola çıkmamız gerekecek."

Bana doğru sürünerek gelir, ellerini uyluklarımın üzerine koyar ve başını kaldırıp beni öper. Ben de onu öperim, tereddüt etmeden, korkmadan bana bu kadar kolayca geldiği için keyif alırım. Eskiden bana ne kadar temkinli baktığını hatırlamak neredeyse imkansız. Aramızda çok şey değişti ve bana güvendiği için ona her zaman minnettar olacağım.

Şimdi sadece buna layık olduğumdan emin olmam gerekiyor.

"Hazır mısın?" Ayrıldığımızda yumuşak bir sesle soruyorum.

"Her zamanki kadar hazırım." Bana küçük bir gülümseme atıyor, ama yeşil gözleri ciddiyetini koruyor.

Ona tuzakların nasıl çalıştığını göstermek için birkaç dakika ayırıyorum. Bu çok uzun sürmüyor, çünkü birlikte geçirdiğimiz zamanın büyük bir kısmını vahşi doğada ona tuzak kurma ve avlanmanın temellerini öğretmekle geçirdim. O hızlı öğrenen biridir.

Uzun, sarmal halatları alırsız ve ağacın gölgesinden ayrılmadan önce bıçağımın sapını Willow'un avucuna bastırırım.

Şaşkınlıkla bana bakar. "Bunu alamam Bohrir. Sen almalısın. Sen daha iyi bir savaşçısın."

"Kendime bir mızrak yaptım." Eğilip, bir ucunu sivriltilmiş olduğum uzun, düz bir sopayı aldım. İlkel ve kaba bir şeydi, ama işimi görecekti. Bıçağı işaret ettim. "Lütfen al. Senin iyi silahlanmış olduğunu bilmek içimi rahatlatır."

Willow bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Tamam."

Gülümsüyorum. Eşimde de bu özelliğini seviyorum. İnatçı ve iradeli, ama aynı zamanda pratik ve zeki. Bu özelliklerinin, Gornok ve diğer korsanlar tarafından esir tutulduğu sırada hayatta kalmasına yardımcı olduğuna eminim ve umarım bugün de hayatta kalmasına yardımcı olurlar.

Dalları bir tarafa çekip geçtikten sonra Willow'un beni takip etmesini beklerken, gökyüzü yumuşak bir mavi-griye dönerken etrafımızdaki ormanı tararım. Willow yanıma geldiğinde, sarkık dalları yerine bırakırım ve ikimiz yola çıkarız.

Korsanların kampına sessizce yaklaşıyoruz ve tam da onlar güne başlamak üzereyken oraya varıyoruz.

Güzel.

Onların hareket etmesini bekledik ve hangi yöne gittiklerini kesin olarak anladıktan sonra Willow'u bir tarafa çekip suçluların etrafından dolaşarak önlerine geçmeye çalıştım. Yerimize vardığımızda hızlı hareket etmemiz gerektiğini biliyorum, çünkü bizi yakalamaları çok uzun sürmeyecek, ama onlardan önce yola çıkıp çok fazla öne geçme riskini almak istemedim. Planımız, bizim kurduğumuz tuzaklara düşmelerine bağlı, bu da onların yolunun tam üzerinde olmamız gerektiği anlamına geliyor.

Willow'un nefesi, ikimiz ormanda neredeyse koşar adım ilerlerken hızlanıyor, ama şikayet etmiyor, zorlu tempoya rağmen bana ayak uyduruyor. Çok geçmeden, Gornok ve adamlarının izlemesi gereken rotaya geri dönüyorum ve tuzaklarımızı kurmak için mükemmel yeri ararken hızımı yavaşlatıyorum.

"Orada," diye mırıldanıyorum, içimi bir memnuniyet dalgası kaplıyor. Çenemi sallıyorum ve Willow işaret ettiğim yöne bakıyor.

İleride, ormanın daha yoğun olduğu bir alan var, ağaçlar birbirine çok yakın kümelenmiş ve aralarındaki boşluğu kalın, dikenli çalılar kaplıyor. Ağaçların arasından geçen dar bir yol var,

biraz daha az kalabalık ve korsanları tam istediğimiz yere çekmek için mükemmel bir huni görevi görecek.

Yolu hızlıca geçiyorum, başımın üzerindeki ağaç dallarını tarıyorum. Uygun bir yer gördüğümde duruyorum ve Willow yanıma geliyor.

"Çabuk. Bunları kurmama yardım et," diyorum.

İkimiz birlikte çalışarak, iki uzun, kalın ipi iki sağlam ağaç dalına bağladık ve ilmekli uçlarını orman zeminini kaplayan yabani otların arasında sakladık. Ben tuzakların iyi saklandığından emin olurken, Willow üçüncü ipi aldı ve onunla yolun biraz daha ilerisine gitti.

Geri döndüğünde, elinde benim bıçağımı tutuyor ve yüzünde sert bir ifade var. Bıçak hafifçe sallanırken güneş ışığı bıçağın üzerinde parıltıyor.

Onu belinden tutuyorum, kalbim onun içindeki o küçük korku belirtisiyle acıyor.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye soruyorum, avucumla yüzünü kavrayarak.

"Evet." Alt dudağını ısıyor ama kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Yapmak zorundayım." "Anlıyorum."

Onu bir kez öpüyorum, sadece dudaklarımızı kısa bir süre birbirine değdiriyorum. Daha uzun sürmesine izin verirsem, bunun hiç bitmesini istemeyeceğim ve hazır olmak için yerlerimize geçmemiz gerekiyor.

Ayrılıp, biraz açık olan yolu çevreleyen kalın bitki örtüsüne karıştık ve ip tuzaklarının asılı olduğu büyük ağacın arkasına saklandık. Hızımız karşılığını verdi ve Gornok ve diğerlerinden oldukça öndeydik. Onların ortaya çıkmasını beklerken, endişeden omuzlarım gerildi.

Yörüngelerini yanlış mı okudum? Onları yolundan saptıran bir şey mi oldu? Bu konuda yanıldım mı?

Her geçen saniye, endişem daha da artıyor.

Ama sonra derin sesler kulağıma ulaşır ve kısa bir süre sonra, ağır ayakların altında kırılan dalların karakteristik çıtırtılarını duyarım. Willow ve benim aksine, korsanlar ormandan geçerken izlerini gizlemeye çalışmıyorlar, bu yüzden onların geldiğini duymak oldukça kolay.

Gerginleşiyorum ve Willow'a bakıyorum, o da dizlerini bükerek harekete geçmeye hazır.

Umdüğüm gibi, korsan çetesi kalın ağaçların arasından en kolay yolu takip ederek doğruca bize doğru geliyor. Bakışlarım onlardan yere serilmiş ilmekli

ip döngülerine kayıyor ve tuzaklarımıza ulaşana kadar adımları sayıyorum.

Bekle.

Bekle...

Bekle...

"Şimdi," diye fısıldıyorum, öndeki iki korsan, Gornok ve onun Hexa dediği kişi, yanımızdan geçmeye başladığında.

Gornok ipin üzerine basar basmaz ipi çekerim ve Willow da Hexa diğer ilmeğin üzerine basarken kendi ipini çeker. Gornok'un bacağı altından kayar ve baş aşağı havaya uçar. Willow, Hexa'yı yerden kaldıracak gücü yoktur, ama ipi çekerek onu tökezletir ve sırt üstü yere düşürür.

Diğer korsanlar da tepki gösterir, şaşkınlıkla geriye doğru sendelerken başlarını çevirip tehdidi ararlar.

"Orada! Seni pis *hırsız*!" Gri tenli, düz yüzlü olan ağaçların arasından bizi fark eder ve arkadaşları da bizim yönümüze döner.

"Git," diye Willow'a fısıldarım. Sanırım başını sallıyor, ama bakacak vaktim yok. Gornok'u tutan ipi bırakırken mızrağımı hazırlıyorum ve korsan lideri baş aşağı yere çakılıyor. Mide bulandırıcı bir sesle yere düşüyor, vücudu garip bir açıyla bükülüyor.

Willow benden uzaklaşır ve başka bir korsanın, Willow'un üçüncü ip ile kurduğu tuzağa doğru onu takip ederken öfkeyle bağırıldığını duyarım.

Ağaçların arasından çıkıp, düz yüzlü uzaylıya el yapımı mızrağımı fırlatıyorum. Yakın mesafeden ve tüm gücümle attığım keskin sopa, uzaylının gövdesini delip geçerek sırtından çıkıyor ve uzaylı boğuk bir ses çıkarıyor. Willow'un en sevdiği taktiği kullanarak yere eğilip bir taş alıyorum ve onu diğer korsanlardan birine fırlatıyorum. Kafasına nişan alıyorum, ama taş omzuna çarpıyor ve umduğumdan daha az hasar veriyor, ancak onu yana doğru sendeletiyor.

Willow'un ilmek tuzağına yakalanan korsan, ayakları üzerinde zorlukla durmaya çalışır ve hala ayak bileğine dolanmış halatla bana saldırır. Kılıcı bana doğru savrulur ve ben düşen korsandan mızrağımı alıp darbeyi engellemek için kullanırım.

Uzakta, düşük ve sert bir ölüm çığlığı duyuyorum ve içimde acımasız bir tatmin duygusu yükseliyor.

Bir korsan daha yere düştü.

Planladığımız gibi, Willow onu tuzak teline yönlendirmiş, kendisi kaçınmış ve o yere düştüğünde onu öldürmüş olmalı.

Böylece üç kişi öldü. Üç kişi daha kaldı.

Kendimi savaşın içine atıyorum, kırmızı tenli uzaylı ve iki arkadaşı beni çevrelerken, savunmamdaki zayıflığı bulmaya çalışıyorlar.

"Hey!"

Hafif, kadınsı bir ses duyulur ve korsanlardan biri o yöne döner — tam da ağır bir taş kafasına doğru fırlatılırken. Taş, kemik kırılma sesiyle burnuna çarpar ve kafası geriye doğru savrulur. Bu fırsatı değerlendirip onun hayatını sonlandırıyorum, mızrağımla onu delip geçirip, Hexa'nın saldırısını engellemek için cesedini sallıyorum. Hexa'nın kılıcı, ölen arkadaşının koluna saplanıyor ve onun yüzündeki hoşnutsuz ifadeye neredeyse gülmek üzereyim, ama sonra yeni bir ses kemiklerimi donduruyor.

Bir çığlık.

Kafam sesin geldiği yöne doğru döner ve Gornok'un Willow'a doğru ilerlediğini, alnında büyük, koyu bir çürük olduğunu görünce kalbim durur.

Yanılmışım. Düşüşün boynunu kırdığını sanmıştım, ama o ölmemiş. Ve şimdi onunla eşim arasında hiçbir engel kalmadı.

GORNOK'UN KESİLMİŞ gözleri kan çanağına dönmüş, kollarından biri yanına sarkmış, ama hala her zamanki gibi iri ve heybetli. Sağ elinde uzun, kavisli bir bıçak tutuyor ve yüzündeki öfke ifadesinden midem buz gibi oluyor.

Bir an için, onun ininden kaçtığımdan beri olan her şey, tıpkı uzun zamandır geçmişim gibi siliniyor. Onun tutsağı olarak hissettiğim korku ve çaresizlikten başka hiçbir şey hatırlayamıyorum.

Onun evcil hayvanı olarak.

Onun *malı* olarak.

Bohrir ile geçirdiğim zamanlarda bulduğum tüm güç ve cesaret içimden akıp gidiyor gibi ve eşimin yakın bir yerden öfke ve hiddetle bağırıldığını duyuyorum. Ama ses sanki su altından geliyor gibi boğuk geliyor. Tek net olarak odaklanabildiğim şey Gornok.

O acımasız gözler.

Dudaklarının acımasız kıvrımı.

Her adımında hafifçe sallanan örgüleri.

"Sana kaçmamayı öğrettiğimi sanıyordum, ufaklık," diye homurdanıyor. "Sana kavga etmemeyi öğrettiğimi sanıyordum."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsümde acı verici bir uğultu hissediyorum. Avucumdaki terden kayganlaşan bıçak sapı elimden biraz kayıyor.

Bohrir'in bana ulaşmaya çalıştığının farkındayım. Diğer korsanlarla şiddetle savaştığını, onların saflarını kırmaya çalıştığını duyabiliyorum. Ama bana zamanında ulaşamayacak. Bunu biliyorum.

Gornok'la tek başıma nasıl savaşabilirim? Ona karşı nasıl kazanabilirim?

Her zaman kazanmak zorunda değilsin. Ama denemelisin.

Bu sözler birdenbire kafamın içinde yankılanıyor, sanki biri yüksek sesle söylemiş gibi net bir şekilde. Ve bunları kafamda söyleyen benim sesim değil, yaşlı bir kadının sesi — tatlı ve sıcak, ama aynı zamanda kararlı.

Büyükannem.

Ne zaman başarısız olmaktan endişelensem ya da bir şey yapmaktan korksam bana bunu söylerdi. Softbol maçlarından önce ve üniversiteye başvurduğumda kabul edilmeyeceğinden endişelendiğimde bana verdiği tavsiyeydi. Ölmeden önce bana söylediği son sözlerden biriydi.

Veda hediyesi.

Benim için
beslediği umut.

Gözlerimi kırıyorum ve tekrar açtığımda, sanki tüm dünya yeniden netleşmiş gibi. Gornok hâlâ bana doğru ilerliyor, ama artık tren raylarına bağlanmış gibi yerinde sıkışmış hissetmiyorum.

Bana ulaşip bıçağını savurduğunda, bir yana kaçtım. Ama geriye doğru sendelemek yerine, öne atıldım ve kendi bıçağımı çılgınca bir yay çizerek savurdum. Gornok'u omuzlarını kaplayan deri zırhın hemen altındaki yanından yakaladım ve o şaşkın ve acı dolu bir homurtu çıkarırken, yaradan kan fışkırdı.

Gözleri kısıılır, burun delikleri genişler. "Bu bir hataydı, ufaklık."

Ona cevap verme zahmetine bile girmeden, onun ulaşamayacağı bir mesafeye atlayıp, bıçağımı kaldırarak tekrar ona dönerek yüzleşirim. Onu bir dövüşte gerçekten yenip yenemeyeceğimi bilmiyorum, ama Mimi'nin bana her zaman söylediği gibi, denemek zorundayım.

Gornok neredeyse sarsılmış görünüyor, dudakları kıvrılırken bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. Bir bakıma, görmemiş de sayılır. Benim bu halimi hiç görmemişti. Pes etmektense ölmeyi tercih eden halimi.

Vahşi bir hırıltıyla tekrar ileri atılıyor, yaralı kolu yanına sarkarken diğer kolunun kasları şişiyor. Kavisli kılıcını göğsüme doğru savuruyor, ben de geriye kayarak bıçağımla onu engelliyorum.

Darbenin yankısı koluma yayılır, omzumdan şiddetli bir acı geçer ve ben acı bir çığlık atarım. O tekrar kılıcını savurur ve ben bıçağımı kaldırıp engelleyecek zamanım olmaz, bu yüzden kendimi geriye atarım, hançerinin acımasız ucundan kaçınırım ama popomun üzerine sertçe düşerim.

Gornok zaferle homurdanır ve ben geriye doğru yengeç gibi yürürken bana doğru ilerler.

Bohrir'in bıçağı hala elimde, ama Gornok ona saldırmam için çok uzakta. Ve şimdi bana karşı bir avantajı var, ben çimlerin üzerinde sürünürken o benim üzerimde yükseliyor.

Tabii...

Siktir. Bu gerçekten çok kötü bir fikir.

Bu düşünce bir anda aklımdan geçip gider, ama başarısız olursam ne olacağı konusunda tartışmaya ya da endişelenmeye bile zaman ayırmam.

Sadece harekete geiyorom.

Elimi kaldırıp bıçağı Gornok'a fırlatıyorum, omuz zırhının hemen altındaki göğsünün ortasına nişan alıyorum. Orası korumasız, çıplak teni ışıktaki parlıyor, daha önce açtığım yaradan kan sızıyor. Bıçak ona doğru hızla yaklaşırken zaman yavaşlar, beceriksiz atışından dolayı hafifçe sallanarak takla atar. Nişan alma becerim iyidir, ama bıçak atmaya değıl, softbol topu atmaya alışkırım.

Gornok, yaptığımın farkına varınca yüzündeki ifade hafifçe değışir, şaşkınlık korkuya, sonra da acıya dönüşür.

Bir şekilde bıağım hedefini bulmuş ve karnına saplanmıştı.

Kafası geriye doğru eğilirken kükrer, kendi silahını düşürür ve karnından çıkan bıçağın sapını tutar. Onun devrileceğini beklerim, ama bunun yerine bıçağı vücudundan çıkarır ve taze kan vücuduna akmaya başlar. Vahşi bir çığlık atarak bana doğru sendeler ve içimde yeni bir korku yükselirken ağızım açık kalır.

Beni kendi bıağımla öldürmeye çalışacak.

"Willow! Hayır!"

Bohrir'in sesi Gornok'un boğuk çığlığının üstüne çıkıyor ve ben olanları kavrayamadan, kendi vücudunu benimle korsan liderinin arasına koyuyor. Kanlı bıçağı mızrağının ucuyla kenara itiyor, sonra tahta silahı Gornok'un boğazına saplayarak geniş omuzlu uzaylıyı yere deviriyor.

Gornok başka bir ses çıkarmaya fırsat bulamadan ölür, vücudu çimlerin üzerinde gevşerken son nefesini verir.

Nefes nefese bir ses beni irkilter ve sersemlemiş bir şekilde bunun *benden* geldiğini fark ederim. Bir an nefes almayı unutmuşum ve şimdi vücudum oksijen istiyor. Titreyerek nefes verip, ciğerlerimi yeni bir nefesle doldururum, dar patikaya bakarak altı uzaylı korsanın da yerde, bedenleri hareketsiz ve cansız olduğunu görürüm.

Başardık.

Bitti.

Bohrir, gergin bir ifadeyle bana doğru büyük adımlarla yaklaşır. Ben tek kelime bile etmeden, beni kollarının arasına alır ve dudaklarını benim dudaklarıma bastırır.

Ona doğru eğildim, kaslı kollarına sarıldım ve tüm gücümle onu öptüm.

Bir an için, bunu bir daha asla yapamayacağımızdan emindim. Bu kavgada ikimizden biri ya da ikimiz de ölecektik ve aramızda filizlenen bu şey

daha da büyük bir şeye dönüşme şansı olmayacağından emindim.

Adrenalin hala vücudumda dolaşıyor, beni baştan aşağı titretirken, Bohrir titremem durana kadar beni kucaklıyor. Dudaklarımız ayrıldıktan sonra bile, sanki henüz beni bırakmaya gönlü razı gelmiyormuş gibi, beni kollarından bırakmıyor. Ben de ona sarılıyorum, ellerimi geniş sırtına koyup yanağımı göğsüne dayıyorum.

"Seni kaybedeceğimi sandım," diye mırıldanıyor. "*Kalbimi kaybedeceğimi sandım.*"

Sesi gergin ve kaba, ve benim onun kalbi olduğum düşüncesi - kulaklarımın altında düzenli olarak atan organ kadar hayatta kalması için gerekli bir şey - gözlerimden yaşlar süzülse de beni gülümsetiyor.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Gornok'u durdurduğun için."

Bohrir dudaklarını saçlarıma bastırıyor ve bu sefer titremeye başlayan onun vücudu. Birkaç dakika daha öyle kalırız, sonra nihayet ayrılırız. Etrafımızdaki çimlere serpilmiş cesetler kıpırdamamıştır, ama ben buradan bir an önce çıkmak istiyorum. Gornok'un öldüğünü sandıktan sonra yeniden dirildiğini gördükten sonra, zihnimin paranoyak bir kısmı, artık kesinlikle imkansız olsa da, onun bunu tekrar yapacağından endişelenmeden edemiyor.

Eşim cesetleri hızlıca arar, beni kanla ıslanmış giysileri karıştırmak zorunda bırakmaz. Değerli bir şey bulamayınca başını sallar ve ayağa kalkar, bana verdiği bıçağı ve ölen korsanlardan aldığı iki bıçağı alır. Çimlerin üzerinde bıçakları temizler, birini bana verir, diğerlerini kendine saklar.

"Cesetlerle... bir şey yapmalı mıyız?" diye tereddütte soruyorum, etrafımıza bakarken midemin sakin kalmasını diliyorum.

"Hayır. Onları bırakacağız." Bohrir, Gornok'un cesedine bakarken dudaklarını kıvrır ve uzun köpek dişlerini biraz gösterir. "Ormanlarda yaşayan leş yiyen hayvanlar için iyi birer yemek olacaklar. Hak ettikleri kader bu."

Sesindeki koruyucu öfke göğsümü ısıtır ve o elimi tutarken başımı sallarım.

Köye dönüş yolunu bilmiyorum, ama neyse ki Bohrir, Nuthora ormanlarında benden çok daha iyi yol buluyor. Yukarı bakıp gökyüzünde yayılan halkaların izini takip ettikten sonra, beni ormanın içinden kendinden emin bir şekilde yönlendirmeye başlar. Yanında kalarak, bize saldırmaya çalışabilecek hayvanlara karşı dikkatli bir şekilde gözümü dört açarım.

Gornok ve korsan arkadaşlarının tehdidini ortadan kaldırdığımıza göre, tehlikenin geçtiğini varsayma tuzağına düşmek kolay olurdu. Ama gerçek şu ki, Nuthora'da her yerde hala tehditler var.

Umarım diğerleriyle birlikte buradan ayrılma şansımız hala vardır. Umarım çok geç kalmamışızdır.

Göğsümde bir parça endişe belirir ve adımlarımı biraz daha hızlandırırım, çünkü önümüzde uzun bir yol olduğunu ve mümkün olduğunca çabuk köye ulaşmak istediğimi biliyorum. Bohrir bana bakar ama bir şey söylemez, sadece uzun adımlarıyla benim hızıma kolayca ayak uydurur.

Tıpkı dün olduğu gibi, yürürken fazla konuşmuyoruz, ama yanımda eşimin varlığı yine de içimi rahatlatıyor.

Güneş batmaya başladığında ve gece için kamp kurduğumuzda, ben tamamen bitkin düşmüş durumdayım. Kavga beni düşündüğümünden daha fazla yormuş ve saatler geçtikçe kendimi yavaş yavaş çöküşe geçtikçe hissediyorum. Yürümeyi bıraktığımız anda, biraz sendeliyorum ve Bohrir kolunu belime doluyor.

"Bize yiyecek bir şeyler bulacağım," diyor nazikçe.

"Sana yardım edebilirim. Şurada bir secarta çalı var." Bitkinin olduğu yönü işaret ettim ve Bohrir ona bir göz attı, sonra bana döndü. Bu garip gezegenin bitki örtüsünü bu kadar iyi tanımış olmamdan dolayı gözlerinde gurur parlıyordu.

Yine de meyveyi ve biraz yeggins'i kendisi koparmakta ısrar eder ve akşam yemeğimizi toplarken dinlenmemi söyler. Çok geçmeden pes ederim, çünkü oturduğumda tekrar ayağa kalkabileceğimden emin değilim.

Yemeğimizi alıp dönen arkadaşım yanıma oturur ve yemekten sonra kucağına sürünürüm. Ben ona yaslanırken, o da kollarını bana dolayarak, bedeniyle bana güven veren bir sağlamlık verir.

"Büyükannem ve büyükbabam öldü," diye fısıldadım, azalan ışıktaki çimlerin izlerken, ama aslında onları görmeden.

"Ah, benim kira'm." Bohrir'in büyük eli sırtımı okşar, diğer eli ise uyluğumun üzerinde durur. "Çok üzgünüm."

"Sorun yok." Bu sözleri söylerken bile gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırıyor ve onları silmek için elimi kaldırıyorum. "Aslında, hayır, tam olarak sorun yok değil. Onları özledim. Ama en azından artık onları hatırlıyorum. Ve en azından ikisinin de uzun ve dolu dolu bir hayat yaşadığını ve kaçırılmamdan sonra benim için endişelenmek zorunda kalmadıklarını biliyorum. Şu anda Dünya'ya geri dönüp beni bulmak için ellerinden geleni yaptıklarını,

yanlış gezegende aradıklarını bilmeden, kalbimi kıradı. En azından benim mutlu ve güvende olduğumu düşünerek öldüler. Ve şimdi güvendedeyim, ki bu da onların benim için isteyeceğı şeydi."

"Peki mutlu musun, kira'm?"

Bohrir'in sesi sessiz, neredeyse tereddütlü ve ben onun bakışlarını karşılayabilmek için ondan biraz uzaklaşıyorum.

"Evet," diyorum basitçe. "Hiç mümkün olacağını düşünmediğim bir şekilde mutluyum. Çünkü bu sadece mutluluktan daha fazlası. Özgür hissediyorum. *Bütün* hissediyorum."

"Çok güzelsin." Sert parmak uçlarıyla yüzümün yanını okşadı, gözleri benimkilere kilitlendi. "İçten ve dıştan. Bütünsün. Özgürsün. Ve seviliyorsun."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve biraz dikleşiyorum. Onun bu sözlerini duymak neden nefesimi kesiyor, bilmiyorum. Sonuçta, bana karşı hislerini milyonlarca farklı şekilde göstermedi mi? Beni bir şekilde sevdiğini zaten bilmiyor muydum?

Ama onun derin, gürleyen sesiyle aşkını yüksek sesle söylemesi, şimdiye kadar duyduğum en mükemmel şey olabilir.

"Ben de seni seviyorum, Bohrir," diyorum, sözler dudaklarımdan tereddüt etmeden dökülüyor. Düşünecek bir şey yok. Merak edecek bir şey yok. Ona olan aşkım, Nuthora'yı çevreleyen yüzük kadar gerçek. "Her zaman seveceğim. Sanırım her zaman sevdim, aşkın ne olduğunu anlamaya korkarken bile."

Eşimin yüzünde beliren gülümseme onu neredeyse çocuksu gösteriyor ve parmaklarını saçlarımdan arasından geçirip beni öpmek için kendine çektiğinde, kucağındaki pozisyonumu değiştirip bacaklarımı onun üzerine atıyorum, böylece sertleşen penisi aramızda sıkışıyor.

İçimde pek çok duygu dolaşıyor. Eşimi bulduğum ve onunla gerçek bir gelecek kurabilme şansına sahip olduğum için mutluluk. Büyükbabam ve büyükbabamın kaybını hatırladığım için üzüntü. Beni Dünya'dan kaçırıp adamın öldüğü ve bir daha bana zarar veremeyeceğı için rahatlama.

Tüm bu duygular ve daha fazlası, beni baştan aşağı dolduruyor ve Bohrir'e, fırtınanın ortasında güvenli limanımmış gibi sarılıyorum, dilim onun diline dolarken ona sürtünüyorum.

Bir zamanlar, eski hayatımdan koparılmış ve geçmişimden koparılmış bir kadının parçasıydım.

Ama şimdi bütünüm.

Ve benim olan her şey, benim her parçam, Bohrir'e ait.

Sabahları Willow'u nazikçe uyandırmak için güneşin tamamen doğmasını beklerim.

Dünkü kavgamız ve ormanda yaptığımız yürüyüşten sonra çok yorgundu; ne kadar inkar etse de bunu yüzünden okuyabiliyordum. Belki de dün gece onu sahiplenmek yerine dinlenmesini söylemeliydim, ama bana karşı o kadar açgözlü bir şekilde hareket ettiğinde, dudakları benimkilerle tatlı bir şekilde birleştiğinde ve vücudu benim penise bastırıldığında, ona karşı koyamadım.

Onu parmaklarımla ve penisimle orgazma ulaştırdıktan sonra, onu kollarımın arasına aldım ve uykuya dalarken sıkıca sarıldım.

Şimdi, isteksizce parmağımı yüzünde gezdirerek onu olabildiğince nazikçe uyandırıyorum. Keşke istediği kadar uyumasını sağlayabilseydim, ama aciliyet göğsümü sıkıştırıyor ve onu köye geri götürmek için sabırsızlanıyorum.

Voxeran yerleşim yeri şimdiye kadar terk edilmiş olabilir. Belki Droth Vox'ta birine ulaşabilmiştir ve bir kurtarma operasyonu düzenlenmiştir. Ama bu olasılık üzerinde durmuyorum. Nuthora'dan kurtulma şansımız olduğuna, bu şansı kaçırmadığımıza inanmak zorundayım.

Artık eşime yönelik bir tehdit ortadan kalktığına göre, tek düşünebildiğim onun mutlu ve güvende olacağı bir gelecek yaratmak. Büyükbabası ve büyükannesi hakkındaki sözleri beni derinden etkiledi ve o konuşurken, onların sevdikleri ve büyüttükleri kadına bakarak onların anısını onurlandıracağıma içimden yemin ettim.

Vox'a geri dönsek bile, hâlâ mücadele etmemiz gereken acımasız, gaspçı bir kral var, diye kendime hatırlatıyorum, Droth'un amcası Drokar'ı düşünerek. Ona karşı başaramadığımız isyanımız yüzünden Nuthora'ya sürgün edildik ve o da bizi kesinlikle kollarını açarak karşılamayacaktır. O gezegende güvenle yaşayabilmemiz için, başladığımız işi bitirmemiz gerekecek... ama bu başka bir günün mücadelesi.

Önce eve dönmemiz gerekiyor.

Willow kıpırdanıyor, gözlerini açarken kirpikleri titriyor. O derin yeşil irisler bana bakıyor, o kadar çok sevgi ve güvenle dolu ki, neredeyse

bir anlığına birbirimizin gözlerine dalarak birbirimize bakıyoruz.

Sonra, uykunun son izlerini silmek istercesine başını sallar, oturur ve gözlerini ovuşturur. "Yola çıkmalıyız. Hızlı gidersek, iki günden az bir sürede köye varabiliriz, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle."

Ona ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve yürürken yiyecek arıyoruz, uzun adımlarla ilerlerken kahvaltımızı yiyoruz.

Yolculuğumuz sırasında bana büyükbabası ve büyükannesiyle ilgili daha fazla hikaye anlatır, onların ölümlerinin anıları ile birlikte yüzeye çıkan yeni anıları. Bazen sesi yumuşar ve hüzünlü olur, parmak uçlarıyla gözlerini silerken görürüm. Ama bana anlattığı hikayelerin çoğu onu gülümsetir, hatta bazıları ikimizi de güldürür — örneğin, büyükbabasının goose adlı bir Terran hayvanını beslemeye çalıştığı ve hayvanın kanatlarını çırparak ve tıslayarak onu parkta kovaladığı hikaye gibi.

Onları özlediğini biliyorum. Söylediği her kelimede bunu duyabiliyorum. Ama bence, onları hiç hatırlamayıp ölümlerinin acısını yaşamamaktansa, onları *hatırlamak*, var olduklarını bilmek daha iyidir.

Artık onları sonsuza kadar kalbinde saklayabilir, olması gerektiği gibi.

Elimizden geldiğince uzağa gidiyoruz, neredeyse tamamen karanlık basana kadar yolumuza devam ediyoruz. Willow'un günün sonunda durmak istemediğini anlayabiliyorum, ama gece Nuthora'nın vahşi doğasını geçmek çok tehlikeli olur. Ne kadar köye dönmek istesem de onu böyle bir tehlikeye atmıyacağım.

Hyron, gezegenler arası iletişim cihazını geri almak için adamlar göndermiş mi acaba, yoksa Pascia'daki diğer suçlular onun varlığının söylentilerini duymuş ve yakında akın akın gelecekler mi? Bu düşünce, sabah uyandığımızda ve küçük yerleşime doğru zorlu yürüyüşümüze devam ederken, diken gibi zihnimin kenarlarına yapışıp beni aceleye getiriyor.

Köyün duvarları nihayet uzaktan görünmeye başladığında, Willow boğazından küçük, rahatlamış bir ses çıkarır. Kat ettiğimiz uzun mesafeye rağmen, koşmaya başlar ve ben de onun yanına yetişirim, ikimiz de hoş geldin diyen manzaraya doğru aceleyle ilerleriz.

"Başardık," diyor Willow nefes nefese, büyük kapıya ulaştığımızda tekrar yürümeye başlıyor. "Sonunda."

Ona gülümserim ve elini tutarım. "Başardık."

Ama köye girdiğimiz anda, göğsümü ağır bir his kaplar. Sessizlik hakimdir. Hiç bu kadar sessiz olduğunu hatırlamıyorum. Yerleşim yeri küçük ve kompakttır, bu yüzden genellikle köye girer girmez uzaktan gelen sesleri veya köyün ortasındaki küçük açık alanda antrenman yapan savaşçıların seslerini duyabilirim.

Ancak bugün, sessizlikten başka bir şey yok.

Willow elimi daha sıkı tuttu, adımları yavaşladı. İlerlemeye devam ettik, ama attığımız her adımda gerçek daha da belirgin hale geliyordu.

Çok geç kaldık.

Köy boş.

Churbac'ın saldırısından sonra olduğu gibi katliam izleri, yanmış binalar veya duvarlarda delikler görmüyorum ve bu beni biraz rahatlatıyor. Halkım ve Terran kadınları büyük olasılıkla hayattadır.

Ama burada değiller.

"Hayır," diyor Willow, başını sağa sola çevirerek etrafına bakıyor. "Lütfen, hayır."

Sesindeki acıyı ve pişmanlığı duyabiliyorum, ama bana döndüğünde, gözlerinde en güçlü şekilde yanan duygu suçluluk.

"Oh, Bohrir." Çaresizce başını sallıyor. "Özür dilerim. Asla niyetim... Denemedim değil... Tanrım, çok özür dilerim."

Hayatım boyunca halkımı bir daha göremeyebileceğimi, gezegenimi bir daha göremeyebileceğimi fark edince boğazım düğümlenir. Ama eşimi teselli etme ihtiyacı her şeyin üstesinden gelir ve onu kollarıma alıp, o yanağını göğsüme dayarken bir elimle saçlarını okşarım.

"Sorun yok, kira," diye fısıldarım. "Sana daha önce de söyledim, seni takip etme kararımдан asla pişmanlık duymadım. Bunun kaderimin bir parçası olduğunu biliyorum ve geri dönüp her şeyi yeniden yaşayabilseydim, yine aynı seçimleri yapardım." Parmak uçlarımla çenesini tutup başını yukarı kaldırıyorum ve ona bakıyorum. "Sen hala benimsin, ben de seninim. Bu doğru olduğu sürece, her türlü fırtınayı atlatabiliriz. Her şeyi atlatabiliriz. Birlikte."

Gözlerinde aşk parıldıyor, ama üzüntü ve suçluluk duygusu kaybolmuyor. Yine başını sallıyor, dudakları titriyor. "Benim için çok fazla şeyden vazgeçtin, Bohrir. Daha önce geri dönmeye hazır olduğumu söylemeliydim."

"Öyle miydin?"

Gözlerini kırptırdı. "Ben..."

Alt dudağını ısırınca sözleri kesildi.

Bu yüzden doğru seçimi yaptığımı biliyorum. Eğer kira hazır olmadan kendini köye dönmeye zorlasaydı, bunu sonsuza kadar pişman olabilirdi. Ormanda keşfettiği, benim çok sevdiğim ve değer verdiğim yanlarını bulamayabilirdi.

Başımı eğip dudaklarına bir öpücük konduruyorum, bu küçük hareketle ona pek çok şeyi anlatmaya çalışıyorum. Bizi bir araya getiren seçimlerimden asla pişman olmayacağımı ve olanlar için onu suçlamadığımı ona güvence vermek istiyorum. Ona şunu göstermek istiyorum...

"Bohrir?"

Arkamdan gelen derin ses beni şaşırtır ve Willow'dan ayrılıp omzumun üzerinden bakarım.

Strome arkamızda büyük adımlarla yaklaşıyor, gözleri benimkilerle aynı şoku yansıtan bir şaşkınlıkla açılmış.

Willow şaşkın bir ses çıkarır ve elini ağzına götürür. Strome'un bakışları benden ona, ondan bana geçer ve yüzünde bir gülümseme belirir. Son birkaç adımı koşarak bize ulaşır ve ben ona dönünce omzuma vurur.

"Geri dönmüşsün! Slanch, seni bir daha göremeyeceğimizden korkuyordum!"

Ağzımın düzgün çalışması uzun bir süre aldı. Savaşçı arkadaşlarım tarafından geride bırakılmaya razı olmuştum, bu yüzden Strome'un geniş gülümsemesi neredeyse bir serap gibi geliyordu. Sanki gözümü kırpsam ortadan kaybolacaktım gibi.

"Ne... burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum. "Diğerleri nerede?"

Genç savaşçı yüzünü buruşturur. "Başka bir saldırı oldu. Küçük bir akıncı grubuydu, hiçbiri savaşta yetenekli değildi. Ama onlardan, Pascia'da ormanda yaşayan ve gezegenler arası iletişim cihazına sahip bir grup Voxeran olduğu haberinin yayıldığını öğrendik. Droth, Hyron veya başkalarının bizi alt etmek ve iletişim cihazını ele geçirmek için koordineli bir çaba sarf etmesini riske atmak istemedi, bu yüzden köyü terk etme kararı aldı."

Heyecan içimi kaplar ve Willow'un da yanımda daha dik durduğunu fark ederim. "Rhesk ve Vael cihazı tamir edebildiler mi? Çalışıyor mu?"

Strome gülümser. "Evet. Bir gün önce çalışmayı bitirdiler. Şu ana kadar Vox'taki kimseyle iletişim kuramadık. Droth çok temkinli davranıyor, çünkü memleketimizdeki siyasi durumun nasıl değiştiğini bilmiyoruz

Nasıl bir değişim yaşandığını bilmediğimiz için çok temkinli davranıyor ve devamıza sempati duyacak birine ulaşmamız çok önemli. Ama artık bu sadece an meselesi."

Willow titreyerek nefes verir. "O zaman... henüz kimse gezegenden ayrılmadı mı? Çok geç kalmadık mı?"

"Çok geç değil." Arkadaşım gülümser, sonra ifadesi ciddileşir. "Aslında, geldiğin zaman çok şanslısın. Droth, geri dönmen ihtimaline karşı... bir gün daha kalmama izin verdi. Yakında gruba yetişmek için ayrılmam gerekiyor, yani zamanlaman mükemmel."

Bunun için tüm tanrılara şükürler olsun.

Şükran duygusu içimi kaplar ve arkadaşımı kucaklarım, sonra geri çekilip omuzlarını tutarım. "Teşekkür ederim."

O her zamanki gibi neşeli ve küstah bir şekilde gülümser. "Tabii ki. Sen de bizim için aynısını yapardın."

Başımı sallarım. Voxeran savaşçıları arasındaki bağ çok güçlüdür ve küçük grubumuz, Nuthora'nın tehlikeli coğrafyasında yıllarca birlikte yaşayıp birbirimize güvenerek özellikle sıkı bir bağ kurmuştur. Bu adamlar benim arkadaşlarımdan daha fazlasıdır. Onlar benim kardeşlerimdir.

"Hadi." Strome başını köyün girişine doğru çevirir. "Yola çıkmalıyız. Bu kadar çok insanla grup çok hızlı ilerleyemeyecek, ama ne kadar erken yola çıkarsak, onlara o kadar çabuk ulaşırız."

Elimi Willow'un beline koyarak ona bakıyorum. "Devam edebilir misin?"

Uzun günler süren bir yolculuk geçirdik ve özellikle bugün, neredeyse sınırlarımızı zorladık. Eşim yorgun olduğundan eminim.

Ama yüzünde hiçbiri belli olmuyor, bana gülümseyerek bakıyor. "Şu anda yüz mil koşabilirim gibi hissediyorum."

Gülümsedim. "Sanırım buna gerek yok. Ama yorulursan bana söyler misin?"

"Söylerim." Biraz bana yaslanarak başını koluma dayadı. Sesi alçaktı, sadece bana yönelikti. "Diğerlerine yeniden kavuşma şansımız olduğu için çok mutluyum. Çok geç kalmadığımız için minnettarım."

"Ben de." Ona öpücük vermek için eğildim ve ayrıldığımızda Strome bana anlamlı bir gülümseme attı.

Bundan bahsetmemiş olsam da, Willow ve benim ormanda birlikte yaşarken birbirimize bağlandığımızı çoktan fark etmiş olduğundan eminim. Bu açıklamaya hiç şaşırılmış görünmüyor, bu da Willow ve ben farkına varmadan önce başkalarının da bunu gördüğünü veya şüphelendiğini düşündürüyor. Belki de

savaşçı arkadaşlarım, tatlı Terran kadını ormana kadar takip etmek zorunda hissetmemin daha derin bir nedeni olduğunu tahmin etmiş olabilir.

Üçümüz yola çıktık ve ben eşime dikkatle göz kulak olsam da, o yeni bir enerji patlaması yaşamış gibi görünüyor. Uzun mesafeler yürüyebileceğini hissettiğine dair sözleri doğruymuş, çünkü Strome bizi Droth ve diğerlerinin gittiği yöne doğru götürürken, o kolaylıkla hızlı adımlarla ona ayak uyduruyor.

Güneş ufka doğru batmaya başladığında, nihayet onlara ulaştık. Jaro bizi ilk fark etti. Eşi Sadie'nin yanında yürüyordu ve omzunun üzerinden bize bakıp bizi gördüğünde sevinç çığlığı attı.

Geldiğimiz haberi yayınınca, büyük grup yavaşça durur ve Droth ön tarafta yürüdüğü yerden bize doğru gelir. Charlotte her zamanki gibi onun yanındadır ve Willow'u benimle gördüğünde gözlerinde rahatlama belirir.

"Başardınız." Droth gülümser. "Geri döneceğinizden emin değildik. Ama umutluyduk."

"Teşekkür ederim, prensim," derim ciddi bir sesle. "Ve Strome'un bizi beklemesine izin verdiğin için teşekkür ederim."

Droth başını sallar. Nuthora'ya sürgün edildikten sonra hepimize unvanını kullanmamamızı söylemesine rağmen, benim onun kraliyet unvanını kullanmam hakkında bir yorum yapmaz. Vox'a dönüşümüzün artık gerçek bir olasılık gibi görüldüğü için, bu unvanın ona artık o kadar da garip gelmediğini merak ediyorum. Ne de olsa o, Vox'un prensidir. Ve yakında tahtta hak ettiği yeri alma şansı olacak.

Herkes dağılmadan ve tekrar hareket etmeye başlamadan önce birkaç dakika daha konuşuyoruz. Hala konuşacak çok şey var, ama eski köyümüzden biraz uzaklaştığımızda bunun için zamanımız olacak.

Yürürken, birkaç kadın Willow'u tekrar aramıza kabul etmek, onu özlediklerini ve endişelendiklerini söylemek için yanımıza yaklaşıyor. Rhesk bile fırtınanın olduğu gece onu korkuttuğu için özür dilemek için yanımıza geliyor. Eşim elini benim elimde tutuyor ve aramızdaki bağdan güç aldığını biliyorum. Bu onun için hala yeni bir şey: bir topluluğun parçası olmak, başkalarına güvenmek ve onlara dayanmak.

Ama dudaklarında bir gülümseme belirirken, yeşil gözleri parıldarken, onun tam da olması gereken yerde olduğunu biliyorum.

Benim yanımda, bizim insanlarla çevrili.

AYAKLARIMI UZATIP, Bohrir'in sıcak kucaklamasına daha da sokulurken ayak parmaklarımı kıvrıp açıyorum. Başım göğsüne yaslanmış, bir bacağım onun bacağına dolanmış, kolum geniş gövdesine sarılmış, parmak uçlarım onun inci mavisi teninde boş boş dolaşıyor.

Voxeranlar ve insan kadınlardan oluşan gruba yeniden katıldığımızdan beri, iki gün daha yol aldık ve vücudumun her yerinde bu mesafeyi hissedebiliyorum. Gornok tarafından kaçırılmadan önceki hayatımın büyük bir bölümünü hatırlayabildiğim için, softbol sezonunda uzun koşular yaptığının canlı hatıraları var

ama bu, son birkaç haftadaki fiziksel eforla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Yine de, ağırlara rağmen, uzun zamandır hissetmediğim kadar mutluyum.

"Yakında Nuthora'dan ayrılacağımıza inanamıyorum," diye mırıldanıyorum, dirseğimi kaldırıp ona bakarken göğsüne bir öpücük konduruyorum. "Gornok ve adamlarıyla birlikte burada hapis cezasına çarptırıldıktan sonra, hayatımın geri kalanını burada geçireceğimi düşünmüştüm. Burada öleceğimi düşünmüştüm, ama şimdi..." İnanamayan bir gülümseme yüzüme yayılır ve nefesimi tutarım. "Şimdi hayatımda yepyeni bir sayfa açılacak."

"Hâlâ bizi almaya gelebilecek biriyle iletişime geçmemiz gerekiyor," diye hatırlatıyor Bohrir nazikçe, sesi göğsünde yankılanıyor. "Ve Vox'a vardığımızda, Drokar'la uğraşmamız gerekecek."

"Biliyorum." Alt dudağımı ısırarak başımı salladım. "Ama o kısım korkutucu ve tehlikeli olsa da, yine de sabırsızlıkla bekliyorum. Sanki... uzun süre hareketsiz kaldıktan sonra ileriye doğru bir hareket gibi. Gornok ve korsanlarla birlikteyken yaptığım şey buydu. Hareketsiz kalmak. Tamamen şimdiki ana kilitlenmiş, geçmişimin hatıraları ve geleceğe dair umutlarım olmadan. Ama şimdi, senin sayende, ikisine de sahibim."

Konuşmamı bitirirken, parmaklarımı Bohrir'in yüzünün yan tarafına doğru uzatıyorum ve o, dokunuşuma karşılık olarak başını bana doğru çevirip daha fazla temas arayışında olduğunu göstererek bana zevk veriyor.

daha fazla temas arayışında. Dudakları parmak uçlarımı bulur ve onları nazikçe öper, sonra elimi eline alır.

"Bana teşekkür etme. Kendi yolunu kendin buldun, kira'm. Ama senin geleceğinin bir parçası olabildiğim için minnettarım."

Gülümserim, baştan ayağa kadar beni saran baş döndürücü bir sevinç dalgası. Eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırırım ve Bohrir bu fırsatı beni üstüne çekmek için kullanır, vücudum onun vücuduna sarılır. Sürprizden hafifçe bağırırım, ama diğer uyuyan Voxeranlar veya insanları rahatsız etmekten çok endişelenmiyorum. Her gece, akşam kamp kurmak için mola verdiğimizde, birkaç kişi gönüllü olarak grubun dış çevresinde uyumaya başlar ve saldırı durumunda bir tür bariyer veya ilk savunma hattı oluşturur.

Neyse ki, tehlikeli hayvanlar veya diğer mahkumlar gibi büyük bir tehditle karşılaşmadık. Ama bu gece Bohrir ve ben dışarda uyumak için gönüllü olduk, bu yüzden grubun geri kalanından oldukça uzaktayız.

Bohrir'in dudaklarına hafifçe inliyorum ve o da ellerini sırtımdan aşağıya, kalçalarımın kıvrımlarına kaydırıyor, kalçalarını benimkilere doğru sallarken beni kendine daha sıkı çekiyor. Sertleşmiş penisi, deri giysilerimizin katmanlarından klitorisime sürtünüyor ve inlemem daha derin ve daha acil hale geliyor.

"Tanrılar aşkına, kira'm," diye homurdanır. "Seni çok istiyorum. Seni her zaman isteyeceğim. Bedenin, zihnin ve ruhun."

Öpüşürken gülümserim, içimden ateşler çıkar. Bu dev adamın, bu uzaylı savaşçının, hiç düşünmeden bana en tatlı sözleri söylemesini seviyorum. Asla mükemmel cümleyi ya da en iyi iltifatı bulmaya çalışmaz. Sadece hissettiklerini söyler, hiçbir şeyi saklamaz ve her seferinde kalbimi daha da genişletir.

"Ben de seni istiyorum," diye mırıldanıyorum, ellerimi geniş göğsüne koyarken alt dudağını ısıırıyorum.

Dizlerimi onun iki yanındaki yumuşak çimlere dayayıp, kalçalarımı sallayarak, onun sıcak, sert penisinin uzunluğuna karşı mükemmel sürtünmeyi arıyorum. Artık bu da yetmediğinde, klitorisim zonklarken ve vücudum daha fazlasını isterken, elimi aşağı kaydırıp onun peştamalını çözüyorum. Deri parçayı çekip yanımıza yere attığımda inliyor.

Giydiğim deri etek yukarı kaymış, bu yüzden onu çıkarmamış olsam da, o kalçalarını tekrar yukarı doğru ittiğinde aramızda hiçbir şey kalmamış. Penisinin pürüzsüz derisi amımı okşuyor, uyarılmam yolunu açarken kıvrımlarımın arasında kayıyor. Penisinin başı klitorisime dokunuyor

klitorisime dokunuyor, zevk içimi titretirken, o beni deli gibi öperken nefes nefese kalıyorum.

İçimdeki her şey sıkışıyor, beni doldurmasını, penisinin beni en lezzetli şekilde gerilmesini arzuluyorum. İçime ilk girdiğinde hissettiğim o an, dünyadaki en sevdiğim şeylerden biri haline geldi — o kadar yoğun bir bağ ki, sanki tek bir varlık haline geliyoruz. Ayak parmaklarım artık tamamen yeni bir nedenden dolayı çimlere kıvrılıyor ve deri bluzumun altında meme uçlarımın sertleştiğini hissedebiliyorum.

Ağırlığımı biraz kaydırmak, onu girişime hizalamak ve tamamen içine girmek çok kolay olurdu.

Ama önce istediğim başka bir şey var.

Öpüşmemizden geri çekilerek, bir anlığına eşime bakıyorum, yukarıdan parlayan yıldız ışığında onun yakışıklı yüzünü içime çekiyorum. İşaretleri yumuşak bir şekilde parlıyor, ona başka bir dünyadan bir görünüm veriyor ve başımı eğip dilimi dönen beyaz işaretlerden birinin üzerinde gezdiriyorum. Kavisli işaretin ucu beni meme ucuna götürdü ve bir elimi boynunun arkasına dolarken, dişlerimi üzerinde gezdirip omurgası boyunca uzanan çıkıntılı düğümleri okşadım.

"Oh, slanch!" Bohrir küfrediyor, parmakları kalçama gömülüyor, kalçaları yukarı doğru bastırıyor ve penisini klitorisime daha da sert bir şekilde sürüyor.

"Siktir!"

Ben de bir küfür ettim, içimi yeni bir duygu dalgası kaplarken neredeyse ne yaptığımı unutuyordum. Bir an birbirimize sürtünürken, ağzımı açarak göğsüne öpücükler konduruyorum, sonra ağırlığımı değiştirip geriye doğru sürünerek bacaklarının arasına yerleşiyorum. Klitorisimdeki sürtünmenin kaybolması onu ihtiyaçla titretir ve serin gece havası açıkta kalan amıma çarptığında ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum. Bohrir'in kalın uyluklarının arasında diz çöküp, sert penisini elimle kavrayarak kendimi cesur ve şehvetli hissediyorum.

Cildimdeki ıslaklık onun cildini kayganlaştırıyor ve ben de bunu fırsat bilip onu okşamaya başlıyorum, başımı eğip dilimi çıkarıp onun yuvarlak ucunu yalıyorum. *Kendimin* tadını alıyorum, benim ıslaklığımın keskin tadı ile onun ön sıvısının tuzlu tadı karışıyor. Onun içinden küçük damlalar halinde sızıyor ve ben her birini hevesle yalıyorum, bundan bu kadar hoşlandığım için neredeyse kendime şaşıyorum.

Bunu Bohrir ile daha önce hiç yapmamıştım. Özellikle o bana defalarca mutlu bir şekilde ağzını koyduktan sonra bunu yapmak istiyordum, ama

eşime zevk verdiğimi bilmenin keyfini alacağımı düşünmüştüm.

Bunun beni bu kadar tahrik edeceğini hiç tahmin etmemiştim.

Dudaklarımı onun penisinin etrafına sararken, kalın penisini ağzıma almaya çalışırken klitorisimdeki titreşimler yoğunlaşıyor. Başımı biraz yukarı aşağı sallarken dilimi onun üzerinde gezdiriyorum, elimle birlikte çalışıyorum ve Bohrir inliyor.

Bu çaresiz, aç bir ses ve benden de bir inilti koparıyor. Ağzım dolu olduğu için ses boğuk çıkıyor, ama o sesin titreşimlerini falan seviyor olmalı, çünkü altımda titrediğini hissediyorum.

Tamam. Bununla çalışabilirim.

Yine mırıldanıyorum, dudaklarımı daha da aşağı kaydırıp yanaklarımı biraz çukurlaştırıyorum ve ödülüm olarak, zaten sertleşmiş olan penisinin ağzımda nabız gibi atıp kalınlaştığını hissediyorum.

"Akhi," diye boğuk bir sesle Bohrir, elini başımın arkasına koyup saçlarımı kavrar. "Tanrılar, Willow, beni öldüreceksin. Bu çok iyi geliyor."

İç duvarlarım kasılır ve kalçalarımı birbirine bastırırım, başımı yukarı aşağı hareket ettirmeye devam ederken, kalın penisi boğazımın arkasına çarptığında çenemi gevşetmeye çalışırım. Penisinin üst kısmı boyunca uzanan çıkıntı, geri kalanından biraz daha sert hissedilir ve her hareketimde dilimle onu yalamaya çalışırım, başımı bir o yana bir bu yana çeviririm.

Saçımı tutan eli sıkılaşıyor, kalçaları biraz yukarı doğru kalkıyor ve beni neredeyse boğuyor. Kendini dizginlemeye çalıştığını, bana fazla vermediğinden emin olmak için kendini tuttuğunu hissedebiliyorum.

Bunu seviyorum. *Her şeyini çok seviyorum.*

Kendini en ufak bir iradeyle tutarak bu şekilde parçalandığında, kendimi vahşi, arzu edilen ve korunan hissediyorum. Bu adamda çok güçlü ve tehlikeli bir şey var, ama inanılmaz boyutu ve gücüne rağmen, bana asla zarar vermeyeceğini hiç şüphe duymadan biliyorum.

Bana kaldırılabileceğimden fazlasını asla zorlamayacağını bildiğim için, ona verebileceğim her türlü zevki vermek için kendime meydan okuyorum, burnumdan nefes alıp boğazımı açarak üzerine çöküyorum, sonra yanaklarımı içe çekip yukarı kayarken nazikçe emiyorum.

Bohrir'in burun deliklerinden zor nefes aldığını duyabiliyorum ve dengemi sağlamak için bir elimi uyluğuna koyduğumda, avucumun altındaki kaslar çelik gibi geliyor.

Bohrir'in bacağına oturup, klitorisime biraz baskı uygulamak için ona sürtünmek için can atıyorum, çünkü dudaklarım Bohrir'in uzunluğu üzerinde her kayışında kendimi daha da yukarıya taşıırken, klitorisim patlamak üzereymiş gibi hissediyorum.

Sadece bunu yaparak orgazm olabileceğimi fark ettim. Daha önce bunun mümkün olduğunu düşünmezdim, ama şimdi bu gerçek gibi görünüyor, Bohrir içimde olmasa ve klitorisime dokunmasa bile orgazm olmak üzereyim.

"Bekle. Tanrım, bekle, kira'm."

Saçımı nazikçe çeker ve dudaklarım onun penisini kaydırıldığı anda, eğilip beni tekrar üzerine oturtur. Elleri eteğimi çeker, çıkarır ve üstümü açıp ağır, ağrıyan göğüslerimi avuçlarken, gözlerime bakmak için başını kaldırır.

"Beni içine al," diye emreder, sesi arzuyla doludur.

Ben de hemen harekete geçiyorum, dizlerimin üzerine biraz kalkarken ellerimle onu sarıyorum. Onun geniş penisinin başını klitorisimin üzerinde gezdiriyorum ve ikimiz de inliyoruz. Sonra onun başını girişime yerleştirip yavaşça, bacak kaslarım yanacak kadar yavaşça aşağı iniyorum.

Bohrir gözlerini benden ayırmıyor, ellerini göğüslerimi sıkıp okşarken, iki insanın olabildiğince derin bir şekilde birleşiyoruz. Sonunda içime tamamen girdiğinde, meme uçlarımı hafifçe çekiştiriyor ve beni yumuşak bir çığlık atmaya zorluyor.

"Çok güzelsin." Menekşe mavisî gözleri karanlıkta parıldıyor, güçlü yüz hatları arzuyla gergin. "Güzel eşim."

Göğüslerimi bırakıp ellerini kalçalarımın indirir, parmakları etime gömülürken beni kaldırıp penisine indirir. Bacaklarımla yardım ederim, ikimiz gözlerimin önünde yıldızların dans ettiği bir ritim buluruz.

Siktir, bu çok iyi.

Onu ağzıma aldığımında zaten boşalmaya yakındım, şimdi de onun penisinin tabanındaki düğüm, her kendimi ona sapladığımında klitorisime çarpıyor ve orgazmın üzerime çöktüğünü hissedebiliyorum. Onu daha sert bir şekilde sürmeye başlıyorum, daha fazla sürtünme, daha fazla baskı için yukarı aşağı zıplıyorum. Daha fazla. *Daha fazla.*

"Ah!" Bohrir homurdanıyor, kalçalarını yukarı doğru kaldırırken kalçalarımı daha sıkı kavıyor. Karnı kasılır, başını geriye doğru eğip boyun kaslarını gererken sert çıkıntıları ay ışığında hareket ediyor.

"Bohrir!" Onun penisi üzerinde sert bir şekilde orgazm olurken, ateşli bir fısıltıyla onun adını haykırıyorum, kalçalarımı onun kalçalarına doğru büküp sürtünürken onu sıkıca sarıyorum, ondan son damlasına kadar zevk alıyorum. O da benimle birlikte doruğa ulaşırken içimde şiştiğini hissediyorum, sıcak boşalması rahmime çarpıyor ve beni titretiyor.

Nefes nefeseyim, kalbim deli gibi atıyor ve geç de olsa tırnaklarımın göğsüne biraz batmış olduğunu fark ediyorum. Hala nefes nefeseyim, üst bedenimi onun üstüne bırakıp terden ıslanmış tenlerimizi birbirine bastırıyorum. Gece serin ve artık hareket etmediğimiz için, vücut ısısı benimkiyle karışarak hoş bir rahatlık veriyor.

Hâlâ içimde, penisi sadece kısmen yumuşamış durumda ve ben yine ona sıkıca sarılmaya dayanamıyorum, bu da onu bir kez daha inlemeye zorluyor.

Nefesimiz nihayet yavaşlamaya başladığında, karanlıkta yumuşak bir şekilde parlayan izlerinin desenlerini tekrar izliyorum.

"Bohrir?" diye

fısıldıyorum. "Evet,

kira'm?"

"Vox'ta çocuklarımız olduğunda, onlara softbol oynamayı öğretmek istiyorum."

O gülüyor, sesi sıcak ve boğuk. "Tamam. Ben de onlara topraktan bitki yetiştirmeyi ve onlara bakmayı öğreteceğim."

"Bu fikri beğendim. Umarım en azından bir erkek ve bir kızımız olur. Belki ondan sonra bir tane daha?"

Boğazından aç bir homurtu çıkar ve başını kaldırıp şakağıma bir öpücük kondurur. "Benim tatlı Willow'um, istediğin kadar yapabiliriz. Karnının benim çocuğumla şişmesini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Üç tane iyi olur bence," diye uykulu bir sesle mırıldanırım. "Ama kesin kararı daha sonra verebiliriz. Ne de olsa, bol bol vaktimiz var."

"Olacak."

Bohrir'in güçlü kolları beni sarar, beni korur ve uykulu bir şekilde konuşurken bana sıkıca sarılır. Kalp atışlarımız birbiriyle senkronize olur, nefeslerimiz birbirinin ritmine uyum sağlar ve yüzümde yayılan gülümsemeye engel olamam.

Hayatımın bu gezegende sona ereceğini sanıyordum. Ama bunun yerine, sonsuza dek sürecek mutluluğumu buldum.

Epilog

FELICITY

Etrafımda fısıldayan sesler sabahın erken saatlerinde havayı doldururken, ayağa kalkıp gerinerek, küçük sırt çantamı yastık olarak kullanarak yerde uyumanın verdiği ağrıları gidermeye çalışıyorum. Voxeran köyünde yaşamak zorlu bir hayat olduğunu düşünüyordum, ama bu, vahşi doğada yürüyüş yapmak ve her gece yıldızların altında kamp kurmakla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Şikayet ettiğimden değil. Droth'un yerleşim yerini terk etmemizin daha güvenli olduğuna karar vermesinin nedenlerini biliyorum ve ona katılıyorum. O iyi bir lider, hareket etmeden önce dikkatlice düşünüyor ve her zaman halkının iyiliğini her şeyin önüne koyuyor. Dikkatlice düşünmek Dünya'da benim güçlü yanımla olmasa da, buna saygı duyuyorum.

Kafamı sallayarak geçmişteki hatalarımı aklımdan silip, eğilip sırt çantamı alıp omuzlarıma yükledim. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor, sanki Dünya'da yaşayan kadın benim farklı bir versiyonummuş gibi... Ve dürüst olmak gerekirse, şu anki halimi daha çok seviyorum. Bazı insanlar bağımlılıktan kurtulmanın en iyi yolunun bir anda bırakmak olduğunu söyler ve ben de kriyo kapsülünde uyandığımda kendimi yabancı bir hapisane gezegeninde mahsur kaldığımı fark ettiğimde bunu yapmaktan başka seçeneğim yoktu.

Ama bu tamamen doğru değil, diye hatırlatıyorum kendime. Pascia'da kumarhaneler olduğuna eminim. Onlardan birine gizlice girmeyi deneyebilirdin.

Ama Dünya'da kumarhanelerden uzak durmakta zorlandığım gerçeğine rağmen, eski bağımlılığımın çekiciliği bile beni Nuthora'nın en tehlikeli yerlerinden birine çekmeye yetmedi.

Tanrıya şükür.

"Selam Felicity." Ivy yanıma gelip omzuma hafifçe dokundu. "Yine yürüyüş, yürüyüş ve daha fazla yürüyüşe hazır mısın?"

Herkesin yola çıkmadan önce hızlı bir kahvaltı için toplandığı alana doğru ilerlerken, onun alaycı ses tonuna gülüyorum. "Nereye gittiğimizi bilseydim daha hazır olurdu. Belirli bir yere mi gidiyoruz?"

Ivy dudaklarını büzüp başını bir yana eğdi. "Bilmiyorum. Açıkçası, bence sadece 'köyden uzaklaşmak' için. Droth sadece

bizi ve iletişim cihazını ele geçirmek için peşimizde olanlardan uzaklaştırmak istiyor."

"Doğru. Mantıklı."

Voxeran prensinin en güvendiği birkaç savaşçısı ve tabii ki Charlotte ile küçük bir grup halinde toplandıkları yere bakıyorum. Vücutlarının içini göremem, ama görebilseydim, hep birlikte gezegen dışındaki insanlarla iletişim kurmamızı sağlayacak küçük siyah kutunun etrafında toplandıklarını görürdüm. Günlerdir Vox'tan biriyle iletişime geçmeye çalışıyorlar, ama yanlış kişiyi arayıp Drokar'ın planlarını öğrenmesinden endişe duyduklarını biliyorum. Yani bu hassas bir operasyon.

"Umarım yakında birine ulaşırlar," diyor Ivy, boynunu iki yana çevirerek hafifçe çatırdatıyor. "Bu gezegenden gitmek için can atıyorum. Eşim olmasa bile, her şeyin seni öldürmek istediği bu lanet yerdense Vox'ta yaşamayı tercih ederim." Dilini çıkararak gözlerini hafifçe kırıştıtırırken gözleri parlıyor. "Ayrıca, Vox'a vardığımızda, eş bağı kurmak için çok daha fazla fırsat olacak, biliyor musun? Muhtemelen bir sürü yeni Voxeran ile tanışacağız ve kim bilir, belki de kıvılcımlar çakacak?"

Gülümserim ama hoşgörölü bir şekilde başımı sallarım. "Evet, kim bilir?"

Küçük grubumuzun insan üyelerinin gayri resmi danışmanı olarak atandım sayılır. Kadınlar, içlerini dökmek istediklerinde, Nuthora'daki yaşama uyum sağlamakta zorlandıklarında veya başka herhangi bir konuda bana gelirler. Her zaman mükemmel tavsiyelerde bulunamam, ama en azından onları dinleyebilir, içlerini dökmelerine yardımcı olabilirim.

Foreigner II'nin kazasından kurtulanlar arasında, eş bağı kurmak için çaresizce çabalayan bir grup kadın ve bu konuda çok daha kararsız olan başka bir grup kadın var gibi görünüyor. Bu bağı yoğunluğuna ve ondan doğan aşka şüpheyile, hatta temkinli yaklaşıyorlar.

Şahsen, ben hangi gruba girdiğimden pek emin değilim. Bazı kadınlar kadar bu konuda endişeli değilim, ama Ivy ve birkaç diğerinin yaptığı gibi oturup hayal kuran biri de değilim.

Belki de bunun nedeni, benim için böyle bir bağı oluşmayacağından emin olmamdır — en azından, Nuthora'da olduğumuz sürece.

hepsini seviyorum ve her birinin inanılmaz derecede çekici olduğunu inkar edemem, ama hiçbirinde özel bir kıvılcım hissetmedim.

Ve evli kadınların bu bağı tarif ettiklerine bakılırsa, bu bir kıvılcımdan çok daha fazlası.

Daha çok bir cehennem gibi.

"Umarım bugün yolculuk hafif geçer," diyor Ivy, beni düşüncelerimden koparıyor. "Sanırım nasırlarımın nasırları var."

Esneyip gözlerini ovuşturan bir grup kadına katılırken tekrar gülüyorum. Ama omzumun üzerinden Droth ve diğerlerinin hala iletişim cihazının etrafında toplandıkları yere bakarken, Ivy'nin daha önceki sözleri zihnimde yankılanıyor.

Muhtemelen bir sürü yeni Voxeran ile tanışacağız...

Bizi kabul eden uzaylı savaşçılar grubuna o kadar alıştım ki, *diğer* Voxerans'ların nasıl olabileceğini hiç düşünmedim.

Onlar tanıdığımız erkeklerle aynı mı olacaklar? Yoksa bir şekilde farklı mı olacaklar?

Ve nihayet onlarla tanıştığımızda, kardeşleri gibi bizi kabul edecekler mi?

Sırada, Felicity ve Ren'in hikayesi olan [Her Alien Rebel](#) var. O, kaderindeki eşini bulmak için değil, bir kurtarma görevi gerçekleştirmek için yola çıkıyor... ama tanıştıkları andan itibaren aralarında kıvılcımlar uçuşuyor.

Amazon ve Kindle Unlimited'da bulabilirsiniz:

[BURADA](#)

Willow ve Bohrir arasındaki tatlı ve seksi bonus sahneyi okumak ister misiniz? Bonus sahnenin ÜCRETSİZ kopyasını almak için [buraya](#) tıklayın veya bu bağlantıyı tarayıcınıza kopyalayıp yapıştırın:

<https://BookHip.com/RMBSLPH>

Bu kitabı FB grubumda diğer okuyucularla tartışın:

<https://www.facebook.com/groups/presleyhall/>

En son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak için [haber bültenime kaydolun!](#)

Presley Hall'un diğerk kitapları

Kalixian Savaşçıları Serisi'nin Kader Eşleri

[Claimed - Kitap 1](#)
[Stolen - Kitap 2](#)
[Rescued - Kitap 3](#)
[Bağlı - Kitap 4](#)
[Kırık - Kitap 5](#)
[Tüketilmiş - Kitap 6](#)
[Hasarlı - Kitap 7](#)
[Baştan Çıkarılmış - Kitap 8](#)
[Tamed - Kitap 9](#)
[Takip Edilen - Kitap 10](#)
TBA - Kitap 11

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Eşleri Serisi

[Onun Uzaylı Prensi - Kitap 1](#)
[Onun Uzaylı Kurtarıcısı -](#)
[Kitap 2 Onun Uzaylı](#)
[Canavarı - Kitap 3 Onun](#)
[Uzaylı Savaşçısı - Kitap 4](#)
[Onun Uzaylı Haydutu - Kitap](#)
[5 Onun Uzaylı Koruyucusu -](#)
[Kitap 6 Onun Uzaylı Asi -](#)
[Kitap 7](#)
TBA - Kitap 8

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

